

புடைப்பு

ஊற்று-3 | நதி-6 | அக்டோபர்-2020 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவல்

www.podaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“எவ்வளவு எழுதினாலும்
தீராத பக்கங்களைக் கொண்டது
மனித வாழ்க்கை”

■ கவிஞர் சமயவேல் உடனான நேர்காணல்

• மருக்கொழுந்து
- யா.செய்யிரகாசம்

• கொரோனோ காலத்து
“ஜென்”
- வீரசோழன் க.சோ. திருமாவளவன்

• கொரியக் கவிதைகள்
- விக்ரமதித்யன் நம்பி

 படைப்பு
தகவு
கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-3 | நதி-6 | அக்டோபர் 2020

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
அல்தாஃப் சலீம்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
அழ.ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “எவ்வளவு எழுதினாலும் தீராத பக்கங்களைக் கொண்டது மனித வாழ்க்கை”
- கவிஞர் சமயவேல் உடனான நேர்காணல் -பக். 05
- மருக்கொழுந்து
- பா.செயப்பிரகாசம் -பக். 13
- மனநிலைக் குறிப்புகள் 04
- ஆதிரன் -பக். 20
- இன்டு தி வைல்ட்
- கவிஜி -பக். 28
- கொரோனோ காலத்து “ஜென்”
- வீரசோழன் க.சோ. திருமாவளவன் -பக். 31
- கொரியக் கவிதைகள்
- விக்ரமாதீத்யன் நம்பி -பக். 34
- கீ.ராவின் கடிதங்கள்
- கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி -பக். 44
- வண்ணத்துப்பூச்சிகளுடன் ஒரு வனவாசி
- ஜி. ராஜன் -பக். 48
- ராஜமுருகனின் ‘ஜிப்ஸி’
- கா.ரெத்தினபிரகாசம் -பக். 54
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் -பக். 56
- வனம் அழித்துவாழ்வாதாரம் தேடும் மனிதம் !
- கவிஞர் மருத்துவர் செல்லம் ரகு -பக். 59

சிறுகதைகள்

- கிறிஸ்துவ விநாயகர்
- ஷாராஜ் -பக். 25
- 'கல்' ஈரல்
- புலியூர் முருகேசன் -பக். 41
- முதல் கல்
- எஸ்.செல்வசுந்தரி -பக். 51

கவிதைகள்

- பிரதி எடுக்க முடியாப் பிம்பங்கள் - 3
- ஜின்னா அஸ்மி -பக். 19
- ஊர்மிளை
- கவியும் சித்திரமும் : அழ.ரஜினிகாந்தன் -பக். 50
- இனியவன் காளிதாஸ் -பக். 62
- ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி -பக். 62
- ச.அர்ஜுன்ராச் -பக். 63
- செளவி -பக். 63

படைப்பு
உருக்கிள் இணைப்பு

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' முப்பதாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் இவ்இதழிலும் தொடர்கின்றன.

கிறிஸ்தவப் பிள்ளையார்' மதபேதங்களற்று வாழும் நம் இயல்பான வாழ்நிலைச் சூழலை நேரிடையாகச் சித்தரிக்கும் கதை. ஒரு மதத்தின் கடவுளை மாற்று மதத்தினர் ஏற்றுக்கொள்ள அவர் கடவுள் என்பதே போதுமானதாக இருந்தது. அதே மதத்தைச் சேர்ந்தவரிடம் இருந்தபோதுகூட அவர் அவர்களுக்கு மட்டுமான கடவுளாக இருந்தார். ஆனால் மாற்று மதத்தவரிடத்துச் சென்றுவிட்போது எல்லா மக்களுக்கும்மான பொதுவான கடவுளாக மாறியிருந்தார். அந்தத் தலைப்பில் உள்ள முரணை கதைக்கரு. அதை நினைவுகளாகவும் நிஜமாகவும் மாற்றியிருக்கும் கதை சொல்லல் முறை மிகவும் எளிமையாக இருந்தாலும் கருவின் கனமே பரிசுக்குரியதாகக்கியிருக்கிறது.

அழகான சொல்லல் முறையில் ஒரே நிகழ்வைச் சித்தரித்துள்ள சிறுகதை 'கல் ஈரல்'. தான் கொணர்ந்ததைத் தனக்கானதாய்க் கேட்டுப் பெறக்கூட இயலாத ஒரு எளிய மனிதன் தகப்பனாய் அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்க்கிறான். ஆண் என்பதாலேயே ஒருவனது வேண்டாக் குணங்கள் அவனது தாயாலும் மனைவியாலும் மறைக்கப்படுகின்றன. அந்தச் சமூகம் மனைவியாய் இருப்பவளுக்கு என விதித்திருக்கும் விதிமுறைகளை அவள் தவறாமல் கடைபிடிக்கிறாள். பாழ்பட்டுப் போவது ஒரு சிறிய உயிர். உண்மையில் ஒரு ஆணின் அகம்பாவத்தால் ஒரு குடும்பத்தின் மனங்கள் அனைத்தும் தவிப்பதுதான் கதையாய் மாறி இருக்கிறது. ஆனால் அதை எடுத்தவுடனேயே விவரிப்பாய் விளக்கமாய் இல்லாமல் குறிப்பாய்ச் சொல்லிச் சென்றது சிறப்பு. தன் மகனைக் காப்பாற்ற அந்தத் தாய் ஒரு கதை உருவாக்கினாள் என்று சுட்டப்படுதல் கிராமத்துச் சித்தரிப்பு. கிராமம், மனிதர்கள், கதை புனைதல், உணவுமுறை, பழக்கங்கள், இயல்பான கிண்டல் என நல்ல கதையாய் 'கல் ஈரல்' உருவெடுத்திருக்கிறது.

சிறுபிள்ளைகளை.. அவர்களது உணர்வுகளை எவ்விதம் கையாள வேண்டும் எனக் கூறியிருக்கும் கதை 'முதல் கல்'. பெரியவர்கள், சிறியவர்கள் செய்கைகள் மீதான நீதிபதிகளாய்த் தங்களை எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். தாங்கள் பெரியவர்கள் வர்க்கம் என்ற ஒரு அதிகாரத் தொனி அவர்கள் கைகளில் கம்புகளாய்ச் சுழன்றுகொண்டே இருக்கிறது. எதையும் கேள்வி கேட்கும் சிறுபிள்ளைகளின் மனம் இங்கும் கேள்வி கேட்டு பீர் அருந்திவிடுகிறார்கள். அதைக் கல்விச்சூழல் எவ்வாறு அணுகியது.. மாறாக ஒரு ஆசிரியை அதை எவ்வாறு அணுகினாள் என்பதுதான் கதை. அந்த ஆசிரியை தன் கேள்விகளால் திடீர் நீதிபதிகளை நிலைகுலைய வைக்கிறாள்.. அந்தப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுகிறாள். இந்தச் சமூகத்தில் பல்கிப் பெருகிவரும் நீதிபதி மனப்பான்மைக்கு எதிரான நல்ல சிறுகதை.

பாட்டனின் பிறந்தநாளைப் பரம்பரைப் பெருமையாய்க் கொண்டாடுவதைப் போலக் கி.ரா.வின் பிறந்தநாள் இலக்கிய உலகில் கொண்டாட்டமானது. சென்ற இதழைத் தொடர்ந்து இந்த இதழிலும் கி.ரா.வைக் குறித்த கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கவிஞர் சமயவேல் உடனான நேர்காணல் இவ்இதழில் வெளியாகியுள்ளது. மேலும் நூல் விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“எவ்வளவு எழுதினாலும் தீராத பக்கங்களைக் கொண்டது மனித வாழ்க்கை”

– கவிஞர் சமயவேல் உடனான ஒரு நேர்காணல்

கவிஞர் சமயவேல் தூத்துக்குடி மாவட்டம், வெம்பூர் என்ற கரிசல் கிராமத்தில் பிறந்தவர். தொலைதொடர்பு நிறுவனத்தில் உபகோட்ப் பொறியாளராக இருந்து, பணிஓய்வு பெற்று, தற்சமயம் குடும்பத்தாருடன் மதுரையில் வசிக்கிறார். இதுவரை வெளியாகியுள்ள இவரது நூல்கள் : காற்றின் பாடல் (கவிதைகள், 1987), அகாலம் (கவிதைகள், 1990), தெற்கிலிருந்து சில கவிதைகள் (தொகைநூல்), அரைக்கணத்தின் புத்தகம் (கவிதைகள், 2007), மின்னிப்புற்களும் மிதுக்கம் பழங்களும் (கவிதைகள், 2010), இனி நான் டைகர் இல்லை (சிறுகதைகள், 2011), பறவைகள் நிரம்பிய முன்னிரவு (கவிதைகள், 2014), ஆண் பிரதியும் பெண் பிரதியும் (கட்டுரைகள், 2017), புனைவும் நினைவும் (கட்டுரைகள், 2018), அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகள் (மொழிபெயர்ப்பு, 2018), குளோரியா ஃப்யூர்ட்ஸ் கவிதைகள் (மொழிபெயர்ப்பு, 2019), இப்போது நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள் (கவிதைகள், 2020).

ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நவீன தமிழ் இலக்கியப்புலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளியாக இருக்கும் நீங்கள், ஒரு கவியாகத் தொடர்வதை இப்போது எவ்வாறு உணர்கிறீர்கள்?

மிகச்சிறிய வயதிலிருந்தே கவிதையுடனான எனது பயணம் தொடங்கிவிட்டது. பள்ளிப்பருவத்தில் தினமும் திருக்குறள், திருப்பாவை, அண்ணாமலையார் காவடிச் சிந்து, குற்றாலக் குறவஞ்சி என்று, பெரியப்பாமூலம் தொடங்கிய கவித்தமிழ் உறவு இன்றும் தொடர்கிறது. எங்கள் கிராமம், தனது விதம்விதமான அழகியலை எனக்கு சதா தந்துகொண்டிருந்தது. மாறிக்கொண்டே இருக்கும் ஆகாயம், பிரமிப்பூட்டும் இரவு ஆகாயம், விதம்விதமான வெயில்கள், ரத்தச் சிவப்பில் முழுச் சூரியன், உருண்டை அடிவான நிலக்காட்சிகள், நீர்நிலைகள், மரங்கள், தாவரங்கள், செடிகொடிகள், பறவைகள், பூச்சிகள், வண்டுகள் என ஒரு கவித்துவமான பால்யம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதேசமயம், கிராமம் ஒரு சமூக 'நாணை'யும் எனக்குள் வளர்த்துவந்தது. சாதியம் மற்றும் பொருளாதாரம் சார்ந்த பாரதாரமான படிநிலைகளும் அதன் காரணமான தனிமனிதச் சிறுமைகளையும் கண்டு சிற்றம்கொண்ட இளைஞனாகவும் இருந்தேன். கவிஞனாக அல்லது எழுத்தாளனாக இருப்பதைவிட, ஒரு சமூகப் போராளியாக இருப்பது முக்கியம் என்று கருதினேன். 'பாரதி இளைஞர் அணி' என்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி, அதில் எங்கள் கிராமத்தின் இளைஞர்களை இணைத்து நிறைய ஆக்கபூர்வமான பணிகளைச் செய்தோம். முக்கியமாக, எங்கள் 'பாரதி படிப்பகம்' தொடங்கிய ஆறு மாதங்களில் முழுக் கிராமத்தின் கவனத்தையும் ஈர்த்தது. நான் தொடர்ந்து நடத்திய மாலைநேர வகுப்புகள்மூலம், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பகுதியிலிருந்து சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்க முடிந்தது. இளம்பருவத்தில் மார்க்சியம் கற்கும்போது, சமூகத்தின் சகல நோய்மைகளையும் இடதுசாரி அரசியல் போக்கிவிடும் என்றும், புரையோடி அழுகிக்கொண்டிருக்கும் சமூக நிறுவனத்தையும், அரசியல் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களையும் குணப்படுத்த ஒரு புரட்சி மிக அவசியம் என்றும் நம்பினேன். கல்லூரிப் படிப்பை முடிக்கும் தறுவாயில் எனது அம்மா இறந்துவிட, கிராமத்தில் இருக்கமுடியாத சூழல் உருவாகியது. 1976இல் மழைக்காலத்தின் ஓர் அதிகாலையில், சிறுதூறலில் நனைந்துகொண்டே

எனது ரயில் சென்னைக்குள் நுழைந்தது.

ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் உயிர்த்திருக்கத் தேவையான நற்பாடங்களை சென்னை நகரம் முகத்தில் அறைந்து கற்பித்துவிடுகிறது. மனதில் புகையும் லட்சியவாதத்தையும் ஏனைய ரொமாண்டிக் கனவுகளையும் உடைத்து நொறுக்கி சுத்திகரிப்பு செய்து அவனை அன்றாடத்தின் கைகளில் ஒப்படைக்கிறது. ஓய்ந்துபோகாமல் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் பல்வகை பற்சக்கரங்களின் சங்கிலித் தொடர் அமைப்பின் எந்திரத்திற்குள் பொருந்திப்போகும் மிக எளிய மனிதர்களை, பெருநகரம் பல்வேறு முறைகளில் தயாரிக்கிறது. பிறகு இவர்களே தங்களுக்குத் தேவையான முகமடிகளையும் பாவனை கவச அங்கிகளையும் தயாரித்துப் பயன்படுத்தி, வாழ்வின் வெற்றிப்படிக்கட்டுகளில் ஏறத் தொடங்குகிறார்கள். பெருநகரம், பெருங்குற்றங்களைக் கூச்சமின்றி நிகழ்த்தும் சாகசக்கார ஆளுமைகளின் கூடாரமாக இருக்கிறது. இந்த சாகசக்காரர்கள், தங்களை ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இரண்டிரண்டு பகுதியினராகப் பிரித்துக்கொண்டு ஒரு ஸ்பெக்ட்ரலர் மோதல் நாடகத்தைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்துவார்கள். எதற்குள்ளும் பொருந்தமுடியாதவர்களில் ஒரு பகுதி, நகரத்திற்குத் தேவையான உல்லாசங்களைத் தரும் சிறுகுற்ற நிலவறைகளில் பதுங்கிக்கொள்கிறது. எவ்வாறாகவும் தங்களைத் தகவமைத்துக்கொள்ள முடியாதவர்களைப் பெருநகரம் நசுக்கித் துப்பி வெளியே எறிந்துவிடுகிறது.

எனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, சென்னை நகரத்திலிருந்து தப்பித்து 1983இல் கோவில்பட்டி வந்து சேர்ந்தேன். திருமணமாகி ஒரு மகனும் பிறந்தபிறகே, நான் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். 1984இல் இருந்து நான் எழுதிய கவிதைகள் 'காற்றின் பாடல்' எனும் தலைப்பில், முதல் தொகுப்பாக 1987இல் வெளியானது. இன்றுவரை, தொடர்ந்து ஒரு கவியாக இருப்பதொன்றே எனது இருப்புக்கான அர்த்தமாக இருக்கிறது. என்னைப் போன்ற, குழப்பமும் மனத் தடுமாற்றமும் பூடகத்தன்மையும் அதிகம்கொண்ட மனிதர்களுக்குக் கவிதை, ஓர் உளவியல்பூர்வமான சமநிலையைத் தொடர்ந்து வழங்கிவருகிறது. வாழ்தலில், மிக இயல்பாகவே என்னை எதிர்கொள்ளும் பெரும் பள்ளங்களில் விழுந்துவிடாமல் கவிதையே காப்பாற்றிவிடுகிறது.

சில பத்தாண்டுகளாகவே சந்தை, தகவல் தொழில்நுட்பப் பெருக்கம், நுகர்வுக் கலாச்சாரம் என்று தொடரும் வணிகமயச் சூழலில், தற்கால அரசியல் எழுத்து என்பதை எப்படி வரையறுப்பீர்கள்?

அரசியல் எழுத்து என்ற ஒன்று தனித்து இயங்குவதில்லை. சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது பாடப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் இன்று இல்லை. ஆனால் 'அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்', 'பிணம் தின்னும் சாத்திரங்கள்' என்னும் வரிகள் காலகாலத்துக்கும் நிற்கின்றன. விடுதலையின் தேவையை உணரும் தருணங்களில் இந்த வரிகள் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. கவிதைக்குள் அரசியலும் இருக்கும். திருக்குறளில் மூன்றாவது முகமாக ஏன், காமத்துப்பால் இருக்கிறது? அது, அரசியலுக்கு எதிரான எளிய மனிதனின் அரசியல். எனவே, தற்கால அரசியல் எழுத்து என்று ஒன்றை இலக்கியத்தில் வரையறை செய்யமுடியும் என்று என்னால் கூறமுடியவில்லை. ஓரிரு கவிதைகளில் அரசியல் மிக நுண்மையாக ஊடுருவி நிற்கும். இயற்கை அழிக்கப்படுவது பற்றிப் பேசும் சூழலியல் படைப்புகள் தமிழில் கடந்த பத்தாண்டுகளாக அங்கொன்றும இங்கொன்றுமாக வெளியாகின்றன. யவனிகா ஸ்ரீராம் போன்ற கவிகள், கவிதைக்கு வெளியே பேசிக்கொண்டிருக்கும் அரசியலில், ஒரு சிறிய கீற்றையே கவிதையாக்க முடிகிறது. சமகால அரசியல்பற்றி மனுஷ்யபுத்திரன் போன்றவர்கள் தினமும் எழுதும் கவிதைகள், வாசகப் பரப்பில் உடனடியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால் அவற்றை நாம் கவிதைகள் என்று கொள்ள

முடியாது. காத்திரமான அரசியல் கவிதைகளை யவனிகா ஸ்ரீராம் போன்ற யாராவது ஒருவர் நிச்சயமாக எழுதுவார். எனது சில கவிதைகளில் அரசியல் பிரக்ஞை, பின்புலமாக இயங்கும்.

இப்போது நாம் அசாதாரணமான ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்துவருகிறோம் அல்லவா, கவிதையை இன்னும் எது உயிர்ப்போடு வைத்திருக்கிறது?

இது ஒரு அசாதாரணமான காலம் என்பதில் எந்தவித அய்யமும் இல்லை. துய்ப்பு சமூகத்தின் பிரமாண்டமான வளர்ச்சி காரணமாக, எல்லோருமே எல்லாவகையான சுகங்களையும் அனுபவிக்க விரும்பும் ஆண்களாகவும் பெண்களாகவும் குழந்தைகளாகவும், பெருநகரங்களின் வணிக மால்களின் முகப்பில் குழுமியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்திலும் நாம் கவிதைகளை எழுதி, அச்சிட்டுப் பகிர்ந்து ஒரு இருபத்தேழு நபர்கள், வெர்ச்சுவலாகவாவது கூடி கவிதைகளைப் பற்றி பேசுகிறோம் அல்லவா! இதுவே, ஓர் எதிர்அரசியல்தான். வணிக நுகர்வுப் பொருள்களின் துய்ப்பில் கிடைக்கும் நிறைவு, ஒரு நிமிடம் நின்று பாதையோர சிறுநெருஞ்சிப் பூக்களைப் பார்த்தாலே கிடைக்கும் என்று சொல்ல ஒரு கவிஞன் தேவைப்படுகிறான்.

இந்தக் காலகட்ட கவிதைகளில், எதுபோன்ற உலகம் எழுதப்படாமல் உள்ளதாக அல்லது எழுதவேண்டியிருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள்?

முக்கியமாக, சமகால தனிமனிதனின் அகவுலக நொறுங்குதல்கள், உளைச்சல்கள், குடும்பம் என்னும் அமைப்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும் உடைவுகள், பெண்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்

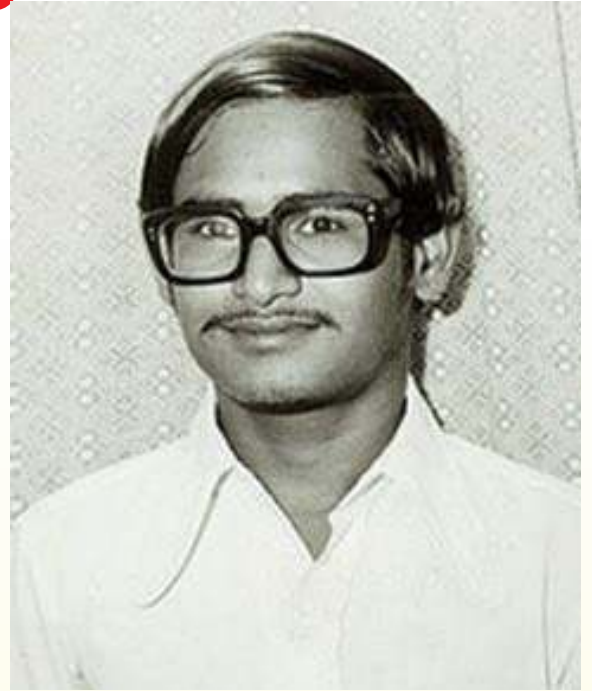

புதிய நெருக்கடிகள், உளவியல் வக்கிரங்களால் தாக்குதலுக்குள்ளாகும் குழந்தைகளின் மனநிலை, சாதியம் தனிமனிதர்கள்மீது நிகழ்த்தும் நுட்பமான தாக்குதல்கள் எல்லாம் கவித்துவ சமரசம் இல்லாமல் எழுதப்பட வேண்டும். எவ்வளவு எழுதினாலும் தீராத பக்கங்களைக் கொண்டது மனித வாழ்க்கை. மொழியின் புத்தாக்கம்தான் புதிய சொல்முறைகளையும் புதிய வடிவங்களையும் உருவாக்குவதுடன் புதிய உள்ளடக்கங்களையும் தேடவைக்கிறது.

இப்போது ஏற்பட்டுள்ள புதிய நோய்த்தொற்று காரணமாக, உலகின் ஓட்டுமொத்த மனிதர்களும் தம் இயல்பிழந்திருக்கும் இந்த அச்ச காலத்தை எப்படி உணர்கிறீர்கள்?

‘என்ன ஆனாலும் ஆகட்டும்’ என்னும் குருட்டுத் தைரியத்துடன் மக்கள் நார்மல்சியை நோக்கி விரைந்து ஓடுகிறார்கள். விதம் விதமான வாழ்வு முறைகளைத் தேர்ந்துகொண்ட மக்களின் நுட்பமான நகர்வுகள், இயக்கங்கள் எல்லாம் ஊரடங்கு மற்றும் பரவல் அச்சம் காரணமாக முகம் நசுக்கப்பட்டு, எல்லோரும் அடைந்துகிடத்தல் என்று ஆகிவிட்டது. அடிப்படை வாழ்வுக்காக அன்றாடம் உழைத்தோ, சிறுவணிகங்களில் ஈடுபட்டோ வந்தவர்கள், கொரானாவின் முதல் காலகட்டங்களில் பட்ட துயரக்கதைகள் எல்லாம் இப்போதுதான் வெளியே தெரியவருகிறது. இதுபோக, ஒருவர் தினமும் மாலை ஆறுமணி முதல் எட்டுமணி வரை, கடற்கரையில் உட்காரும் வழக்கமுள்ளவராக இருப்பார். இன்னொருவர், காலை ஏழுமணி வாக்கில் பூங்காவுக்கு அருகில் காளான் சூப்பு அருந்துபவராக இருப்பார். ஏதனாலும் நிரப்பமுடியாமல், வாழ்வின் இண்டு இடுக்குகளைக்கூட வெறுமை தின்னத் தொடங்கிவிட்டதுதான் பெருந்துயரம். நுட்பமான இழப்புகள் இன்னும் பதிவாகவில்லை. நோய்க்காப்பு நடவடிக்கைகளில் இருக்கும், தினம்தினம் சாவைச் சந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள் மற்றும் உதவியாளர்களின் மனநெருக்கடிகள், அர்த்தமற்றதைப் பருண்மையாக எதிர்கொள்ளும் பிணவறை மற்றும் ஆம்புலன்ஸ் ஊழியர்களின் மனஅதிர்வுகள், முற்றிலும் எதிர்பாராத தருணத்தில் உற்றாரை இழந்த, அவர்களது இறுதி நேரத்தில்கூட உடன் இருக்கமுடியாதோரின் தவிப்புகள் பற்றியெல்லாம் இலக்கியம் பேசித்தானே ஆகவேண்டும்? பார்க்கலாம்.

தற்போதைய உங்கள் வாசிப்பு மற்றும் படைப்பு செல்லும் திசைகுறித்துச் சொல்லுங்கள்.

கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் எழுத்து வேலைகளில் இருப்பதால், வாசிப்பு ஒரு கணிசமான அளவுக்குக் குறைந்துவிட்டது. வாசிப்புத் தாகம் அவ்வப்போது தூக்கும்போது ஒரே இழுப்பில் ஐந்தாறு நூல்களை வாசிக்கிறேன். ஆனால் முன்புபோல எனக்குப் பிடித்த நூல்கள் பற்றிய விரிவான கட்டுரைகளை எழுதமுடியவில்லை. மொழிபெயர்த்தல் என்பது ஆகச்சிறந்த வாசிப்பு முறைகளில் ஒன்று. குளோரியா ஃப்யூர்டனின் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கையில், குளோரியாவின் உலகம் முழுமையாக என்னில் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டது. கவிதையில் பெரிய மாஸ்டர்களை மொழிபெயர்க்கும் தைரியம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன், சிறுவயதிலிருந்தே இருந்துவரும் நாவல்கள் எழுதும் விருப்பம் இப்போது மீண்டும் விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்கிறது. ஒரு நாவல் உண்மையாகவே தொடங்கிவிட்டேன். ஒரு மாதத்தில்கூட முடித்துவிடுவேன்.

இன்று புதிதாக எழுதவரும் தலைமுறையினர், தமிழ் இலக்கிய மரபை தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமா?

நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு மொழியில், ஒரு படைப்பாளி உருவாகும்போது, அந்த மொழியில் வெளியாகியிருக்கும் மிகச்சிறந்த படைப்புகளை

எல்லாம் வாசிப்பது, கற்பது எல்லாம் மிக இயல்பாக நடக்கவேண்டும். சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள், பக்திகாலம், தனிப்பாடல் காலப் பாட்டுகள் என்று தொடர்ச்சியாகக் கற்று நம்மைச் செழுமைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், மொழி என்பது மிகநீண்ட வயதுகொண்ட ஆனால் முதுமையடையாத மிகப்பெரிய உயிருள்ள ஜீவன். ஒவ்வொரு காலத்திலும், ஒவ்வொருவிதமான சாயல்களில் வீரியமாகத் தொடர்ந்து இயங்கிவரும் மொழியை, அந்தந்தக் காலகட்டத்தின் படைப்புகளை வாசிப்பதின்மூலமே நாம் கைப்பற்றமுடியும்.

மேலும் நம்முடைய ஆழ்மனதில் சொற்கள் எப்படிச் சேகரமாகும்? மனம்தோய்ந்த வாசிப்பின் மூலம்தான் நமது சொல்வங்கி செழிப்படைய முடியும். தாகூரின் எட்டு சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கும் பாரதியார், ஒரு உரைநடையை உருவாக்குகிறார். பக்கிம்சந்திர சட்டர்ஜி உட்பட வங்க எழுத்துகளைத் தீவிரமாக வாசித்த ஒரு காலகட்டத்தின் எழுத்தாளர்களின் புனைவுகளில், அவற்றின் தாக்கம் பெரிதளவில் நன்மை செய்திருப்பதைக் காணலாம்.

விடுதலைப் போராட்ட காலத்தின் லட்சிய மனிதன் தொலைந்துபோய்விடவில்லை. அவன் தொடர்ந்து ஏதாவது ஒரு விடுதலையைத் தாకిத்துக்கொண்டே அலைகிறான். பரந்துபட்ட வாசிப்பு என்பது நமது மொழியை மட்டுமல்ல; நமது பார்வையையும் ஆழமாக்குகிறது. குறுந்தொகை, கலித்தொகை, நெடுநல்வாடை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணத்தின் சில பகுதிகள், திருப்பாவை, தேவாரம், வாசிக்காதவரது கவிதைகளில் நிச்சயமாக ஒரு வேறுபாடு இருக்கவே செய்யும். சங்க இலக்கியத்தின் காதலும் போரும் இயற்கையில் தோய்வதுமான தமிழ் அழகியல், கம்பராமாயணம் முழுவதும் வழிந்து பரவியிருப்பதைக் காணலாம். இந்த நிலத்திலிருந்து எழுதுகிறோம் என்பதும், இந்த வாசிப்பிலிருந்து எழுதுகிறோம் என்பதுவும் பொருந்திப்போகும்.

மருத்துவம்போலவே இலக்கியத்திலும் முறையாகக் கற்பது மிகவும் அவசியம். ஆனால் நிறுவனங்களில் பெறமுடியாத ஒரு கல்வியை, படைப்பாளிகள், தன்னியல்பாக மிகச் சுதந்திரமாகத் தேர்வுசெய்து அனுதினமும் பற்பல வழிகளில் கற்கிறார்கள். படைப்பாளிகளின் கல்வித் தகுதிக்கும் மதிப்பெண்கள், பட்டங்கள் என்னும் கல்விப்புல கல்வித் தகுதிக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும்

இல்லை. மறைந்த எனது நண்பர் தா.மணி, ஒரு சார்மினார் சிகரெட்டை பற்றவைத்துக்கொண்டு, “நீங்கள் கவியாகவோ, எழுத்தாளராகவோ ஆகும் விருப்பத்தில் இருந்தால், தயவுசெய்து பல்கலைக்கழகம் பக்கம் வரவேண்டாம்” என்று கூறியது இன்றும் பொருந்திப் போகிறது. ஆய்வாளராகவோ, அரைகுறை விமர்சகராகவோ மாறுவது வேறுவிஷயம்.

பத்திரிகைகள் அருகிவரும் இந்தச் சூழலில் இலக்கியம் குறித்த பகிர்வுகள், நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் பிரதானமாக இணையம்வழியே நடந்துவருகின்றன. இதில் பங்குபெறாத ஒரு படைப்பாளி அடையாளமற்றவராக ஆகிறார் என்பதாகவும் ஒரு தோற்றம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

தமிழில் சிற்றிதழ் சார்ந்த சிரிய இலக்கியம் எப்போதும் ஊடகங்களையோ, பெரிய இதழ்களையோ, பெரும் பதிப்பகங்களையோ நம்பியிருந்ததில்லை. அன்று புறக்கணிக்கப்பட்ட, மிகக் குறைவானவர்களால் வாசிக்கப்பட்ட பல நூல்களும் பதிப்புரிமை காலாவதியானதாகிப்போனதால் பல பதிப்பகங்களாலும் கலர்கலராக அடித்து விற்கப்படுகின்றன. அந்தப் பெரிய வணிகர்கள்தான், தங்கள் கடைகளை எல்லாம் மூடிவிட்டு புதிய வணிகங்களைத் தேடுகிறார்கள். அறிவியலின் வளர்ச்சி என்பதுவும் ஒரு தற்காலிகமான சிறிய சலசலப்புகளையே ஏற்படுத்தும். இலக்கியம் என்னும் நத்தை, தனது அதியற்புதமான வீட்டை முதுகில் சுமந்துகொண்டு ஏதேனும் புல்வெளியில் ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும் அல்லது ஏதேனும் ஒரு மரக்கிளையிடுக்கில், பிரளயகாலத்திலும் கூட,

நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும். இப்போது கோவிட்-19 காலச் சொற்களான தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளுதல், மால்சு, சமூக இடைவெளி, நாளைக்கு 80 முறைகள் கை கழுவுதல் என்பதெல்லாம், படைப்பாளிகள் பல ஆண்டுகளாக அனுபவித்தவையே. சமூகத்தோடு ஓட்டவே முடியாதவராகவும், தான் ஒரு எழுத்தாளர் என்பது வெளியே தெரிந்துவிடாமல் சதா மால்சு அணிந்தவராகவும், குடும்பத்துக்குள்ளேயே அந்நியமானவராகவும், சிரமப்பட்டு சுவாசிப்பவராகவுமே படைப்பாளி இருந்துவருகிறார். இன்றைய பதிப்பாளர்கள் காட்டும் பூச்சாண்டியைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை. இணையவழி கூட்டங்கள் என்பவை, ஏற்கனவே நீங்கள் வெளியே நின்று புகைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்க, அரங்கில் கைதட்டி நடந்துமுடிந்த கூட்டங்களைப் போன்றவைதான். தமிழில், காத்திரமான படைப்பாளி எந்தக் காலத்தில் அடையாளம் காணப்பட்டார்?

நீங்கள் அதிகமும் சாஸ்திரிய இசையை விரும்பிக் கேட்டபடியே இருப்பீர்கள். உங்கள் எழுத்துச் செயல்பாட்டில் அதற்கு பங்கு ஏதும் உள்ளதா?

இசை, எனது வாழ்வோடு ஒன்றிப்போனது. கிராஜநாராயணன் எல்லா உரையாடலிலும் இசைபற்றி பேசாமல் இருந்ததில்லை. அடிப்படையில், அவர்தான் எங்கள் வெட்டவெளிக் கரிசலின் மூலாதார இசை. விளாத்திசூளம் சுவாமிகள்தான் பிரமிப்பை எங்களுக்கு ஊட்டி வளர்த்தார். பெரிய பெரிய எஸ்.பி. ரெக்கார்டுகளை அந்தச் சிறிய கிராமத்தில் பெரும் பொக்கிஷமாக வைத்திருந்தார். சென்னை வாழ்க்கையில் என் பெருமதிப்புக்குரிய க்ரியாராம், ஜெயா மற்றும் எஸ்.வி.ஆர். ஆகியோரின் நட்பால் மேற்கத்திய சாஸ்திரிய சங்கீதமும், இந்துஸ்தானி சங்கீதமும் அறிமுகமாகின. எஸ்.வி.ஆருடன் இருந்த நாட்களில், நான் ஒரு இசைத்தீவில் வாழ்வதாகவே எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். தொடர்ந்து இசையுடன் வாழ்தல் என்று ஆகியது. மதுரைக்கு வந்தபிறகு சரேஷ்குமார் இந்திரஜித்தின் நட்பில், கர்நாடக சங்கீதம் நேரடியான கச்சேரிகள்மூலம் அனுபவமாகியது. யுவன் சந்திரசேகர் தனது இசைப் பொக்கிஷத்திலிருந்து பெரும்பகுதியை எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். திருச்சியில் தார்க்கோவஸ்கியைப் பற்றி பேசச் சென்றிருந்தபோது நண்பர் ஸ்ரீராம், பெரிய இரண்டு இந்துஸ்தானி தொகுப்புகளை வழங்கியிருந்தார். இன்று எல்லா இசையும் அற்புதமான வடிவங்களில்

கொட்டிக் கிடக்கின்றன. எந்த நேரத்திலும் இசைக்குள் நழுவிவிட முடிகிறது. இப்போது கூட உஸ்தாத் அம்ஜத் அலிகானின், தர்பாரி கனடா ஆலாபனை ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. எனது பல கவிதைகளில் இசையின் பாதிப்பைப் பார்க்கலாம். வயலின் மனிதன், நடு இமை போன்ற கவிதைகளில் நேரடியாக இசையனுபவத்தைப் பதிவு செய்திருக்கிறேன். தற்போது, அதே விளாத்திசூளம் சுவாமிகளின் ஊரில், அண்மையில் இசையின் மூலாதாரத்தை எட்ட முயன்றதொரு இளைஞனைப் பற்றிய குறுநாவலை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நீங்கள் மதுரையில் வசிக்கிறீர்கள். ந.ஜயபாஸ்கரனின் கவிதைகளில் காணும் மதுரைபோல, இந்த நகரத்தின் எந்த அம்சம் உங்களை வசீகரித்திருக்கிறது?

ந.ஜயபாஸ்கரன் புராதன மதுரைவாசி. மீனாட்சி ஆலயத்தின் பிரகாரத்திலேயே கடை வைத்திருந்த குடும்பம் அவருடையது. அவருடைய கவிதையுலகம் முழுவதுமே, நவீன நகருக்குள்ளும் அழியாத ஆனால் பொருந்திப்போக முடியாத தொன்மத்தின் பூகமான தவிப்புகளை, தெய்வங்களின் நெருக்கடிகளைப் பேசுபவை. தொன்மமும் புனைவும் வரலாறும் கலந்த அடுக்குகளில் தெய்வ விளையாடல்களுடன் மௌனமாக உரையாடி வாழ்ந்துவருபவர். அடிப்படையில், நான் ஒரு வெம்பூர்க்காரன். வெம்பூர் கிராமத்தின் காற்றுதான் இன்றும் எனது சுவாசத்தில் ஒருவதாக நம்புவன். வேலைநிமித்தமாக பல ஊர்களிலும் வாழ்ந்துவிட்டு, 1995இல் இந்த நகரத்தில் குடியேறியவன். இந்த நகரத்தின் எந்த அம்சமும் என்னை வசீகரிக்கவில்லை என்பதே உண்மை. விபி ஆரண்யாவின், வடைகளின் உபரி நகரம் இது. டவுன்ஹால் ரோடு பகுதியில் சல்லடையாய் ஆன மதுரையின் நுரையீரல் துடிப்பதாக எண்ணியிருக்கிறேன். பிரமாண்டமான தங்கம் தியேட்டர், சென்னை சில்க்லாக மாறியிருப்பதும் ஹோட்டல்களும் பார்களும் நிறைந்து அந்தப் பகுதி முழுவதும் பின்நவீன ஸ்தலமாக மிதந்துகொண்டேயிருக்கிறது என்று எண்ணியிருக்கிறேன். பெருமாள் மேஸ்திரி தெருவில் நிகழும் எதுவுமே தவறில்லை. புரையோடிப்போன வரலாற்றில், தவறுகளின் தவறுகள் ஆன்மிகரீதியில் புனிதப்படுவதை அங்கே ஒரு பெரிய அரசாங்க பாரில் தரிசித்திருக்கிறேன். வண்ணக் குடுவையிலிருந்து கண்ணாடிக் கோப்பையை நிறைக்கும் ஓயினில்

மதுரையின் ரத்தம் மிதக்கிறது.

இந்த நகரில் இருப்பதில் ஒரே ஆறுதல், எனது கல்லூரிப் பருவத்தில் என்னைப் பெரிதும் வடிவமைத்த சமண மலைப் பாறைகளுக்கு அடிக்கடி செல்லமுடியும் என்பதே. மலைகளின் மடிப்புகளில் நடந்துதிரிவதை நாகமலையின் பாளம்பாளமான பாறைகளில்தான் கற்றேன். அழகர்மலையில், அது பேரின்பம். இரவு இறங்கும் நேரத்தில் பெரும்பாறைகளும் விண்மீன்கள் அள்ளித்தெளித்த ஆகாயமும் என்னிடம் நிறையப் பேசும். புல்லுத்துக்குச் செல்லும் பாதையில், வாய்க்காலின் கரைகளின் அடர்ந்த நெல்லி, நாவற்பழ மரங்களின் பச்சையம் மனதின் நாக்குகளில் தித்தித்திருக்கும். அச்சம்பத்துவின் வாழைத் தோட்டங்கள், சின்னவோடை தோட்டங்களில் வெண்சந்தனக் கரும்புப்பூக்கள். நண்பனின் தொழிற்சாலையில் இரவு தங்கிவிட்டு அதிகாலையில் பார்த்த திருப்பரங்குன்றத்தின் 'பாப்ளார்' (வெள்ளரசு) மரங்களின் சாலை, பின்புற பாறைக் குகைகள், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் மயில்கள், மிகப்பக்கத்தில் குழந்தைகள்போல உட்கார்ந்திருக்கும் கூகைகள். வைகை ஆற்றங்கரையோரம் செல்லும் சாலையில் தினமும் அதிகாலையில் மானாமதுரை, பரமக்குடி என்று நான்கு ஆண்டுகள் பேருந்துப் பயணம். மனம்

நிறைக்கும் ரம்மியமான நதிக்கரை. பார்க்கப் பார்க்க சலிக்காத ஒத்தக்கடை ஆனமலை, அரிட்டாபட்டியின் குன்று வெளிகள். அகழ்வாராய்வு செய்வதற்குமுன்பே நான் அடிக்கடி போய் உட்காரும் கீழடிப்பொட்டல் இன்னும் புதிர்களுடன் கூடிய கழுமர் கடை. இப்படி மதுரையின் புறநகரம் மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. எப்போதுமே எல்லா ஊரிலும் என்னைப் புறநகர்வாசியாகவே எண்ணிக்கொள்வேன்.

இப்போது எழுதப்படும் நவீன தமிழ்க் கவிதைகளின் போக்கு குறித்து என்ன சொல்ல விரும்புவீர்கள்?

1990க்குப் பிறகான தமிழ் நவீனக் கவிதையின் போக்கு, நான் கனவுகண்டிருந்த விதத்தில் மாறியிருந்தது. முக்கியமாக நமது நிலம்சார்ந்த, மொழிசார்ந்த திணை மரபு மீட்கப்பட்டது. புதிய அழகியலுடன் நிறையக் கவிகள் வந்தார்கள். பெண் கவிகளின் எழுச்சி பெரும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. அந்தக் காலகட்ட கவிதையின் பரவலாக்கக் காலம் முடிந்து இப்போது புதியதொரு காலம் தொடங்கியிருக்கிறது. நீங்கள் கேட்டதுபோல நமது இலக்கிய மரபைக் கற்பதா, வேண்டாமாஎன்னும் குழப்பத்தில் இருக்கிறார்கள். சரியாகிவிடும் என்று எண்ணுகிறேன். அகச்சேரன், சாகிப் கிரான், வே.நி.சூர்யா, றாம் சந்தோஷ், பெருவிஷ்ணுகுமார், சதுரை, தீபு ஹரி, நெகிழன் என்று மிகப் புதியவர்களின் வருகை புதிய சூழலை உருவாக்கியிருக்கிறது. லக்ஷ்மி மணிவண்ணன், பாலை நிலவன், கண்டராதித்தன், ஸ்ரீஷங்கர் போன்றவர்களின் மீள்-செவ்வியல் கவிதைகள் முக்கியமானவை. பெருந்தேவியின் எதிர்க்கவிதைகளும், ஸ்ரீவள்ளியின் காதல் கீதங்களும் எல்லோரையும் எழுதத்தூண்டுகின்றன. ஸ்ரீநேசன், ராணிதிலக் போன்றவர்களின் புதிய மீள்வருகையை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்னா ஸ்வீர், குளோரியா ஃபியூர்டஸ் எனத் தொடர்ந்து பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறீர்கள். சிறுபத்திரிகைகளில் கணிசமான அளவில் நீங்கள் மொழிபெயர்த்த படைப்புகளைப் பார்க்கமுடிகிறது. குறிப்பாக, மொழிபெயர்ப்பைத் தேர்ந்தெடுக்க என்னமாதிரியான அளவீட்டைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அல்லது கொள்கை ஏதும் உள்ளதா?

பிரம்மராஜன் முழுவீச்சில் ஈடுபட்டுச் செய்த மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் தமிழ்க் கவிதை மொழியைப் புதியதாக்கின. புதிய

உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டு வந்தன. அவரைப் பின்பற்றி முழு அளவில் கவிதை மொழிபெயர்ப்பில் யாரும் முழுமையாக ஈடுபடவில்லை. ஓரிருவர் வந்தாலும் அவ்வளவு திருப்தி அளிப்பதாக இல்லை. எனவேதான் நாமும் ஏதாவது செய்யலாம் என்று மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைத் தொடங்கினேன். தமிழ்ப் பெண் கவிதைகளின் எழுச்சி ஒரு புள்ளியில் உறைந்து நின்றுவிட்டது. உலக அளவில் பெண் கவிகள் இயங்கும் விதத்தை அறியலாம் என்று தொடங்கிய வாசிப்பே, உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் பெண் கவிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிந்தது. சீஸ்லாவ் மிலோசு கண்டடைந்து, மொழிபெயர்ப்பு செய்த பிறகே அன்னா ஸ்வீர் உலகம் தெரிந்த கவி ஆகிறார். குளோரியா ஃப்யூர்டல், 65 வயதுக்குப் பிறகு அவர் குழந்தைகளுக்காக நடத்திய தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள்மூலம் பிரபலமாகிய பிறகே அவரது கவிதைகள் வாசிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு இன்னும் ஏராளமான கவிகள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெண் கவிகள் என்பதைத் தாண்டி, ஒரு முழுமையான உலகைக் கவிதையில் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். தடம் இதழில் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் தொடருக்கு இணைப்பாக எனது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் வெளியாகியது, ஒரு தற்செயல் நிகழ்வே. அந்தக் கவிதைகள் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தன. தொடர்ந்து கவிதை மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுவதற்கான உற்சாகத்தை அளித்தது. அன்னா ஸ்வீர் கவிதைகள் தொகுப்புக்கு விகடன் விருது கிடைத்ததை, இன்றைய பெண் கவிகளுக்குக் கிடைத்த விருதாகவே கருதவேண்டும். நண்பர் சிபிச்செல்வனின் மலைகள்.காம் இணைய இதழுக்காகத் தொடர்ந்து மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொடுத்துவந்தேன். 'மிஸ்டு பொய்ட்ஸ்'

எனப்படும் சீனக் கவிகளை ஒரு தொடர்போல ஒவ்வொரு இதழிலும் அறிமுகப்படுத்தினேன். அடுத்ததாக, அந்த நூல் வெளிவர இருக்கிறது. எனவே, மொழிபெயர்ப்புக்கு என்று என்னிடம் தனியான அளவீடு அல்லது நோக்கம் எதுவும் இல்லை. அயல்மொழி இலக்கியங்களின் வாசிப்பு முறைகளிலேயே சிறந்த முறை, அவற்றை மொழிபெயர்த்தவே. நமது சொந்த மொழியில் வாசிப்பு நிகழ்கையில் கூட நாம் அந்தப் பிரதிகளை மனதுக்குள்ளேயே நமது சொந்தப்பிரதிகளாக மொழிபெயர்த்து மாற்றிக்கொள்கிறோம்.

ஆங்கிலம் தெரிந்தால்போதும், படைப்பிலக்கியங்களை மொழிபெயர்க்கமுடியும் என்ற மனநிலை தற்போதைய சூழலில் உருவாகியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

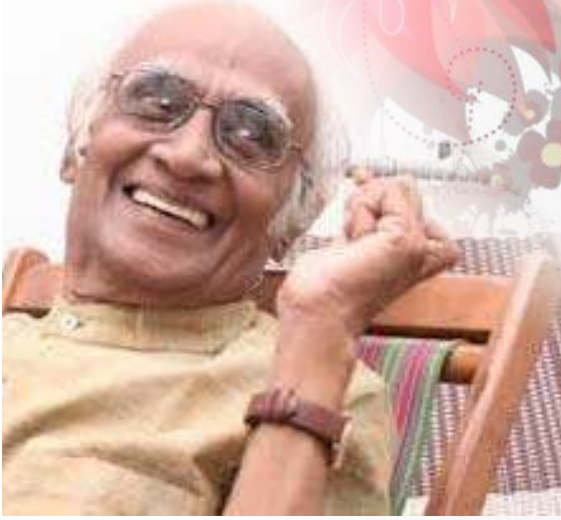
இதை, ஒருவகையான பரவலாக்கம் என்றே எண்ணுகிறேன். சரியில்லாத மொழியாக்கங்களை யாரும் வாசிக்கமாட்டார்கள். இன்றைய இணைய இதழ்களுக்குத் தேவையானதைத் தருவதற்காகப் பல புதியவர்கள் எழுதவும், மொழிபெயர்க்கவும் வந்திருப்பதை நல்லவிதமாகவே புரிந்துகொள்கிறேன். வரவேற்கிறேன்.

இப்போது சிற்றிதழுக்கான தேவை இருக்கிறதா?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. மொழி, தனது மிகப்புதிய முதல் விகசிப்புகளை படைப்பாளிகளிடம் அந்தரங்கமாகவே நடத்துகிறது. புதுவகையான மொழியை, மொழி வடிவங்களைத் துணிச்சலுடன் பெற்றுப் பிரசுரிப்பதைச் சிற்றிதழ்கள் மட்டுமே செய்யமுடியும். நான் இதற்கு முன்பு ஒரு கேள்விக்கான பதிலிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். விதைத்தானியம் போன்ற படைப்புகள் எல்லாம் சிற்றிதழ்களில்தான் வெளிவந்தன.

தமிழில், விமர்சனத்துறை எப்படி இருக்கிறது, அதன் செயல்பாடு குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

தமிழில் அது எப்போதுமே நோஞ்சான் குழந்தைதான். விமர்சனங்கள் என்ற பெயரில் பாரதாரமான கருத்துகளை எழுதிவிடுகிறார்கள். படைப்பாளிகளுக்கும் விமர்சகர்களுக்கும் இடையிலான புரிதல் வலுப்பட வேண்டும். சாதியரீதியான குழுக்களாகச் சேருவது, குறிப்பிட்ட படைப்புகளை எல்லா இடங்களிலும் முன்னிறுத்துவதெல்லாம் பெரும் அபாயகரமான போக்குகள். அதுபோலவே, சிறந்த படைப்பாளிகளைப் புறக்கணிப்பதுவும். இவையெல்லாம் நீண்ட காலம் நிற்காது. ■

மருக்கொழுந்து

இடைசெவல் பேருந்து நிறுத்தத்தில் இறங்கிய வேளை - ஒரு மூன்று மாசம் புஞ்சைக்காடு 'பொங்கு கொழிக்கும்' பயிர்பச்சைக் காலம். காலை மஞ்சளுக்கும் வெள்ளை வெயிலுக்கும் இடைப்பட்ட இளவெயிலில் இறங்கி நின்றபோது, கேள்வி "யாரைப் பாக்கணும்?"

அவர்கள் கோவில்பட்டிக்குக் காத்திருக்கும் பயணிகள்; நான் இன்னார், இன்னாரைப் பாக்கணுமென்றேன். "ஊரிலதான் இருக்காரு, போய்ப் பாருங்க" வழிகாட்டினார்கள்.

வழிசொல்லல் அல்ல, கைப்பிடித்துக் கூட்டிச் செல்லும் வாஞ்சை. ராத்திரி கிடைமர்த்துவது போல், எனக்கு மனசு அமர்த்தினார்கள். மழையோ வெயிலோ ஒரு குடையைக் கக்கத்தில் இடுக்கியபடி மனுசர் ஊரைவிட்டு நகர்ந்திருக்கக் கூடாது. கிழக்கில் கோவில்பட்டியோ மேற்கில் திருநெல்வேலியோ பயணம் போய்விடக் கூடும்.

தனியாயும் சோடிபோட்டும் பல வண்ணங்களில் பறந்தன தட்டான்கள் (தும்பி). இளவேனில் பொழுது ஒரு நீச்சல் குளம். பயிர்த்தாள் நுனி, இளங்குருத்து, வேலி முள் எனத் தொங்கட்டம் ஆடின. தொட்டால் கையில் பிசுபிசுப்பாய் ஒட்டிக்கொள்ளும் நெக்கைகள். தட்டான் பிடித்து விளையாடிய வயது - வாலைப் பிடித்ததும், பின்னால் எவ்வி வளைந்து 'சுரீர்' என்று கடிக்கும். உஸ்-ஸெனக் கையை உதறுகையில் 'உன் ஜாலக்கெல்லாம் எங்ககிட்டப் பலிக்காது பையா'

என்று பறந்து போகும். ஒரு வட்டமடித்து மாலை சுற்றிப் பறந்துவிடும்.

தட்டாமாலை - சுற்றுவது என்கிற வார்த்தை, தட்டான் வட்டவட்டமாய்ச் சுற்றுதலிலிருந்து பிறந்திருக்கலாம். மயக்கம் வருகையில் கண்கிறுகிறுத்து தலைசுற்றி, ஆள் கீழே 'லம்பிச் சாய்ப்பது தட்டாமாலை.'

சரள் சாலையோரத்தில், மந்தைக்காட்டில், முள்வேலிகளில் தட்டான் பிடித்து விளையாடிய சிறுபயல்கள் தென்படவில்லை. எல்லாம் பெரியவர்களாகியிருக்கலாம்; பெரிய பெரிய பள்ளிக்கூடங்களில் போய் முடங்கியிருக்கலாம். ஆகாயம் வரை சர்ரென்று மேலெழும்பி, கத்தி வீசியது போல் பாய்ந்து தைலான்கள் பறந்தன. தைலான்கள் தாழ்ப் பறந்தால் மழை பெய்வதற்கு அறிகுறி. அஞ்சாறு தூத்தலில் தீராது. பெருமழைக்குத் தைலான்கள் ஆரத்தி எடுப்பு.

1965 - மாணவர்கள் இந்தி எதிர்ப்புப் போர். பத்து மாணவப் போராளிகள் இந்திய தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டு, பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் அடைபட்டிருந்தோம். அடைபட்டிருந்தாலும் பச்சையப்பனைத் (5 ரூபாய்) தள்ளினால் சிறைக்குள் எல்லாமும் கிடைக்கும். குமுதம், விகடன், தாமரை இலக்கிய இதழ், கடலைமிட்டாய் பாக்கெட்-கைமேல் அத்தனையும் வந்தடையும். கல்லூரிப் படிப்புக் காலத்தில் தாமரை வாங்கி வாசிப்பது

கவிஞர் நா.காமராசனுக்கும் எனக்கும் பழக்கம். அப்போது தாமரை இலக்கிய இதழில் ஒரு கதை; கதை - எழுதியவர் கி. இராஜ நாராயணன். சக சிறைப்பறவை கவிஞர் நா.காமராசன் கி.ரா.வை “என் செல்ல எழுத்தாளர்” என்பார். அப்போது நான் இளங்கலை இறுதியாண்டு. மொழியாக்கப் படைப்புகளைத் தேடித்தேடி என்னுடைய வேட்டை நடந்தேறியது. கவித்துவமாக எழுதுதல் என்கிற இந்தப் பழக்கம் இந்த முங்குநீச்சலில் கிட்டிற்று.

தாமரை கதையை வாசித்த காமராசன் ‘அற்புதமாக எழுதி இருக்கார்’ என்றார். இந்தப் புஞ்சைக் காட்டு சம்சாரி எங்களைப் போன்ற குழந்தைகளைத் தனது கட்டைக் குழல் இசையால் மயக்கி சிகரத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போக ஆரம்பித்திருந்தார்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் இடதுபக்கத் திண்ணையில் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து எழுதும் மேசை தென்பட்டது. எழுதிக்கொண்டிருந்தார். எட்டிப்பார்க்கிற நிழல் அருவம் தட்டுப்பட்டதும் “யார் வாங்கோ” என்றார்.

ஒரு காலக் கடுதாசி எழுதிப் போட்டுவிட்டுப் போனேன். இன்னார், இன்ன ஊர், எம்.ஏ. படிச்சிருக்கேன் என்று அன்னைக்கு ரெண்டு ‘பைலா’ போஸ்ட் கார்டு அறிமுகம் செய்திருந்தது.

“வேலை?”

“இன்னும் இல்ல, வாசிப்பது எழுதுவதுதான்.”

“எல்லோருக்கும் இந்தக் கண்டம் உண்டு. பிறகு அதுவும் கடந்து போகும்” என்றார்.

புஞ்சைக்குப் போயிருந்த அம்மா காட்டு வாசனையை வீட்டுக்குள் கூட்டிவந்தார். வீட்டுக்குள் ஒரு பால் மாடு, இரண்டு

‘பள்ளையாடுகள்’ (பாலாடுகள்) கட்டிக் கிடந்ததாக ஞாபகம். மாடுகள் ‘மொறுமொறு’வென்று மென்று சுவைக்கும் தீவனம் ‘முள்ளிரிங்கி’, அது ஒரு கட்டு தலையில்; ‘பயத்தஞ் செடி’ வகை ஒரு கட்டு கக்கத்தில்; எரு திண்ணிக் குழை, பாலாட்டங்குழை, பச்சைநாத்து வலது பக்கத் திண்ணையில் சொத்தென்று போட்டபோது, தலையில் கட்டிய வண்டும் (துணி) சும்மாடும் சேந்து விழுந்தன.

அம்மாவின் பாந்தமான விழிகள் ஆடுகளுக்கு அடைக்கலம். குட்டிகளைக் கட்டிப்போட முடியவில்லை; அம்மாவின் மேல் எக்குப் போட்டுத்தாவின. “உங்களுக்குப்பசியாதத்தானே வந்திருக்கேன்” எனத் தெலுங்கில் சொன்னார் அம்மா. வாயில்லா ஜீவனங்களுக்குப் ‘பசியாத்தும் மொழி’ புரியும் போல.

வந்திருப்பது யார் என்ன என்று என்னைப் பற்றி கி.ரா. சொல்லிக்கொண்டு போக, அம்மா மனசில் குறிப்பெடுத்துக்கொண்டிருந்தார்; முகம் விரிந்துகொண்டேபோனது. பாலாட்டங்குழையை ஒரு பட்டியல் கல்லில் தட்டி, வேரில் ஓட்டிய கரிசல் கட்டிகள் உதிரச்செய்து, முடி போட்டு ஆடு கடிக்கும் உயரத்தில் கட்டியிருந்த கட்டையில் கட்டினார். ஆடுகள் எக்குப் போட்டுத் தின்றன. வேர்ப்பகுதி நறுக்கி, குழையை ஒரு கூடையில் குட்டிகளுக்குப் போட்டார்.

நிலவொளி கருநீல அலைகளில் பட்டுத் தெறிப்பது போல், கரிசல் நிலத்தில் படர்ந்து மின்னிமின்னி அசையும் பாலாட்டங் குலைச் செடி. அது படர்செடி. பாலாட்டங் குலையில் பல வகைகள்; ஒவ்வொன்றும் ஓட்டுக்க ஆடுகளின் பால்ப்பிடிப்பை அதிகரிக்கும் என்று சொல்வார்கள்.

நீர்ப் பாலாட்டம் – இளங்குட்டிகள் பிரியமாய் வாய் வைக்கும். தொண்டையில் தண்ணி போல் வழுவழுவென்று இறங்கும்.

அரிசிப் பாலாட்டம் – ஒவ்வொரு பூவும் அரிசி அரிசியாய்த் திரண்டிருக்கும். உருவினால் அரிசி உதிர்த்து கொட்டும்.

குச்சிப் பாலாட்டம் – குத்துக் குத்தாய், குச்சிக் குச்சியாய் உச்சியில் சிரிப்பேந்தியிருக்கும்.

கொடிப் பாலாட்டம் – முல்லைக் கொடி, புடலைக் கொடிபோல் கொடியாய்ச் சுற்றிப் படரும்.

பாலாட்டங்குலையை வேருடன் பிடுங்கி மண்ணை உதறி, முடிந்து, ஆட்டுக்கு எட்டுகிற

வகையில் கட்ட ஆடுகள் எக்குப்போட்டுக் கடிச்சித் தின்னும். மானாவாரியில் பிறந்து வளர்ந்து இந்தக் காட்சிகளை நான் கண்டு வளர்ந்தேன் என்பது மட்டுமல்ல, நகர வாழ்க்கைக்குள் சொருகிய என்னை, இக்காட்சிகள் மீள எழுந்து வந்து நிறைத்தன..

கி.ரா. கேட்டார் “கண்மாய்க்கரை வரைக்கும் போய் வரலாமா?”

ஊர் சுற்றிப் பார்க்கும் ஆசை யாரை விட்டது? போய்வருவதற்குள் தாகத்துக்கு ஏதாவது குடித்துவிட்டுப் போவமே என்று தோன்றியது கி.ரா.வுக்கு.

“தாக தீனிகி ஏமினாச்சும் இச்சவா, கணவதி” தெலுங்கில் கேட்டார் கி.ரா.

கடும் புளிப்புள்ள கம்மம்புல் உமிபோல வெண்ணெய்த் துகள்கள் சிங்குசிங்காக மிதக்கும் நல்ல பசு மோரில் சிறிது உப்புப் போட்டுக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார் கணவதி அம்மா. அந்தக் கொடு வெயிலுக்கு இதமாக இருந்தது. ‘கரிசல் காட்டில் காலை நேரத்தில் பனி படர்ந்த புற்களின் மேல் கால் வைத்தது மாதிரி’ என்று எழுத்தாளர் குரங்குடி அ. முத்தானந்தம் எழுதியது உண்மை என உணர முடிந்தது. எவெர்சில்வர் போகாணி நிறைய மோர்.

சொந்தப் புஞ்சையில் களையெடுப்பு: கூலியாட்கள் காட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை முடிந்து திரும்ப மூன்று மணி ஆகும். ஒரு நேரக் களையுடன் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பிவிட்டார். மதியச் சாப்பாட்டுக்கு இங்க ஒரு ஜீவன் கிடக்கே, ஆக்கணுமே! அப்படியே இன்னும் ஒன்றிரண்டு ஜீவன்களும் சேரும், விருந்தாளி இல்லாத நாளில்லை; யாராவது ஒருத்தர் கி.ரா.வைப் பார்க்க அந்த நாளிலேயே வந்துகொண்டே இருந்தனர்.

இன்றைக்கு நான்.

மத்தியானம் வழக்கமாக ஒரு அகப்பை அரிசி மிச்சமாகச் சமைக்க வேண்டும் என்பது அம்மா கற்றுக்கொண்ட பாடம்.

பயிர் பச்சைக் காலம் என்பதை அறிவித்தபடி சாயந்தரம் நாலுமணி சுமாருக்கு, அவித்த மொச்சைக் காய் வந்தது; சூடாய் ஆளுக்கு ஒரு தட்டில் போட்டுக் கொடுத்தார்கள். ‘உப்பு பரிந்த நீரோடு’ உரித்து வாயில் போடுகையில் பயிறு ருசி அப்படி ஒரு அற்புதம்.

1971 மே திங்கள் தாமரையில் எனது

முதல் சிறுகதை வெளிவந்தது; நான் சேலம் மாவட்ட மக்கள் தொடர்பு அலுவலர்; ஏற்காடு மலையின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் குழந்தையாய் சேலம் அழகு கொஞ்சியது; சேலம் நன்றாகத்தான் இருந்தது. எங்கே இருக்க விட்டார்கள்? அது அரசுப்பணி என்பது, அது அலுவலருக்கு ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை மாறுதலென்பதும் மறந்து சேலத்தின் சூழல் மயக்கத்தில் கிறங்கிக் கிடந்தேன். ஓராண்டு தாண்டியதும் நெல்லைக்குத் தூக்கி இருந்தார்கள்; தூக்குக்கயிறு ஒன்றுதான்; தூக்கிலிடுபவர்கள் மாறியிருந்தார்கள். எங்களின் கோவில்பட்டி எட்டயபுரம் விளாத்திகுளம் போல ஊர்கள் அந்நாளில் நெல்லை மாவட்டத்துள் கிடந்தன. ஊர்ப்பக்கம் என்றதும் குதியாட்டம் போட்டுத் துள்ளும் இளங்கன்றுபோல அப்படித்துள்ளாட்டம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. கவிஞர் தமிழ்நாடன், மு.மேத்தா (அப்போது ராசிபுரத்திலிருந்தார்), அஃ பரந்தாமன் என்று அங்கொரு இலக்கிய வட்டம் உருவாகியிருந்தது. சேலம் என்னுள் உண்டாக்கிய ஈர்ப்பு இன்னும் பொசுங்காமல் கருகாமல் பசுமை காத்து நிற்கிறது. அப்போது கண்ட சேலமும் குழலும் இப்போதில்லை.

நெல்லைக்கு மாறுதலாகி வந்தது ஒரு வாய்ப்பாக ஆகிவிட்டது. இடைசெவலில் கி.ராஜநாராயணன் இருந்தார். நெல்லையில் நான் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு எதிரில் ஸ்டேட் பேங்க் ஆப் இந்தியா. அங்கு கல்யாணசுந்தரம் என்ற கல்யாணி பணியில் இருந்தார்; தி.க.சி. மகன். ஒருநாள் மாலை உ.நா. ராமச்சந்திரன் என்ற வக்கீல் குமாஸ்தா (வண்ணநிலவன்) நெடுநெடுவென வளர்ந்து என் அறைக்கு வந்தார். கலாப்பிரியா, அப்போது கலாப்பிரியா இல்லை, கோவாலு. பார்ப்பதற்கு அரைக்கால் டவுசர் பையன் போல் தெரிந்தார். பிறகு குள்ளமான நான். ஒரு கூட்டு உருவாகித் தனிமையை விரட்டியடித்து, சொந்த மண்வாசனையைச் சிறுகச் சிறுக என்னுள் நுழைத்தது.

நாங்கள் எல்லோரும் கி.ரா.வைப் பார்க்க இடைசெவல் போனோம். எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் தொலைபேசி, கைபேசி என எம்மைத் தொட்டிருக்கவில்லை: எத்தனை பேர் என்று தெரிவித்துக்கால்க்கடுதாசி எழுதிப்போட்டு விட்டு ஏறுவெயிலில் போய் நின்றோம்; அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. கலாப்பிரியாவுக்கு எல்லா நாளும் ஞாயிற்றுக்கிழமை அப்போது.

பிறகு ‘சவுந்தர்ய உபாசகன்’ பற்றி ஒரு சூடான விவாதம். அது எனக்கும் கல்யாணிக்குமான

தர்க்கம். ரொம்ப தீர்க்கமாகக் கி.ரா. எங்கள் உரையாடலைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். பார்வைகள் பலவிதமாக இருக்கும் என்று அவருக்குப் பட்டிருக்கக் கூடும். அம்மா சூடாக மதிய உணவு கொண்டு வந்தபோது எல்லாம் தணிந்தது;

அப்போது ஒரு ஐந்து ஆறு கதைகள் எழுதி இருப்பேன். கோவில்பட்டியில் இருந்து வெளிவந்த அண்ணாமலை என்ற நண்பர் நடத்திய “நீலக்குயில்” சிற்றிதழில் இசைத்தட்டு நடனம் (ரிகார்ட் டான்ஸ்) ஆடும் பெண்கள் பற்றிய ‘வேரில்லா உயிர்கள்’ என்ற எனது கதை வெளியாகியிருந்தது. அற்புதமான கதை என்று சொன்னார் கி.ரா. ஒரு தொகுப்பு கொண்டு வரும் முயற்சியில் கி.ரா.விடம் அணிந்துரை கேட்டேன். பேஷாக் கொடுக்கிறேன் என்பது போல், அனுப்பிவைங்க என்றார்.

தீரவாச இலக்கியம் போல, கரிசல் இலக்கியம் என ஒன்று இருக்கிறது எனக் கைகாட்டிவிட்ட கி.ரா. அதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார் “முதலில் இதைத் தொட்டு உண்டாக்கியது அழகிரிசாமி; தொடர்ந்து இதைப் பின்பற்றுபவர்கள் வீர. வேலுச்சாமி, பூமணி, பா.செயப்பிரகாசம் முதலியவர்கள். இதைப் பின்னாலும் தொடர்ந்து செய்து கொண்டுவர இங்கே பல புதிய கரிசல் எழுத்தாளர்கள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

எனது “ஒரு ஜெருசலேம்” சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான அணிந்துரையை இவ்வாறு தொடங்கி இருப்பார் கி.ரா.

“பா.செயப்பிரகாசத்தின் எழுத்தில் என்னை ரொம்பவும் கவர்ந்தது அவருடைய கவித்துவமான நடை. அதைப் பல இடங்களில் படிக்கும்போது ‘அய்யோ நமக்கு இப்படி எழுத வரமாட்டேங்குதே’ என்று நினைப்பேன்.”

நான் பிரமிப்புடன் நின்றனாண்டிருக்கிறேன். என்னை வர்க்கப் பார்வையில் வளர்த்தவர் தி.க.சி. இலக்கிய வளமையில் செழிம்பாய் ஆக்கியவர் கி.ராஜநாராயணன்.

மருக்கொழுந்து.. எழில் ததும்பியவை பனிபடர்ந்த குளிர் பிரதேசத்துப் பூக்கள்; பனியால் கழுவிஎடுத்தது போல கண்ணைப் பறிக்கும் அழகு! ஒரு துளி வாசம் கிடையாது. “ஆளைப்பாரு அழகு, வேலையைப் பாரு எழவு” என்று சொல்வார்கள்.

கரிசல் மண்ணின் காய்கறிச் சுவையும் பூக்களின் வாசனையும் தனீ. சில வல்லாளர்கள்

வாசனையைக் கொண்டு உணவுச் சுவையைக் கண்டுபிடித்துவிடுவார்கள். ஒருதடவை திருநெல்வேலி டவுன் வழி ஒரு தெருவில் விளாத்திகுளம் தெக்கத்தி ஆட்கள் இரண்டு பேர் நடந்து போனார்கள்; ஒரு வீட்டிலிருந்து சாம்பார் கொதிக்கும் வாசனை. ஒருத்தர் சொன்னார் “என்ன நம்மூர்க் கத்தரிகாய் வாசனை வருது..” உடன் வந்த மற்றவர் “நம்மூர் முருங்கைக்காய் வாசனையும் தூக்குது தெரியலே” என்றார்.

அந்த மண்ணில் விளைபவைக்கு அப்படியொரு சுவை, மணம்; மருக்கொழுந்து வாசமே தனீ, ‘கமகமன்னு ஏழுருக்கு மணக்குமே’ என இப்போதும் நாசித்துவாரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் வாசத்தை நுகர்வார் கி.ரா. அப்படியொரு வாசனையை அதற்குள் பூட்டிவைத்திருக்கிறது இயற்கை.

மருக்கொழுந்து பூ இனத்திலும் சேராது; தழை (செடி) இனத்திலும் வாராது. அது பெயரிலேயே வெளிப்படும்; முல்லைப்பூ, பிச்சிப் பூ, செவ்வந்தி, சாமந்தி என்று மற்றதுக்கெல்லாம் பூப் பெயர் சேர்த்துச் சொல்கிறபோது, இதைக் ‘கொழுந்து’ என்றார்கள்.

மானாவாரி மண்ணின் விசேசங்களில் மற்றொன்னு பனை: வேர், கிழங்கு, தூர், ஓலை, நுங்கு, பழம், பதநீர் எனப் பனைபடுபொருட்கள் ஏகம். வேர் முதல் உச்சி வரை பயன்படுவதால் ‘கற்பகத் தரு’ என்பார்கள்.

செடிகளில் ஆவாரை: “ஆவாரை பூத்திருக்க சாவாரைக் கண்டதுண்டோ?” என்கிறது நாட்டுமொழி. “ஆவாரை எவ்வளவு பெரிய மருந்து!” வியந்தார் கி.ரா.

ஆவாரைப் பயன்களை ஒன்னு, ரெண்டு, மூணு என அடுக்கிச் சொல்லி விட முடியாது. ஆவாரம் பூவை அப்படியே சுவைச்சிச் சாப்பிடலாம். ஓலைப் பெட்டியில் தட்டுத் தட்டாய் நுங்கை அடுக்கி ஆவாரங்குலையால் மூடிவைத்தால் குளுச்சி ஏறும். ஆடை, கோடைக்கும் ஆவாரை முகவாட்டம் கொள்ளாது. எத்தனை வருடப் பஞ்சமெனினும் தாக்குப் பிடிக்கும். கால்நடைகளுக்குத் தீவனமில்லாமல் போகும் காலத்தில், ஆடுகளுக்குத் தின்னக் கொடுத்துப் பழக்கிவிட்டால் தீவனமாகிப் போகும் என்றார் கி.ரா.

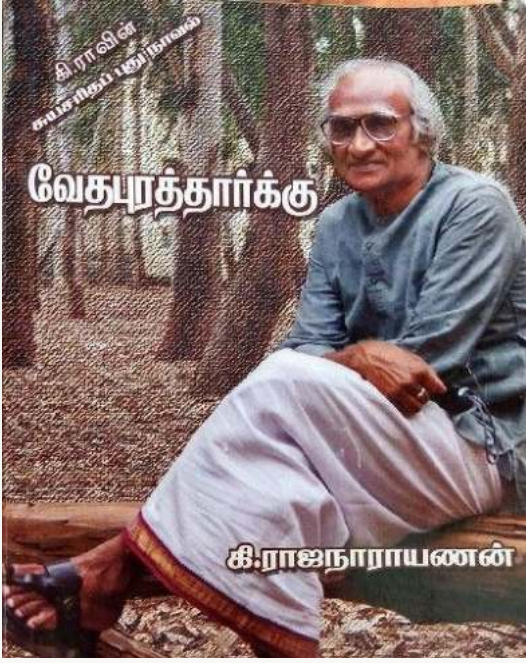
கொடும் பஞ்சத்தில் அந்த ஆடுகள் மனுசர்களுக்கு மறு தீவனம்.

“ஆட்டுத் தோல், மாட்டுத் தோலைப்

மோரில் ஊற வைத்த சுண்டைக்காய்! “மறக்காமல் கி.ராவுக்கும் கொண்டு போங்க..” என்பார் முத்தானந்தம்.

கி.ராஜநாராயணன்

பதப்படுத்த ஆவாரந் தோலை, துண்டு துண்டாய் நறுக்கி ஊறவைத்த ஊறலில் போட்டால், தோல் கழிவுகள் கழன்று மிதக்கும். தோல் வாசனையைச் சுத்தமாய் இல்லாது செய்யும். வெள்ளைக்காரன் தோல் தொழிற்சாலைன்னு ஒன்னை உண்டாக்கி, ரசாயனக் குழம்பை ஊத்தி, முக்கி எடுத்து, கைக்கும் காலுக்கும் உறையேதுமில்லாம தொழிலாளிகளை வேலைவாங்கி, சரும நோயை உண்டாக்கிட்டுப் போயிட்டான்” என்றார் கி.ரா.

எழுத்தாளர் அ.முத்தானந்தம் சொந்த ஊர் தூத்துக்குடி மாவட்டம் சூரங்குடி. சூரங்குடி அ. முத்தானந்தம் என்றுதான் தனது படைப்புக்களில் முத்திரைபோடுவார். என்ஊரிலிருந்து பத்து கிலோ மீட்டர் தொலைவு சூரங்குடி. மண்ணில் ஊறிய விதை!

காலாங்கரையில், கண்மாய்க்கரை ஓரத்தில் தளதளப்பாய் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் ஆவாரம் பூக்கள், காய்களைப் பறித்துக் காய வைத்து வத்தல் போட்டுச் சாப்பிடுவது அவருடைய பழக்கம். மொறுமொறுவென்று சுவையாய் இருக்கும்.

மழை பெய்கையில் பலன் பிடித்துக் கொள்ளுகிற கந்தக மண்ணில் அதலைக்காய் வத்தல், மிதக்கக்காய் வத்தல், சுண்டைக்காய் வத்தல் என்று மூலிகை குணமுள்ள வத்தல் வகையறாக்கள் அதிகப் பழக்கத்தில் இருக்கும்.

வத்தல் மட்டுமில்லை, சிறு பாட்டிலில்

இப்போது சுண்டைக்காய் காய்ப்பு இல்லை; பயிர் செய்யும் நிலங்களை உப்பளங்களா ஆக்கிட்டாங்க.

கி.ரா.வை.ப் பற்றி முத்தானந்தம் சொல்ல நிறைய சரக்கிருந்தது. “எனக்கு 45 வயது இருக்கும். அது வரைதாமரை, தீபம், செம்மலர், கண்ணதாசன், நீலக்குயில், ஆனந்தவிகடன் இதழ்களில் 25-க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும், குறு நாவல்களும் வெளிவந்தன. அந்தந்த இதழ்களிலிருந்து பிரித்தெடுத்து திரு கி.ரா. அவர்களின் வீட்டுக்குக் கொண்டு போனேன். வீசிய கை வெறுங் கையோடு எப்படிப் போவது என்று கோவில்பட்டியில் கொஞ்சம் பழங்கள் வாங்கிக்கொண்டு போனேன். கி.ரா. அவர்கள் தனக்கு முன்னால் கிடந்த கட்டிலில் ‘ஒக்காருங்கோ’ என்றார்.

வழக்கமான விசாரிப்புக்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, கி.ராவின் துணைவியார் கணவதி அம்மா ஒரு சில்வர் போ(கா)ணி நிறைய கடும் புளிப்புள்ள கம்மம்புல் உமிபோல வெண்ணெய்த் துகள்கள் ‘சிங்கு சிங்காக’ மிதக்கும் நல்ல பசு மோரில் சிறிது உப்புப் போட்டுக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அந்தக் கொடு வெயிலுக்கு இதமாக இருந்தது. கரிசல் காட்டில் காலை நேரத்தில் பனி படர்ந்த புற்களின் மேல் கால் வைத்தது மாதிரி

“பையில் என்னது?” கேட்டார் கி.ரா.

இன்ன மாதிரி என்று சொல்லிக்கொண்டே, பையை அவர்களிடம் கொடுத்தேன். கதைகளை எடுத்துப் பருவட்டாகப் பார்த்துவிட்டு “என்ன செய்யணும்” என்றார்.

“இதுல 25 கதைகள் வரை இருக்கு. அதுல 10 கதைகளைத் தேர்வு செய்து ஒரு தொகுப்புபோட நீங்க முயற்சிக்கணும். அதுல ஒங்க அணிந்துரை பிரதானமா இடம்பெறணும்”

சரி என்று பையை வைக்கவேண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு.. பக்கத்தில் கைவாகாக இருந்த வானொலிப் பெட்டியை ஸ்டார்ட் பண்ணினார். மெல்லிய கர்நாடக சங்கீத ஒலி; மழை வெறித்த பின் கடைசியாக ஜிலுஜிலுவென்று மெதுவாக ஓடும் தெருத்தண்ணீர் போல சன்னமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

சத்தம் இவ்வளவுதானா என்று சிறுபிள்ளை போல் கேட்டேன். அதற்கு அவர் ‘இல்ல, ரேடியோ

கேக்கணும்னா இப்படித்தான் கேக்கணும். பேய் மாதிரி அலற விடக்கூடாது' என்றார்.

ரேடியோவை மேலும் சுருக்கி வைத்துவிட்டு "நீங்க 45 வயசில் இவ்வளவு கதைகள் எழுதியிருக்கீங்க, நான் நாப்பது வயசுக்குப் பிறகுதான் எழுத வந்தேன்" என்றார்.

மதியம் சாப்பாட்டு வேளை. எனக்கும் கி.ரா. அவர்களுக்கும் சாப்பாட்டு மேஜையில் இலைபோட்டு சம்பிரதாயப்படி இலைகளுக்குத் தண்ணீர் தெளித்தபின் முதலில் உப்பு வைத்தார்கள் கணவதி அம்மா. அடுத்து ஓர் எலுமிச்சைப் பழம் அளவில் தாளிசம் செய்த தேங்காயத்துவையலைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். தொடுகறிகளும் பரிமாறப்பட்டன. கடைசியாக பொடி அரிசிச் சோறு.

"சாம்பார் விட்டுமா" என்று கேட்டார்கள் அம்மா.

விடுங்கன்னேன். ஆனால் கி.ரா. அவர்களுக்கு சாம்பார் விடவில்லை.

அவர்கள் சாப்பிடும் தேவ சித்திரத்தைக் கடைக்கண்களால் பார்த்தேன்.

கி.ரா. அவர்கள் கொஞ்சம் சோற்றை வலதுபுறமாக ஒதுக்கி, தேங்காய்த் துவையலில் பாதிக்கு மேல் எடுத்து நெய் போட்டு நன்றாகப் பிசைந்து ரெண்டு கொழுக்கட்டையளவில் சாப்பிட்டார்கள். அதே மாதிரி பச்சடியில் துவட்டி ரெண்டு கொழுக்கட்டை; பின் வரிசைக் கிரமமாக அதே மாதிரி சாம்பார், ரசம், தயிர் என ஒவ்வொன்றையும் ரசித்து ரசித்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

இந்த மாதிரியான ரசனை கி.ரா அவர்களிடம் இயல்பாகவே அமைந்து கிடந்தாலும், ரசிகமணி டி.கே.சி அவர்களிடம் கொண்ட சினேகிதத்தால், இணக்கத்தால் அதுகூடுதலாக விரிவடைந்துள்ளதோ என்னமோ! எது எப்படி இருந்தாலும் கி.ரா அவர்கள் டி.கே.சி. அவர்களின் மறு பதிப்பு. நானோ அவருக்கு முந்தி குருட்டுக் கோழி தவிட்டைக் 'கவக்கு கவக்கு' என முழுங்குவது போலக் கொஞ்ச நேரத்தில் எறிபூசை போட்டு முடித்துவிட்டேன் சோற்றை.

சரியாக ஒரு வாரம் கழித்துக் கி.ரா அவர்களிடமிருந்து ஒரு காயிதம் வந்தது. ஒருவிதப் படபடப்புடன் காயிதத்தைப் பிரித்தேன்; "தங்களது கதைகள் நூலாக வேண்டும்; அவசரப்படக் கூடாது. நீங்க சிறுகதைகள் புற்றிச் சில நுட்பங்களை அறிய வேண்டியது இருக்கு.

படித்துக்கொண்டே இருங்க, எழுதிக்கொண்டே இருங்க" என்று எழுதியிருந்தார்.

அடுத்த ஏழுட்டு மாதங்கள் கழித்து "வாடிய பயிருக்கு ஒரு மழை, நல்ல நிலங்களும் தரிசு நிலங்களும்" ஆகிய இரு குறுநாவல்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கி.ரா.விடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். அவற்றைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு ஒரு கடுதாசி எழுதியிருந்தார். அதில் இப்போதுதான் நீங்க ஒரு எழுத்தாளர் என்கிற அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளீர்கள் என்று. கி.ரா. அவர்களின் இதயக் கோபுரக் கவசத்தைத் தொட்டுவிட்டு வந்த பரவசம் எனக்கு.

எனது வாடிய பயிருக்கு ஒரு மழை குறுநாவல் தொகுதியைப் பதிப்பித்து வெளியிட ரெண்டு மூணு பதிப்பகத்தார்களிடம் தொடர்பு கொண்டுள்ளார் கி.ரா. கடைசியாகச் சென்னை சுந்தரநிலையம் திரு ப.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் பதிப்பிக்க ஒப்புக்கொண்டதின் பேரில், நூல் 1987இல் வெளிவந்தது. முக்கி தக்கிப் பெற்ற குழந்தைப் பேறு. கி.ரா என் மீது கொண்ட பிரியத்தின் காரணமாக எவ்வளவோ நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்."

அ.முத்தானந்தம் நெகிழ்ந்திருப்பார்.

"ஒங்களிடம் ஒன்று சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டேன்.

"என்ன சொல்லுங்கோ" என்றார் கி.ரா.

சற்று தயக்கம்.

"என்ன இருந்தாலும், கூச்சமில்லாம சொல்லுங்கோ."

நான் சொன்னேன் "டி.கே.சி.யின் மறுபதிப்பு நீங்கள் என்றால், உங்களின் மறுபதிப்பு முத்தானந்தம், சரியா?"

கி.ரா. சிரித்துக்கொண்டார்.

உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு சிறுதானியங்கள் - நாக்கு ருசியாய்க் காய்கறிகள் -மூலிகைக் குண வத்தல்கள் - நலந்தரும் தென்பாண்டிக் காத்து - வாசமுள்ள மருக்கொழுந்து - நல்லதுகள் சூழ இருந்தும் அங்கனயே இருக்க மாட்டாம பிறகு ஏன் புதுவை புறப்பாடு?

தேடல், அறிதல், வாழுதலுக்குத் திசைகள் இல்லை. மருக்கொழுந்து வாசம் அங்கும் பறக்கும்!

(வெளிவரவுள்ள "கி.ரா.வின் முடிவிலா இலக்கியப் பயணத்தில் சில பக்கங்கள்" என்ற நூலிலிருந்து.)

சுவர்கள்

நான் சுவரில் சாய்ந்திருக்கையில்தான் வந்தான்..

எல்லோருக்குமான வாழ்வை
சில சுவர்களே தீர்மானிக்கின்றன
குடிசையாகவும்...
கோபுரமாகவும்...என்றான்

அவன் பேச்சு வினோதன்

வேர்கள் பரவிய சுவர்
விரிசல் என வெளியே சொல்லலாம்
வாழ வழிவிட்டு நின்றது என
வேறுமாதிரியும் சொல்லலாம் இல்லையா என்றான்

ஒரு வெற்றிடத்தை
புனிதமாக்குவதும் இந்தச் சுவர்கள்தான்
மகூதியாகவோ
கோவிலாகவோ
தேவாலயமாகவோ என்றான்

அவனைப் பேசச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்

எல்லா நேரங்களிலும்
நிர்வாணத்தை மறைப்பது
ஆடைகள் மட்டுமல்ல...
சில நேரங்களில் சுவர்களும்தான் என்றான்

மேலும்
அந்தரங்கம் என்ற வார்த்தை கூட
சுவர்களால் மூடியிருக்கும் வரைதான்
அது அர்த்தமுள்ளதாக இருக்குமென்றான்

நாம் சுவர்கள் மீது
ஏறி உட்காரும்வரை
எந்தச் சுவரும் குட்டிச்சுவர் ஆவதே இல்லை என்று
சிரிக்கிறான்

நானோ ஆயுதமேந்திய
எல்லைச் சுவர் காவலாளியைப்போல நிற்கிறேன்
என்கிறேன்

ஒரே சுவரை எப்படி
ஒரு பக்கம் நட்பாகவும்
மறு பக்கம் எதிரியாகவும்
பார்க்கிறீர்கள் எல்லைச் சுவர்களில்?
என ஆச்சர்யப்படுகிறான்.

கடைசியில்...
கலவியில் இன்பம் கொடுத்து
கரு உருவான
அந்த நான்கு சுவர்கள்தான்
கல்லறை வரை தொடரும் என்பதே
சுவர்களின் சூட்சமம் என்றான்

- அவன் இன்னும் சொல்வான் ■

மனநிலைக் குறிப்புகள்-4

தத்துவ மனநிலை

தற்சார்பு சமுதாயம் பற்றி உலகம் மறுபடியும் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகப் பேசத் தொடங்கியிருப்பது மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. ஆனால் தற்சார்பு பற்றிய உண்மையான விழிப்புணர்வு இந்தியாவில் எவ்வாறு இருக்கிறது என்று தேட முற்படும்போது நமக்குக் கிடைக்கும் தரவுகள் மிகச் சொற்பமே. தமிழ்நாட்டில் அய்யா நம்மாழ்வார் கருத்துப் பள்ளி (school of thought) தவிர பெரியதாய் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தற்சார்பு பொறுத்தவரையில் இடதுசாரி விவசாயச் சங்கங்கள் எப்போதோ அவற்றின் தகுதிகளை இழந்துவிட்டன என்பதே எனது புரிதல். பின் எப்படி பொது மற்றும் எளிய விவசாய சக்திகள் இது தொடர்பான விழிப்புணர்வைக் கொண்டிருக்கும்? உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் பல்வேறு மனிதர்கள் தனியாகவும் கூட்டாகவும் இணைந்து வாழ்வியலின் தற்சார்பு குறித்து பல்வேறுவகையான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு பல்வேறு வழிமுறைகளை விவாதித்திருக்கிறார்கள். முற்காலத் தமிழ் சமூகமே ஒரு சிறந்த தற்சார்பு சமுதாயத்துக்கான எடுத்துக்காட்டானது என்பதற்கான பல்வேறு அறிவியல்பூர்வமான ஆதாரங்கள் நம்மிடையே உள்ளன. விவசாயம் தொடர்பான விழிப்புணர்வு நம்மாழ்வார் தவிர தமிழகத்தில் பரவலாக அறியப்பட்ட ஜப்பானிய விஞ்ஞானி மசானபு ஃபுகோகா (ஒற்றை வைக்கோல் புரட்சி - 1978) போன்றோர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

தற்சார்பு விவசாயம் மற்றும் பொருளாதாரம் என்பது தனிமனித நுகர்வுக்கலாச்சாரம் குறித்த கவனமான விழிப்புணர்வில் அடங்கியிருக்கிறது. மேலும் அத்தகைய தற்சார்பு சமுதாய மக்கள் அனைவருக்குமான தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் திறன் உடையதாகவும் இருக்க வேண்டும். அவ்வகையில் நான் இங்கு அறிமுகம் செய்யும் சுவாரஸ்யமான மனிதனின் பெயர் ஹென்றி டேவிட் தாரோ (Henry David Thoreau). தத்துவம், சூழல் விஞ்ஞானம், இலக்கியம் போன்றவற்றில்

மேதைமை கொண்ட மனிதன் தாரோ. அவனுடைய வாழ்வே ஒரு தத்துவ இயக்கமாக இருந்தது. ஒரு இயற்கைவாதியாகத் தன்னை முன்னிறுத்திக் கொண்டாலும் அவரது சிந்தனைப் போக்கு மிக பிரமாண்டமானதாக இருந்தது. தாரோவின் தத்துவத்தைப் பொதுவாக இயற்கை ஆன்மீகவாதம் (Transcendentalism) எனலாம். (Transcendentalism என்ற பதத்திற்கு ஆன்மீகவாதம் சரியானதாக இருக்கலாம். இதை எழுதும்போது எனக்கு வேறு சொல் கிடைக்கவில்லை. நண்பர்கள் உதவலாம்) இயற்கையின் புதிர்நீர்மையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட சிந்தனை.

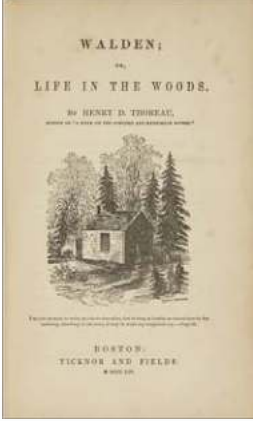
அடிப்படையில் நானொரு பொருள்முதல்வாதி. ஆனால் தாரோவின் தத்துவம் அதற்கு எதிரானது என்றாலும் சிலவகை சிந்தனைகள் அறிவியல்பூர்வமான சமுதாயச் சிந்தனைக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. பொதுவாக இவரது தத்துவம் அறிவுக்குப் புலப்படாத அகீத இயற்கை எதார்த்தத்தை முன் நிறுத்துகிறது. சமுதாயமும் அதன் நிறுவனங்களும் தனிமனிதப் புனிதத்தைச் சிதைத்துவிட்டன என்றும் மனிதன் மற்றும் இயற்கையின் புனிதத் தன்மையையும் ஆன்மீக நிலையையும் நம்புவதன் மூலம் மனிதன் மீட்சியடையலாம் என்றும் அதற்கு மனிதன் சுயசார்பும் கட்டற்ற சுதந்திரமும் கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும் என்றும் இந்தத் தத்துவம் விவாதிக்கிறது. இவரது தத்துவம் சமூகத்துடனான இணக்கமின்மை, தற்சார்பு, சுதந்திரமான எண்ணம், உறுதிப்பாடு ஆகியவற்றுடன் இயற்கைக்கு முன்னுரிமை அளிப்பது ஆகியவற்றில் அடங்கியுள்ளது.

அமெரிக்காவின் மான்செஸ்ஸட் மாகாணம் கன்கார்ட் அருகிலுள்ள வால்டன் என்கிற குளத்தருகே 1845 முதல் 1847 வரையிலான இரண்டு வருடங்கள் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக்கொண்ட தாரோ இயற்கையுடன் தற்சார்பு வாழ்க்கையைச் சுயபரிசோதனை செய்தார். அதனடிப்படையில் உருவான அவரது நூல்தான் மிகவும் புகழ்பெற்ற 'வால்டென்' (Walden). மனிதன் என்பவன்

இயற்கையின் ஒரு பகுதி. இரண்டையும் தனித்தனியாகப் பிரிப்பது அவசியமற்றது என்பதை வாழ்ந்து பார்த்து அதை இப்புத்தகம் மூலம் நிரூபிக்கிறார்.

எல்லாவகையிலும் அபூர்வமான ஒரு ஆளுமை தாரோ. அவரது சட்ட மறுப்பு (civil disobedience) என்கிற புகழ்பெற்ற கட்டுரை எனக்கு மிகவும் இணக்கமான ஒன்று. இணையத்தில் தரவிரக்கம் செய்யக் கிடைக்கிறது.

••

ஓவிய மனநிலை

இயற்கையும் தற்சார்பும் பற்றிய தத்துவத்தைப் படிப்பவர்கள் எலிசபெத் பிளாக்வெல் (Elizabeth Blackwell) என்கிற பெண்ணின் பரிதாபகரமான காதலையும் அவரது மிகச்சிறந்த ஓவியத் திறமையையும் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். வடகிழக்கு ஸ்காட்லாண்ட், அபர்தேன் நகரில் 1707இல் ஒரு வணிகனின் மகளாகப் பிறந்த எலிசபெத், இளமையில் ஓவியப் பயிற்சியை மேற்கொண்டார் எனத் தெரிகிறது. இவர் தனது உறவினர் அலெக்ஸாண்டர் பிளாக்வெல் என்பவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு தனது ஊரிலேயே வாழ்ந்தவர். தனது கணவனின் செயல்பாடுகளால் லண்டனுக்குப் புலம் பெயர நேர்ந்தது. லண்டனிலும் அலெக்ஸாண்டரின் செயல்பாடுகள் அவரைச் சிறைக்குள் தள்ளுகிறது. கணவனின் கடனை அடைக்கவும் சிறையிலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றவும் எலிசபெத் ஓவியம் வரைய முடிவெடுக்கிறாள்.

தாவரவியலில் பெரிய ஆர்வம் இல்லையென்றாலும் மூலிகை மருந்து தயாரித்து வியாபாரம் செய்யும் வணிகர்களுக்கும் (apothecaries) மருத்துவர்களுக்கும் உதவும் விதமாக மூலிகைச் செடிகளை நேரடியாகப் பார்த்து

அவற்றை நுணுக்கமாகவும் துல்லியமாகவும் ஓவியமாக்கி அவற்றைப் பல தொகுப்புகள் கொண்ட ஆவணப் புத்தகமாக வெளியிடுகிறார். மூலிகைகளைப் பற்றிய பல்வேறு மொழி சார்ந்த தகவல்களைத் தனது கணவர் அலெக்ஸாண்டரிடம் பெற்றுக் கொள்கிறார். அதற்காக அவர் ஒவ்வொரு ஓவியமும் வரைந்த பின்னர் அதைக் கணவன் இருந்த 'ஹைகேட்' சிறைக்கு எடுத்துச் செல்கிறார்.

லண்டனில் உள்ள 'செல்ஸியா இயற்கைத் தோட்டத்தில்' (Chelsea Physic Garden) 1737 முதல் 1739 வரை தங்கியிருந்து, அங்கிருந்த மூலிகைகளைத் தனது ஓவியங்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அவரது ஓவியத் திறமை அவருக்குச் சிறந்த புகழைப் பெற்றுத் தந்தது மட்டுமல்லாமல் இரண்டு வருடமாகச் சிறையில் இருந்த கணவனையும் மீட்டுத் தந்தது. அவரது 'ஒரு ஆர்வமூட்டும் மூலிகை' (A Curious Herbal) தொகுப்பில் ஏறக்குறைய ஐநூறு மூலிகைகளை வண்ண ஓவியங்களாகப் பதிவு செய்துள்ளார். இன்றளவும் இந்தப் புத்தகம் லண்டன் தேசிய நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

இந்த மூலிகை ஓவியங்களைத் தவிர வேறு ஓவியங்கள் பற்றிய வரலாறு இல்லை. இவரது குழந்தைகள் பற்றியும் தெரியவில்லை. ஏன் பரிதாபகரம் என்று சொன்னேனென்றால், இவரது கணவன் அலெக்ஸாண்டர் சிறையிலிருந்து மீட்கப்பட்ட பிறகு அவரைத் தனியாக விட்டுவிட்டு ஸ்வீடனுக்கு ஓடிப் போய்விடுகிறார். அங்கு பல்வேறு வகையான பணிகளை செய்துகொண்டிருந்தவரை ராஜதிரோக குற்றத்திற்காக 1747இல் தூக்கிவிட்டுக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். கடைசிவரை எலிசபெத் தனது கணவருக்கு ஆதரவு செய்தார் என்பதுதான் அவரது புதிரான காதல். கணவர் இறந்தபின் பத்தாண்டுகள், அதாவது, 1758 வரை உயிரோடிருந்த எலிசபெத் அக்டோபர் 27ஆம் தேதி செல்ஸியாவில் உள்ள செயிண்ட் தேவாலயத்தில் புதைக்கப்பட்டார். அவரது கடைசி பத்தாண்டுகளில் அவரைப் பற்றிய தரவுகள் அதிகம் இல்லை. அவரால் உருவாக்கப்பட்ட உலகின் மிகச் சிறந்த ஓவியப் புத்தகம் மட்டும் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறது. தாவரவியல் விஞ்ஞானிகள் ஆறு மூலிகை வகைச் செடிகள் அடங்கிய ஒரு தாவரக் குடும்பத்திற்கு அவரது பெயரை வைத்துச் சிறப்பித்துள்ளனர். ஆனாலும் அந்தப் பெயர் எலிசபெத் என்று இல்லாமல் அவரது கணவரது குடும்பப் பெயரில் 'பிளாக்வெலியா' (Blackwellia) என்று இருப்பது வரலாற்றுத் துயரம். எலிசபெத் பிளாக்வெல் என்ற இதே பெயரில் அமெரிக்காவின் முதல்

பெண் மருத்துவரின் மற்றொரு துயரம் தோய்ந்த வாழ்வையும் இணையத்தில் வாசகர்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

••

இலக்கிய மனநிலை

கவிதையியல் பற்றிய புத்தகத்தில் (கானலும் உண்மையும் - என்சிபிஎச்) கிரிஸ்டோபர் காட்வெல் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: 'கவிதை புற யதார்த்தத்தின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொள்கிறது. அதனை உணர்ச்சிமயமாக்குகிறது. ஒரு புதிய உணர்ச்சி சார்ந்த அணுகுமுறையை உருவாக்குகிறது. இது நிரந்தரமானதல்ல. கவிதை முடிந்தவுடன் இதுவும் முடிந்துவிடுகிறது. கவிதை அதன் சாரம்சத்தில், மாறுதல் அடைகிற, பரிசோதனை நிலையில் இருக்கிற பிரம்மை ஆகும். ஆனால் மனதின் மீது அதன் தாக்கம் நிரந்தரமானது. அது விஞ்ஞானத்துடன் அதே மொழியில் இடம்பெறுகிறது. விஞ்ஞானத்தின் நோக்கம் புற யதார்த்தத்தை விளக்குவது ஆகும். ஏனென்றால் புற யதார்த்தத்தின் பிம்பம் ஆனது இரு பிரம்மேயங்களுக்கு இடையேயான மத்திம பதத்தைப் போன்றது. இதில் ஒரு பதம் புற யதார்த்தம் (விஞ்ஞானம்) மற்றொன்று இன ஜீவி (கவிதை). இது கவிதைக்கு மட்டுமே உரித்தானது அல்ல. எல்லாக் கலைகளுக்கும் இது பொருந்தும். கவிதைகளுக்கே உரித்தானது அதன் உத்திமுறை. இந்த உத்திமுறை மூலம் உணர்ச்சி அமைப்பினை உருவாக்குவதும் ஆகும்...'

எனவே இங்கு ஒரு தமிழ்க் கவிதை, ஒரு இந்திய மொழிக் கவிதை மற்றும் ஒரு அயல்மொழிக் கவிதை என மூன்றைப் பகிர்கிறேன்.

முதல் முத்தம் - சுகிர்தராணி
கனிந்த வேப்பம்பழத்திலிருந்து வெளியேறும் விதையென என்னிலிருந்து நீங்குகிறது வெட்கம் நீயும் அறங்களனைத்தும் அழிய சாய்ந்த மரத்தின் வேராகி நிற்கிறாய் உன்மத்தம் வடியுமுன் வேர்கள் என் நிலம் நோக்கி நகர ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் நாளங்களில் ஊமத்தைகள் தரும்புகின்றன கள்ளியின் முட்கள் உள்ளிறங்கப் பீறிடும் இரத்தத் துளிகளாய் என் உடல் முழுவதும் உருள்கின்றன காமத்தின் முத்துக்கள் உன் சுடுமூச்சுகளின் நூல்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் கோக்கிறாய் தொங்கும் தோட்டமாகி மிதக்கிறேன் பறவைகளற்ற வானம் பிரகாசமடைய நாம் கலவிக்கால விகாரமுறுகிறோம் என் மென்முலைகள் அழுந்த முதல் முத்தமொன்றைத் தருகிறேன் எவரும் விழித்திராத கருக்கலில் சாதியின் கொடூர ஓடையில் மிதக்கின்றன அரிந்து வீசப்பட்ட நான்கு உதடுகள்.

இரவு உணவு - ஏ. அய்யப்பன் (மலையாளம்)
கார்விபத்தில் இறந்த வழிப்போக்கனின் ரத்தம் மிதித்து கூட்டம் நிற்க செத்தவன் பையிலிருந்து பறந்த ஐந்துரூபாய் நோட்டீடில் இருந்தது என் கண். நான் இருந்தும் தாலி அறுத்த மனைவி. என் குழந்தைகளோ பசியின் நினைவுப்பொம்மைகள். இன்றிரவு இரவுணவின் ருசியுடன் என் குழந்தைகள் உறங்கும். என் மனைவிக்கும் எனக்கும் அரைவயிறு ஆனந்தம். செத்தவனின் பிணப்பரிசோதனையோ அடக்கமோ இந்நேரம் முடிந்திருக்கும். நினைத்துக்கொண்டேன் ரத்தம் மிதித்து நின்ற கால்களை. வாழ்பவர்களுக்கு வாய்க்கரிசியிட்டு செத்தவனை.

கல்லொன்றுடன் உரையாடல் -விஸ்லவா ஷிம்போர்ஸ்கா (போலந்து)

கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.
 உன்னுள் நுழையவேண்டும்,
 சுற்றிப் பார்க்கவேண்டும்,
 உன்னைச் சுவாசித்து
 நிரப்பிக்கொள்ளவேண்டும்.”
 “திரும்பிப் போ” என்கிறது கல்.
 “நான் இறுக்கி மூடப்பட்டுள்ளேன்.
 என்னைத் துண்டுகளாய் நொறுக்கினாலும்,
 மூடியேயிருப்போம் நாங்களனைவரும்.
 மணலாய் அரைக்கலாம் எங்களை நீ,
 ஆயினும் உள்ளே அனுமதியோம் உன்னை”
 கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.
 வந்துள்ளது ஆர்வமிகுதியால் மட்டுமே.
 வாழ்க்கைதான் அதைத் தணிக்க முடியும்.
 உனது மாளிகைக்குள் நடைபயில
 விரும்புகிறேன்,
 பிறகு ஒரு இலையையோ நீர்த்துளியையோ
 கேட்கச் செல்வேன்.
 எனக்கு அதிக நேரமில்லை.
 எனது மரணத்துவம் உன்னைத்
 தீண்டவேண்டும்.”
 “நான் கல்லாலாயிருக்கிறேன்” என்றது கல்,
 “எனவே உணர்ச்சிகளைக் காட்டவியலாது.
 திரும்பிப் போ.
 சிரிப்பதற்கான தசைகள் என்னிடமில்லை.”
 கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.
 உன்னுள் பெரும் காலி அரங்கங்கள் உள்ளன
 எனக் கேள்வி,
 காணப்படாமல், வீணாகும் அழகுடன்,
 ஒலியின்றி, யாருடைய காற்சப்தங்களையும்
 எதிரொலியாமல்.
 ஒத்துக்கொள், அவற்றை நீ கூட அதிகம்
 அறிந்திரவில்லையென”
 “பெரும், காலி, உண்மைதான்” என்றது கல்,
 “ஆனால் அறைகளேதுமில்லை.
 அழகியதாயிருக்கலாம், ஆனால் உனது
 மலிவான ரசனைக்கேற்ப அல்ல.
 என்னை உன்னால் அறிய முடியும், ஆனால்

துளைத்தறிய இயலாது.
 எனது மொத்தப் பரப்பனைத்தும் உன்னை
 நோக்கி,
 எனது உட்புறங்கள் அனைத்தின்திசைவேறு.”
 கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.
 கால காலமாய்த் தங்க விருப்பமில்லை
 நான் மகிழ்ச்சியாய் இல்லாமலில்லை.
 நான் வீடற்றிருக்கவில்லை.
 எனது உலகம் திரும்பலுக்குத் தகுதியானது.
 வெறுங்கையுடன் உள்நுழைந்து
 வெறுங்கையுடன் திரும்புவேன்.
 அங்கிருந்தேனென்பதற்கு ஆதாரம்
 எவரும் நம்பக்கூடிய சாத்தியமற்ற
 எனது வார்த்தைகள் மட்டுமே.”
 “உள் நுழையக்கூடாது நீ” என்கிறது கல்,
 “பங்குபெறுதல் குறித்த புரிவில்லை உனக்கு.
 வேறெந்தப் புரிவுங்கொண்டு உனது
 பங்குபெறுதற் புரிவின்மையை
 நிரப்பவியலாது.
 பார்வையென்பது சர்வதிருஷ்டியாய்
 எழுதல்கூடப்
 பயனற்றது பங்குபெறுதல் குறித்த
 புரிவின்றி
 உள் நுழையக்கூடாது நீ, உன்னிடமிருப்பது
 புரிவு என்னவாயிருக்கவேண்டுமென்ற
 புரிவு மட்டுமே,
 அதன் விதை மட்டுமே, கற்பனை.”
 கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.
 இரண்டாயிரம் நூற்றாண்டுகள்
 காத்திருக்கவியலாது,
 உனது கூரைக்கடியில் என்னை வரவிடு.”
 “என்னை நீ நம்பவில்லையெனில்.” என்றது
 கல்,
 “இலையைக் கேட்டுப்பார், இதையே
 சொல்லும் அது.
 ஒரு நீர்த்துளியைக் கேட்டுப்பார், இலை
 சொன்னதையே சொல்லும் அது.
 இறுதியில், உன் தலைமயிரொன்றைக்
 கேட்டுப்பார்.
 வெடித்துச் சிரிக்கிறேன், ஆம், சிரிப்பு,
 பெருஞ்சிரிப்பு,
 எப்படிச் சிரிப்பதென்று எனக்குத்

தெரியாவிட்டாலுங்கூட.”
 கல்லின் முன்கதவைத் தட்டுகிறேன்.
 “நான்தான், உள்ளே வரவிடு.”
 “எனக்குக் கதவில்லை” என்றது கல்
 (மூன்று கவிதைகளும் இணையத்திலிருந்து
 எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.)

பொதுவான மனிதனை

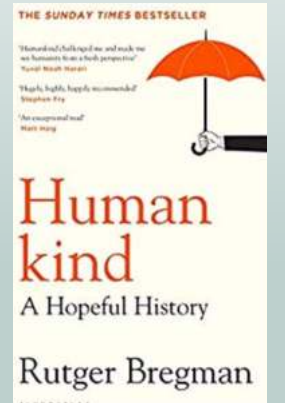
Altruism என்ற சொல்லிற்கு ஒப்புரவாண்மை என்கிற அர்த்தம் வருவதாகப் பார்த்தேன். உண்மையில், தன்னுடையதை விடப் பிறர் தேவைகளிலும் மகிழ்ச்சியிலும் அக்கறை கொள்ளாதல் அல்லது பொதுநலப் பண்பு போன்ற அர்த்தத்தைக் குறிக்கும் சொல் இது. இந்த சொல்லுக்கு ஒப்புரவு என்கிற பதம் சரியாகவே உள்ளது என்பது எனது துணிவு. ஒப்புரவு என்றால் ஒருவருக்கொருவர் இணக்கமாக வேலை செய்து பரஸ்பரம் உதவுவதன் மூலம் வாழ்வின் தரத்தை மேம்படுத்துதல் என்பது பொருளாகும். இதற்கு மேலோட்டமாக கூட்டுறவு (co-operation) என்ற சொல்லையும் கவனத்தில் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒப்புரவு என்ற சொல்லிற்கு இணையத்தில் உலக நடத்தையுடன் இணைந்து போதல் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்கிறார்கள். அது எனக்கு உடன்பாடில்ல.

நிற்க, கடந்த 11.10.2020 தேதியிட்ட டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா நாளிதழில் டச்சு நாட்டு வரலாற்று அறிஞரும் பிரபல பத்திரிக்கையாளருமான ரட்கெர் ப்ரெக்மேன் (Rutger Bregman) என்பவரது பேட்டி ஒன்று சிறியளவில் பிரசுரமாகியிருந்தது. தற்போது ஹாலாந்தில் வசிக்கும் 32 வயதான ரட்கெர் ஐரோப்பாவின் மிகவும் கவனம் ஈர்த்த இளம் சிந்தனையாளராக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார். இவரது முக்கியமான புத்தகம் *utopia for realists*. உலகளவில் உடனடியாகப் புகழ்பெற்ற இந்தப் புத்தகம் இதுவரை ஏறக்குறைய 32 மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. உலகின் ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் அடிப்படையான குறைந்தபட்ச ஊதியம் வழங்குதல், மனிதர்களுக்கு வாரத்தில் பதினைந்து மணிநேர வேலைத்திட்டம் மற்றும் சர்வதேச நாடுகளுக்கிடையேயான கடவுச்சீட்டுகள் தேவையில்லாத திறந்த போக்குவரத்து ஆகியவற்றைப் பிரதானப்படுத்தி உலக மக்களின் சமத்துவத்தை ஒப்புரவின் (Altruism) மூலம் சாத்தியப்படுத்துதலைப் பேசுகிறது இப்புத்தகம். சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தேவை எனிய கனவுகளே மாறாக கொடுங்கனவுகளல்ல என்று சொல்கிற ரட்கெர் இவ்வாண்டின் தொடக்கத்தில் வெளியிட்ட புத்தகம்தான் மனித இனம் - ஒரு நம்பிகையான வரலாறு (Human-

kind: A hopeful History). இப்புத்தகமும் மிகப் பரவலான கவனத்தைப் பெற்றுள்ளது. மனிதர்கள் பொதுவாக மரியாதைக்குரியவர்கள் (people are decent) என்கிறார். மனிதத்தன்மைதான் இவ்வளவு நீண்ட மனிதகுல வரலாற்றில் அடிநாதமாக விளங்குகிறது. ஒப்புரவு/கூட்டுறவு என்பது மனிதத்தின் சாரமாக இருந்து செயல்படுகிறது. மேலும் அது சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு அவசியத் தேவையாக இருக்கிறது எனவும் இவரது வாதம் செல்கிறது. இப்படிப்பட்ட சிந்தனை வகைமையை முக்கிய கண்டுபிடிப்பு என ஐரோப்பிய மற்றும் அமெரிக்க அறிவுலகம் இவரைக் கொண்டாடுகிறது. இந்தப் புத்தகத்தின் விரிவான அறிமுகத்தை ஜூலை 17, 2020 ஆங்கில ஹிந்து நாளிதழில் காணலாம். கூகுல் புக்ஸ் - உம் ஒரு விமர்சனத்தைக் கொண்டுள்ளது. சரி இதை நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே அய்யன் வள்ளுவன் இந்த ஒப்புரவிற்குத் திருக்குறளின் 22வது அதிகாரம் வழியாக பத்து குறள்களில் விளக்கம் அளித்துள்ளான் என்பதற்காகத்தான்.

ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
 செத்தாருள் வைக்கப் படும்

என்பது அதில் ஒன்று. ஆனாலும் மேற்படி ரட்கெர் மிகச் சிறந்த சிந்தனையாளர் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் தனது தரவுகளை அறிவியல் பூர்வமாக, அதாவது பொருளாதாரம், வரலாறு, உளவியல், உயிரியல், மானிடவியல் மற்றும் தொல்லியல் அடிப்படையிலான தரவுகளைக் கொண்டு முடிவுகளை முன்வைக்கிறார். எனக்கு அது மிகவும் விரும்பத்தக்க செயலாக இருக்கிறது. மிகவும் அவசியமான உச்சபட்ச ஆய்வுமுறையாக அதை நான் கருதுகிறேன்.

கிறிஸ்துவ விநாயகர்

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு
சிறுகதைப் போட்டியில் நான்காம் பரிசு
பெற்ற சிறுகதை

“மறக்காம நம்ம நர்த்தன விநாயகரப் பாத்துட்டு வாங்க!” என்று கிளம்பும்போதே மனைவி ஞாபகப்படுத்தியிருந்தாள்.

“நம்ம விநாயகரையாவது, மறக்கறதாவது! பொள்ளாச்சி போய் இறங்கினதும் முதல் வேலையே அவரைப் போய்ப் பாக்கறதுதான்! அதுக்கப்புறம்தான் கல்யாண வீட்டுக்குப் போவேன்!” என்றிருந்தார் அமுதவாணன்.

பொள்ளாச்சி வடுகபாளையத்தில் இவர்களுக்குச் சொந்த வீடு இருந்தது. அதன் வாசல் பகுதியில் ஓர் ஓரமாகச் சிறு மேடை அமைத்து, அதில் நர்த்தன விநாயகர் சிலையைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டு வந்தனர். அமுதவாணனுக்கு விநாயகர் இஷ்ட தெய்வம். அதனால்தான் ஊருக்கு நாலு விநாயகர் கோவில்கள் என இருந்தாலும், தனது வீட்டு வளாகத்திலேயே நர்த்தன விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்து, செவ்வாய், வெள்ளி மற்றும் விசேஷ நாட்களில் பூஜை செய்ய அர்ச்சகர் ஒருவரையும் சம்பளம் கொடுத்து நியமித்திருந்தார்.

மூத்த மகன் கனடாவில் குடியுரிமை பெற்று அங்கே குடும்பத்தோடு இருக்கிறான். இளைய மகன் பெங்களூருவில் செட்டில் ஆகிவிட்டான். வயதான காலத்தில் இனியும் எதற்கு இவரும் மனைவியும் பொள்ளாச்சியில் தனியே இருக்க வேண்டும் என்று அந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு,

பெங்களூருக்குச் சென்று இளைய மகனோடு தங்கிவிட்டனர்.

வீட்டை வாங்கியவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். அதனால்தான் விற்கும் பேச்சுவார்த்தையின்போதே, “விநாயகர் சிலையை இடிச்சடாதிங்க!” என்று அமுதவாணன் கேட்டுக்கொண்டார்.

வீட்டை வாங்கியவரான செலின் ஜோசப், “என்னங்க சார் இப்படி சொல்லிட்டீங்க! எந்த மதமானாலும் சரி; கடவுள் சிலையையோ, வழிபாட்டுத் தலங்களையோ நாங்க இடிக்க மாட்டோம். மற்ற மதங்களையும் மதிக்கறவங்க நாங்க” என்றார்.

“இல்ல... உங்க மதத்துல பலரும் எங்க கடவுள்கள சாத்தானும், எங்க கோவில்களைச் சாத்தானோட கூடாரமும் பழிக்கறது அந்தக் காலத்துல இருந்தே வழக்கமாச்சே! ஸ்வாமி விவேகானந்தரே கூட இதைப் பத்தி பேசியிருக்காரே! சுமார் ரெண்டு வருசம் முன்னாடி, பிரபலமான உங்க மதப் பிரச்சாரகர் ஒருத்தர் கூட, ‘தமிழ்நாட்டுல எங்க பார்த்தாலும் பெரிய பெரிய இந்துக் கோயில்கள் அதிகமாயிடுச்சு. அது சாத்தானோட வேலை!’ன்னு மத துவேஷமா பேசி, பெரிய சர்ச்சையாகி, கேஸ் கூட ஆச்சே...! அதனால்தான் முன்கூட்டியே கேட்டுக்கறேன்.”

“இந்து மதத்துல பல பிரிவுகள், ஜாதிகள் இருக்கற மாதிரியே, எங்க மதத்துலயும் பல

பிரிவுகள் இருக்கிறது உங்களுக்கே தெரியும். நாங்க கத்தோலிக்கர்கள். எங்க பிரிவுல மத துவேஷம் கிடையாது. நாங்க இந்துக்கள் ஏரியாவுல தெருத் தெருவா, வீடு வீடாப் போயி மதப் பிரச்சாரம் செய்யறதும் இல்லை. விரும்பி வந்தா மத மாற்றம் செய்வாங்க; அவ்வளவுதான்! அது மட்டுமல்ல; எங்க பிரிவுல, இந்து மதப் பெண்கள் மாதிரி பொட்டு, பூ வெச்சுக்கறதும் உண்டு. இதை எதுக்கு சொல்றேன்னா... நாங்க நல்லிணக்கவாதிகள்ங்கறத உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தறதுக்குத்தான்!”

“நானும் அதைப் பாத்திருக்கறேன். இருந்தாலும், ஒரு சந்தேகம். வீட்டு வாசல்லையே வேற்று மதக்கடவுள் சிலை இருக்கிறது உங்களுக்கு இடைஞ்சலா இருக்காதா? உங்க மதத்தவங்க எதிர்க்க மாட்டாங்களா?”

“வீட்டுக்குள்ள வெச்சிருந்தாத்தான் எங்க மத நம்பிக்கைக்கு விரோதமா இருக்கும். வெளிய இருந்தா பிரச்சனை இல்லை. எங்க மதத்தவங்க ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாங்க. இந்துக்கள் மதம் மாறாமலேயே எங்க சர்ச்சுக்கு வர்றாங்களே... அது மாதிரிதான்!”

அதைக்கேட்டு இவருக்குத் திருப்தி ஆயிற்று.

வீடு விற்கப்பட்டதும், “அந்த விநாயகருக்கு பூஜை செய்ய ஒரு அர்ச்சகரை நியமிச்சிருக்கறோம். எப்பவும் மாதிரி அவர் வந்து பூஜை பண்ணிட்டுப் போறதுக்கு நீங்க அனுமதிக்கணும். அர்ச்சனை சம்பளத்தை நாங்க மாசா மாசம் அவரோட அக்கௌண்டுக்கு அனுப்பிடுவோம். நீங்க பூஜைக்கு அனுமதிச்சா மட்டும் போதும்!” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

“அதுக்கென்ன... தாராளமா வந்து பண்ணிக்கட்டும். அவருக்கு என்ன ஹெல்ப் வேணாலும் பண்ணோம். அது மட்டுமில்ல; அவருக்கான சம்பளத்தையும் நானே கொடுத்துடறேன். எங்களால முடிஞ்ச ஒரு தெய்வ காரியமா இருக்கட்டும்!” என செலின் ஜோசப் சொல்லவும் அமுதவாணன் மகிழ்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் கொண்டார்.

“உங்களுக்குப் பரந்த மனசுங்க!” என்று பாராட்டவும் செய்தார்.

“எங்க ஊர்ல சர்ச்சுக்கடறதுக்கு ஒரு இந்துதான் இடம் கொடுத்தார். எத்தனையோ இஸ்லாமியர்கள் லட்சக் கணக்குல நன்கொடை கொடுத்தாங்க. அதை ஒப்பிடும்போது இது சாதாரணமான விஷயம் சார்” என்றார் செலின்.

பெங்களுரு சென்ற பிறகு அவ்வப்போது இவர் அர்ச்சகரையும், செலினையும்

அலைபேசியில் அழைத்து, நர்த்தன விநாயகருக்குப் பூஜை நடந்து வருவதைப் பற்றி உறுதிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். கனடாவில் இருக்கும் பெரிய மகன், அங்கே வந்து அவர்களோடு சிறிது காலமாவது இருக்கும்படி வற்புறுத்தி அழைத்துக்கொண்டே இருந்தான். அதற்காகச் சென்ற அமுதவாணனும் மனைவியும் தாய்நாடு திரும்ப ஒரு வருடத்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

அங்கே சென்றதிலிருந்து இவரது பழைய எண் உபயோகத்தில் இல்லை. அலைபேசியில் பழுது ஏற்பட்டு, சேமிப்பு எண்கள் அழிந்துவிட்டதால் செலின் மற்றும் அர்ச்சகரைத் தொடர்பு கொள்ளவும் இயலவில்லை.

தாய் நாடு திரும்பி இரு மாதங்களுக்குப் பிறகு, இப்போது பொள்ளாச்சியில் நண்பர் வீட்டுத் திருமணம். இது நண்பரின் மூன்றாவது மகன் திருமணம்தான். அதனால் இதற்காகப் பெங்களூருவில் இருந்து வந்தாக வேண்டும் என்று அவ்வளவு முக்கியத்துவம் ஒன்றுமில்லை. இருப்பினும் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, சொந்த ஊர், சொந்தங்கள், நட்புகள் ஆகியவற்றையும் பார்ப்பதோடு, நர்த்தன விநாயகரையும் தரிசித்துவிட்டுச் செல்லலாமே என்பதற்காகவே வந்திருந்தார்.

பொள்ளாச்சி பேருந்து நிலையத்தில் இறங்கியதும் ஒரு ஆட்டோ பிடித்து, காதி கடையில் விநாயகருக்கு அரை டஜன் துண்டு, பூஜை சாதனக் கடையில் பூஜைப் பொருட்கள், பூக்கடையில் அருகம்புல் மாலை, ரோஜா மாலை ஆகியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வடுகபாளையத்தை அடைந்தார்.

தெரு முக்கு திரும்பும்போது, ‘கிறிஸ்தவ விநாயகர் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழி’ என்று அம்புக்குறி காட்டும் பெயர்ப் பலகை தட்டுப்பட்டுக் கவனத்தை ஈர்த்தது.

“என்னப்பா இது... கிறிஸ்தவ விநாயகர் கோவில்னு போட்டிருக்குது?! விநோதமா இருக்கே...!” என்று ஓட்டுநரிடம் சொன்னார்.

“நானும் அதைத்தான் சார் யோசிச்சுட்டிருக்கறேன். இந்த ஏரியாவுல மெயின் ரோட்டுல வந்திருக்கறேன். வேற சில வீதிகளுக்கும் சவாரி போயிருக்கறேன். இந்த வீதிக்கு வந்ததில்ல. கிறிஸ்தவ விநாயகர்னா... கிறிஸ்துவ மதத்துலயும் விநாயகர் இருக்கறாரா? இல்ல... விநாயகர், கிறிஸ்தவ மதத்துக்குக் கன்வெர்ட் ஆகிட்டாரா?” என்று கேட்டு அவர்

சன்னமாக நகைத்துக்கொண்டார்.

அமுதவாணனின் முன்னாள் வீட்டின் முன்பு ஆட்டோவை நிறுத்தி இறங்கியதும், பேராச்சரியம். காம்பெளண்ட் சுவர் மீது, 'கிறிஸ்துவ விநாயகர் என்கிற நர்த்தன விநாயகர் கோவில்' என்ற பெயர்ப் பலகை இருந்தது.

“என்னங் சார்...நீங்களே இங்கதான் வந்திருக்கிறீங்க? அப்பறம் பேர் தெரியாத மாதிரி கேக்கிறீங்களே...!” என்றார் ஓட்டுநர்.

“இல்லப்பா... இது மொதல்ல எங்க வீடுதான்! அதுல நர்த்தன விநாயகர் சிலையை வெச்ச வழிபட்டுட்டிருந்தோம். வீட்டை வாங்கினவரு ஒரு கிறிஸ்டின். அதனால் அப்படி பேரு ஆயிடுச்சாட்ட இருக்குது!” என்றபடி பயணக் கட்டணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பயணப் பை, பூஜை சாதனங்கள் மற்றும் மாலைகள் சகிதம், கேட்டைத் திறந்து உள்ளே சென்றார்.

அங்கே இன்னும் பெரிய ஆச்சரியம். சாதாரண மேடை மீது நின்றிருந்த நர்த்தன விநாயகர், இப்போது ஆளளவு உயரமுள்ள அழகிய சிறு கோவிலுக்குள் நின்றுகொண்டிருந்தார். ஆவலோடு விரைந்து சென்று சுமைகளை இறக்கி வைத்துவிட்டு, கோவிலைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கேட் திறந்த சத்தம் கேட்டு வந்த செலின் ஜோசப்பின் முகம் ஜன்னலில் முளைத்தது. வந்திருப்பது இவரெனக் கண்டதும் அம்முகம் விரிந்து மலர்ந்தது.

“அடடே... அமுதவாணன் சாரா...!/? வாங்க சார்... வாங்க, வாங்க!” என அங்கிருந்தே வரவேற்றபடி வந்தார்.

“என்ன சார்... ஒரு வருஷமா உங்க ஃபோனே வரல? கூப்பிட்டுப் பாத்தா, அந்த எண் உபயோகத்தில் இல்லைன்னு தகவல் வந்துச்சு. என்ன ஆச்சு? உடம்புக்கு ஏதும் சரி இல்லாம இருந்தீங்களா?” என்று கரிசனத்தோடு விசாரித்தார்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லைங்க!” என்றவர் விவரம் தெரிவித்துவிட்டு,

“என்னங் சார்... கோவில் கட்டி இருக்குது! கிறிஸ்துவ விநாயகர்னு பேரு வேற!?” என்று கேட்டார்.

“விநாயகர் வெயிலிலயும், மழையிலயும் நிக்கறாரே... அவருக்கு ஒரு கோவில் கட்டிடலாமேன்னு தோணுச்சு. உங்ககிட்ட சொல்லிட்டுச் செய்யலாமனு பாத்தா, போன் தொடர்பு இல்லாததுனால் கான்டாக்ட் பண்ண முடியல. ‘நல்ல காரியம்தானே! அவர் என்ன வேண்டாம்கவா போறார்!’ன்னு அர்ச்சகரும்

ஊக்கம் கொடுத்ததுனால், அவரோட வழிகாட்டுதல்படி, ஆகம முறையா கோவில் கட்டி, கும்பாபிஷேகமும் பண்ணினோம். அதுக்கு வந்த பக்தர்கள் எல்லாம், ‘கிறிஸ்தவர் வீட்டுல விநாயகர் கோவிலா? அதுவும் அவரே கோவில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் நடத்தறாரா?’ன்னு ஆச்சரியப்பட்டு, நம்ம விநாயகருக்குக் கிறிஸ்துவ விநாயகர்னே பேர் வெச்சுட்டாங்க! அதுக்கப்பறம் இவரு இப்போ நம்ம ஏரியாவுலயும், அக்கம் பக்கத்து ஏரியாவுலயும் பாப்புலராகிட்டார். தினமும் காலைல, சாயந்திரம் பூஜை நடக்குது. இருபது - முப்பது லேடிஸ், வீட்டுல இருக்கற ஆம்பளளங்க எல்லாரும், குழந்தைகளைக் கூட்டிட்டு வருவாங்க!” என்றார்.

“உண்மையிலேயே நீங்க செஞ்சது பெரிய காரியம்தான் சார்! நாங்க வழிபட்டுட்டு இருந்த வரைக்கும் வீட்டு விநாயகரா இருந்தவரு, இப்ப ஊர் விநாயகரா ஆனது மட்டுமல்லாம, மத நல்லினக்கத்துக்கு அடையாளமாக் கூட ஆயிட்டாரனா, அது உங்களாலதான்! உங்களை எப்படிப் பாராட்டறதுன்னே தெரியல!” என அகமும் முகமும் மலர்ந்தார் அமுதவாணன்.

“வேளாங்கண்ணி மாதா கோவில், நாகூர் தர்கா, சபரிமலை ஐயப்பன், ஷீர்டி சாய்பாபான்னு மத நல்லினக்கத்துக்கு எத்தனையோ வழிபாட்டுத் தலங்களும், மகான்களும் அடையாளமா இருக்கறாங்க. அந்த வழில நானும் ஒரு துரும்பா இருக்க முயற்சி பண்ணுனேன்; அவ்வளவுதான் சார்!” என்றார் செலின், அடக்கமாக.

“நீங்க சொல்றது சத்தியமான வார்த்தை சார்!” என்றவர், “அர்ச்சகர் நம்பரையும் மிஸ் பண்ணிட்டேன். குடுங்களேன்... போன் பண்ணி வரச் சொல்லலாம்” என்றார்.

“இப்ப மணி நாலே கால் ஆச்சு. கொஞ்ச நேரத்துல சாயந்திர பூஜைக்கு அவரே வந்துடுவார். பக்தர்களும் வருவாங்க. அதோட சேத்து உங்களுக்கும் பூஜை பண்ணிக்கலாமே! அதுக்குள்ள நீங்க கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்து, காபி - டீ ஏதாவது சாப்பிடலாம், வாங்க!” என வீட்டுக்கு அழைத்தார்.

“அப்படியே ஆகட்டும்! எதுக்கும், பூஜை அப்பறம் செய்யறதா இருந்தாலும், விநாயகரைக் கும்பிட்டுட்டு வந்துடறேன்” என்ற அமுதவாணன், செருப்புகளைக் கழற்றிவிட்டு, விநாயகருக்கு முன்னிலையில் நின்று கண் மூடித் தொழுதார்.

“ஓம் கிறிஸ்துவ விநாயகா ஸ்தோத்திரம்! ஆமென்!”

இந்த வாழ்வின் முனைகள் போதாமையால் கட்டப்பட்டவை. இந்த வாழ்க்கை சலிப்புகள் நிறைந்தவை.

அதே திங்கள்.. அதே செவ்வாய்.. அதே புதன்.. அதே வியாழன்.. அதே வெள்ளி.. அதே சனி.. அதே ஞாயிறு.. திரும்பவும் அதே திங்கள்...

அதே வழி... அதே இடம்... அதே தோசை... ஒரு வட்டம்... அதே நாள்... அதை முன்னோக்கியே சுற்ற நினைப்பது. கண்களைக் கட்டிக்கொண்ட குதிரை போல ஓடிக்கொண்டே இருப்பது. பின் ஒரு நாளில் செத்துப் போவது. என்ன மாதிரியான வடிவமைப்பு இது.

பணம்... மிகப்பெரிய கருப்பொருளாகி ஒரு சூன்யத்துள் நம்மைச் சிக்க வைத்துவிட்டனவோ என்றொரு மிகப்பெரிய கேள்வியை.. சுய பரிசோதனைக்கான வேள்வியை நம்முள் மூட்டுவதாகவே உணருகிறேன். அதே பயணம்... அதே முகங்கள்... அதே உணர்வுகள்... ஒரு நாளுக்கு மறு நாளுக்கு வித்தியாசம் இல்லாத வாழ்க்கை முறை... கடக்கக் கடக்கக்

இன்டு தி வைல்ட்

கடந்துகொண்டே இருந்தால் அதுவும் ஒரே இடத்தை அது எத்தனை சலிப்புத்தன்மையால் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒன்று. காணும் இடமெல்லாம் மனிதத் தலைகள். கடவுள் கொடுத்தான் கடவுள் கொடுத்தான் என்று பெருகிக்கொண்டே போகும் மனித உயிர்கள். உடம்புக்கும் கட்டுப்பாடு இல்லை. மனதுக்கும் கட்டுப்பாடு இல்லை. இரண்டையுமே ஓர் இயந்திரமாக மனிதன் பார்க்கத் துவங்கிவிட்டான். அதுவும் அலைபேசி என்றொரு வஸ்து ஆட்சி செய்யும் இந்தக் காலகட்டத்தில் சலிப்பு மிக எளிதில் நம் விரல்களில் இருந்தே பிறந்துவிடுகின்றன. அது மிகப்பெரிய பேராபத்தை விளைவிக்கக் கூடியது என்று இந்தப் படம் உணரச் செய்தது.

இதோ நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இதே உணர்வுடன்தான் இப்படத்தின் கதை நாயகன் வாழ்வின் மீது சலிப்பு தட்டி.. தன் அடையாளங்களை அழித்து.. தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டு காட்டுக்குள் பயணமாகிறான். அது சாதாரண பயணம் அல்ல. நாம் எங்கோ.. ஏதோ ஓர் இசத்தினாலோ ஏதோ ஒரு மயமாக்கலாலோ.. ஏதோ ஒரு தத்துவத்தினாலோ.. தொலைத்த இயற்கையை மீட்டெடுக்க.. அதனோடு இயைந்து வாழச் செல்லும் மிகப்பெரிய ஆபத்தான பயணம். காடும் மலையும் மிகப் பெரிய கண்களுடன் விரிந்து கிடக்கின்றன. திறந்த உடல் எங்கும் தெவிட்டாத காமத்தை வாரி வழங்கும் நதிகளும் ஆறுகளும் சொல்லொணா வரிகளால் மிதக்கின்றன. காணும் இடமெல்லாம் பச்சையம் பூத்த பூதமெனக் காடு திறந்தும் பூட்டித்தான் இருக்கிறது. அசைவதும் அசையாததுமான புள்ளியில் நகர்வதும் நகராதுமான நம்பிக்கையைக் காடு கொண்டிருக்கிறது. காடென்பது கண்டிப்பாக வீடல்ல. அதற்குக் கட்டுப்பாடுகள் கிடையாது.

கவனங்கள் அற்றது காடு. காற்றின் மொழியில் கணந்தோறும் நூறு மாற்றங்கள் உண்டு. கதைக்குக் காடு அழகு. நிஜத்தில் காடு துயரம்.

வழியெங்கும் ஆங்காங்கே சில நல்ல மனிதர்களைக் காண்கிறான். அவர்கள் போல நடைமுறை வாழ்விலும் சிலர் இருந்திருந்தால்... கடந்தகால வாழ்க்கையே கூட வாழத் தகுதி வாய்ந்ததாக இருந்திருக்கும் என்றொரு மௌனம் கூட அவனுக்கு வாய்க்கிறது. ஒவ்வொரு பிரிவும் அவனைப் பிரிபவர்களுக்குத்தான் வலியைத் தருகிறது. அவனுக்குத் தந்தாலும் அதை விட பேரின்பமாய் அவன் இந்த இயற்கையை நினைக்கிறான். ஓடுகிறான். ரசிக்கிறான். ஒரு தவத்தைப் போல இருக்கிறது அவனுள் நிகழ்வது. ஒரு தத்துவத்தை நிகழ்த்துவதாக நம்புகிறான். இயற்கையோடு பேசுகிறான். இல்லாததில் இருக்கிறான். காட்டுக்குள் கைவிடப்பட்ட ஒரு வண்டியைத் தன் இருப்பிடமாக்கிக் கொள்கிறான். பசிக்கு வேட்டை ஆடுகிறான்.

பின்... பசி அவனை வேட்டை ஆடும் எனும் மிகப்பெரிய தத்துவத்தை.. பதிலை.. இந்த இயற்கை ஒரு முகமுடியைப் போல மறைத்து வைத்திருக்கிறது. அது சூழ்ந்த ஒவ்வாமைக்குள் உண்மையாய் இருப்பதாகிறது. நிஜம் வெகு அருகில் கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டுதான் நிற்கும். நித்திரையற்ற இயம்புதல்களில் போக்கிடம் அற்ற அவனுள் ஒரு காடு வன்மம் செய்யக் காத்திருக்கிறது. நாட்கள் நகர்கின்றன. நடப்பவை அவனிடம் இல்லை. வானம் காட்டில் வலை வீசிக் காத்திருக்கும் கடலாகத் தெரிகிறது.

மீண்டும் இயற்கையோடு சேர்வது அத்தனை சுலபமல்ல என்று அவன் வெகு சீக்கிரத்தில் புரிந்துகொள்கிறான். உடல் இளைக்கிறது. உள்ளம் கூட இளைக்கிறது.

ஆழ்மனம் மெல்ல மேல் எழும்பி வந்து தொண்டைக்குழியில் நின்று அம்மா அப்பாவை நினைத்து வருந்துகிறது. உளவியல் சிக்கல் கூட முகத்தில் பூத்து நிற்கிறது. கண்கள் முட்டும் கருணையை அவன் பூமியின் மேற்பரப்பில் துழாவுகிறான். அவர்கள் ஒரு பக்கம் அவனைத் தேடி அலைகிறார்கள். இயற்கையின் வாசலுக்கு வருவதற்காக அவன் பெற்றோரைச் சாலைக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறான். அது அடிப்படையையே அசைத்துப் பார்க்கிறது. இதுதான் இயற்கையைப் பலி வாங்கியதற்கு நாம் கொடுக்கும் முதல் விலை. மரங்கள் பேசும் ரகசியங்கள் கேட்க வேண்டுமானால் நீங்கள் மனித இம்சைகளை மெல்ல மெல்லக் கைவிட வேண்டும். கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்றால் அது இயற்கையிடம் நடக்காது. பலி கொடுத்த பின்தான் கண்டுபிடிப்புகள் நடந்திருக்கும். உதாரணத்துக்கு உருளைக்கிழங்கைச் சாப்பிட உகந்த ஒன்றுதான் என்று நிரூபிக்க பல உயிர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

பசி அவனை வாட்டி எடுக்கிறது. எல்லாம் வல்லகாடு அவனுக்குப் பசிபோக்குவதில்லை. எது சரி எது தவறு என்று இனம் பிரிக்க முடியாத தூரத்துக்குச் சென்றுவிட்ட மனிதனுக்குக் காடு வைத்திருக்கும் எல்லாமும் அச்சுறுத்தல்தான். இயற்கை ஒருபோதும் எதையும் எடுத்து ஊட்டாது. தேவை உள்ள மனம் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும். “தவறுகள் பண்ணிப் பண்ணித் திருந்திய பிறகுதான் நாகரீகம் பிறந்தது” என்று ஒரு கவிஞன் சொன்னது போல.. நீள் பிழைகளுக்குப் பலி தொடர்ந்திருக்கும். பிழைத்தோன் நான்காம் தலைமுறையாகக் கூட இருக்கலாம். இடைவெளி விட்ட காட்டு வாழ்விற்கு இவனே இப்போது முதல் தலைமுறை. அப்படி ஒரு தருணத்தில் மரணம் விளைவிக்கக்கூடிய விதைகளைக் கதை நாயகன் உண்டுவிடுகிறான். அத்தனையும் பசி. அத்தனைக்கும் பசி.

காட்டுக்குள் போனால் பழம் இருக்கும்.. கிழங்கு இருக்கும்.. வேட்டையாடி உண்டு விடலாம் என்ற மேம்போக்குச் சித்தாந்தங்கள் செல்லுபடியாகாது என்பதற்கு அவன்... வேட்டையாடிய காட்டெருமையை வேக வைக்க முடியாமல் புழுக்களால் அது நிரம்பி வழியும்போது உணர்கிறான். தெரியாமல் விஷ விதைகளைத் தின்று விட்டபோது

சொல்லொணா அழகையைக் காட்டில் கண்டெடுக்கிறான். வரும்போது கடந்த ஆற்றைப் போகும்போதும் சுலபமாகக் கடந்துவிடலாமென யத்தனித்து.. ஆற்றோடு அடித்துக்கொண்டு போவதிலிருந்து.. பெரும்பாடு பட்டு தப்பிக்கையில் இயற்கை நாம் நினைத்தது போல அல்ல என்பதைச் சம்மட்டியால் அடித்துச் சொல்கிறது காற்றின் வெளி. இயற்கை யாரின் கட்டுப்பாட்டிலும் இல்லை. அது தன் கால்களை விரித்து நடந்துகொண்டேயிருக்கிறது. அதற்குள் நடக்க வாழ ஆசை கொண்ட மனம் கண்டிப்பாக இன்றைய சூழலில் ஒரு பட்டாம்பூச்சியாய் ஆகவே முடியாது. அதற்கு நீண்ட நெடிய கால வெளி தேவைப்படுகிறது. தொடர்ந்து அடுத்தடுத்துப் பயணிக்கும் சிறகுகள் வேண்டியிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் உணர்கிறான்.

ஒரு கட்டத்தில் தன் நாட்குறிப்பில் எழுதுகிறான். “இந்த இடம் அவ்வப்போது வந்து போக சிறந்த இடம்.. ஆனால் தொடர்ந்து வாழ சரியான இடம் இல்லை..”

ஆனால் அதே சமயம் இயந்திர யுகமான நாகரிக வாழ்க்கை அவனுள் விதைத்திட்ட சலிப்பை அவனால்தாண்டி வரமுடிவதில்லை. இந்த வானம் புதியதாக இருக்கிறது. இந்த ஆறு அவனிடம் பேசுகிறது. இயற்கையை மெல்ல மெல்ல பழக்கப்படுத்திவிடலாம் என்று அவன் மனம் நம்புகிறது. இருந்தாலும்.. நாட்களின் வாட்கள் அவன் உடலை மெலிய வைக்கிறது. மனதைக் கரைய வைக்கிறது. வெறுமையும் நினைவுகளும் அவனைச் செயல்படாமல் முடக்கிப் போடுகின்றன. மரணம் கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் தன் சிறகை விரிக்கிறது. வானம் நீண்டு பெருகுகிறது. அவனைக் கடைசியாக ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டு சாகடித்து விடுகிறது அவன் காலம். அங்கிருந்தும் ஒருவகை விடுதலையையே அவன்

திறந்திருக்கும் கண்கள் தேடுகின்றன. மனிதனாகப் பிறந்துவிட்டால் விடுதலை ஏது என்பதோடு நமக்கு இனம் புரியாத சலிப்பு தொற்றிக்கொண்டும் விடுபட்டுக்கொண்டும் இருப்பதைப் புரிந்த மனதோடு மௌனிக்கத்தான் வேண்டி இருக்கிறது.

இந்தப் படம் முழுக்க அவன் தங்கையின் நினைவுகளால்தான் விரிகிறது.

அவன் உடல் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின் கண்டெடுக்கப்பட்டு அவன் ஆசைப்படி மேற்குக் கடற்கரையில் அவன் அஸ்தி கரைக்கப்படுகிறது. அங்கும் அவன் தன் பயணத்தைத் தொடர்வதாகவே நாம் கண்கள் மூடி யோசிக்கிறோம்.

இந்தப் படம் நமக்குத் தெளிவைத் தருகிறதோ இல்லையோ.. வாழ்வின் மீதான குழப்பத்தைப் போக்குகிறது. இயற்கையோடு இணைந்து கொள்வது அத்தனை சுலபம் அல்ல. மானுட பரிணாமம் ஆரம்பித்த இடத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்ட காலச்சூழலில் மீண்டும் காட்டுக்குள் மனிதன் வாழ்வதென்பது நிகழக்கூடியதா என்ற மிகப்பெரிய கேள்வியை விதைக்கிறது. இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான இடைவேளை மிகப்பெரிய தொங்கு பாலம் ஆக இருக்கிறது. அது எப்போது எப்படி அசையும் என்று அசைகையில்தான் தெரியும். மலையில் இருந்து குதித்தால் செத்து விடுவோம் என்பதை ஆதி மனிதன் பலமுறை பலபேர் விழுந்து செத்த பிறகுதான் புரிந்திருப்பான். அந்தப் புரிதலில்தான் பயம் என்ற ஒன்று தோன்றி இருக்கும். இப்படி... நல்லது ஏது கெட்டது ஏது என்று காட்டுக்குள் கண்டுபிடிக்க ஒரே தீர்வு பலியாகத்தான் இருந்திருக்க முடியும்.

அப்படி.. தன்னையே பலி கொடுத்துக் காட்டைத் திறக்க முயற்சித்த நாயகனுக்குக் காடு சரியான தீர்வைத் தரவில்லை. இனி முயற்சிப்போருக்கும் சரியான தீர்வைத் தருமா என்றும் தெரியவில்லை.

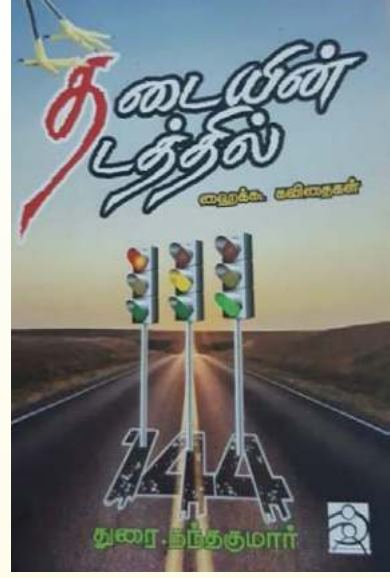
காடு நாம் நினைப்பது போல் ஒற்றையடி பாதையால் ஆனது அல்ல.

Film : Into the Wild
Director : Sean Penn
Language : English
Year : 2007 -Adventure/Drama ■

கொரோனோ காட்க்யூ "ஜென்"

நூல் - தடையின் தடத்தில்
கவிஞர் - துரை.நந்தகுமார்

மானுட வாழ்வைக் கொரோனோ புரட்டிப் போட்டது. வாழ்வினைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சீர்குலைத்தது. ஆனால் கவிஞரோ மானுடத்தின் மீது கொண்ட தீராக் காதலால் தனது சீரிளமைச் சிந்தனை நுட்பத்தால் சிற்பியைப்போல் செதுக்கி இருக்கிறார். தமிழ்க் கவிதை ஹைகூ வரலாற்றின் பக்கங்களின் ஆவணமாய் இக்கவிதைகள் பேசப்படும்.

ஹைகூக்கள் "ஜென்"னாய் மலர்கின்றன. கிராமத்து வாசனையையும், குழந்தைகளின் கனவுகளையும், அவர்தம் விளையாட்டுக்களையும், விவசாயிகளையும், மயிலையும், கிளியையும், தனது மண் வாசனைக்கிடையில் மனதின் வாசனையையும் நம் நெஞ்சில் நிலைநிறுத்துகிறார்.

இந்நூலின் அணிந்துரையில் வார்த்தைச் சித்தர் ஐயா மானா பாஸ்கரன் அவர்கள் "சுருக்குப் பைக்குள் சீனப் பெருஞ்சுவர் இந்த ஹைகூத் தொகுப்பு" என்கிறார். அந்த ஒரு வரியே இந்நூலுக்கான மொத்த சாட்சி.

கவிஞர் சிறு சிறு விசயங்களையும்

கவனித்து ஹைகூவாக மாற்றி இருக்கிறார். ஒரு புத்தகம் கொண்டு வருவது எல்லோரின் ஆவல். ஆனால் நாட்டின் துயர் மிகு நாட்களைக் காலத்தே பதிவு செய்வது என்பது சமூக அக்கறையின் வெளிப்பாடு. சமூகத்தின் குரலாய் இவரின் ஹைகூக்கள் பேசுகின்றன.

எல்லோரும் முடங்கிப் போயிருக்க இவரின் ஹைகூ மூளை விழித்துக்கொண்டது. அஃறிணை உயிரினங்களிலிருந்து ஆற்றிவு படைத்த ஜீவன் வரை ஒன்றுவிடாமல் எல்லாவற்றையும் அதனதன் போக்கில் நடந்ததை மௌனத்தின் சாட்சியாய்த் துயரை நமக்குக் கண்முன் காட்சியாய் விரிக்கிறார்.

ஒரு கவிஞனின் எழுத்து தீர்க்கதரிசனமானது என்பதற்கு இந்த ஹைகூ உதாரணம். இந்த நிமிடம் வரை எல்லோரும் யோசிப்பது பள்ளி திறப்பது எப்போது? அவரின் ஹைகூ இப்போதும் பேசுகிறது. இப்போதும் கூட பள்ளியில் யாருமே இல்லை. இன்னமும் அழிக்கப்படா அந்தக் கரும்பலகையில் வருகை நாற்பது அப்படியே இருக்கிறது. இதற்குள் ஆசிரியரின் சொற் பிரயோகமும் அவர்தம் சிந்தனையின் வெளிப்பாடும் ஆச்சர்யம் தரக்கூடியது.

இன்னமும் உரக்கப் பேசுகிறது கவிஞரின் இந்த ஹைகூ..

**யாருமற்ற பள்ளிக்கூடம்
அழிக்காத கரும்பலகையில்
இருப்பவர் நாற்பது.**

பண்டிகைக் காலங்களிலும், ஊரின் திருவிழாக்காலங்களிலும் குழந்தைகள் தூங்கிய பின் அதைமார்கள் தனது மருமகன் மருமகன் கைகளில் விரல் விட்டு விரலாக மருதாணி இடுவார்கள்.

அவர்கள் காலையில் எழுந்ததும் தனது கை விரல்களைப் பார்க்கும்போது மருதாணி முத்தமிட்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டு ஓடும். காலையில் குழந்தைகள் எழுந்ததும், கை விரல்களை ஒவ்வொரு விரலாய் ஐய்... இந்த விரலைப் பாரு இந்த விரலைப் பாரு எனக் காண்பிப்பார்கள்.

கிராமத்தின் பாரம்பரியத்தை, அதன் தொன்மையான நிகழ்வைக் கூட அற்புதமாகப் பொருத்தி ஹைகூவாக மலர்ந்து பேசுகிறார்.

**விரல்விட்டு விரலுக்கு
பூசப்படுகிறது
மருதாணி.**

மனிதர்களைக் கொரோனோ தொற்றிற்காக, வெளியே வரவேண்டாமென 144 தடை உத்தரவு போடப்பட்டது. ஆனால் இயற்கையை ஆணையிட முடியாதே. வீட்டிலிருந்தே இயற்கையோடு இயற்கையாய் அதனுடே பயணம் செய்கிறார் கவிஞர். மெதுவாய் நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. சொற்குவியல்களும், சொற்சிக்கனமும் மனித மனத்தை ஆலாபனை செய்கின்றன.

**நடமாடத் தடை
ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது
நதி.**

ஓட்டுமொத்த ஹைகூ தொகுப்பில் இந்தக் கவிதை நம்மைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்தும். ஒரு சிந்தனையின் மூலம் நம்மை ஆச்சர்யம் செய்கிறார். ஒவ்வொன்றும் கவிஞரின் விரல்கள்வழி நம்மைப் பேராண்மை செய்கின்றன.

அத்துணை நுட்பமான விசயத்தை மௌனமாய் மொழி செய்கிறது. அதற்காக நிறைய மௌனக்கெடல் செய்திருப்பது ஒவ்வொன்றிலும் புலனாகிறது.

தேசியப் பறவை கொண்டு தனது ஹைகூ

யாழை மீட்டியிருப்பது கூடுதல் தித்திப்பு.
தேசம் அறிவித்ததைக் கேட்ட
தேசியப் பறவை
தோகை விரிக்கவில்லை.

தனது சிந்தனையின் பரப்பை 200 ஆண்டுக்கு முன் சொன்ன கலிலியோவின் வாக்கியத்திற்குள் ஓடவிட்டு அதனுள் ஹைகூவைப் பேச வைக்கிறார்.

அறிவியலுக்குள் ஹைகூ தமிழைப் புகுத்தி, அறிவியலைத் தமிழுக்குள் இணைத்துப் பேசுகிறார். ஒரு உண்மையின் தன்மையை நிகழ்வுகளோடு நிகழ்காலத்தை வரையறை செய்கையில் உண்மையாய் அவை காலம் முழுவதும் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

**கலிலியோ சொன்னது சரி
பூமி உருண்டை
ஆங்காங்கே வட்டங்கள்.**

கொரோனோ காலம் முழுவதும் வீடுகளின் முற்றங்கள் எப்போதும் ஓய்வேயில்லாமல் குழந்தைக் கால்களால் தாலாட்டப்படுகின்றன. அதே முற்றங்கள் பாடம் படிக்கவும், ஓவியம் வரையவும் குதூகலமிடுகின்றன.

ஓவியம் வரையும்போதுகூட சிறுமியின் ஓவியத்தில் நான்கு பூக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் தனித்தனியாக மலர்ந்து இருக்கின்றன என்கிறார். குழந்தைகளின் மனதாய், அவர்களின் வெளிப்பாடாய் அதனுடே கொரோனோத் துயரை அச்சுஅசலாய்ப் பதிவு செய்கிறார்.

**தனித்தனியாக
நான்கே பூக்கள்
சிறுமியின் ஓவியத்தில்.**

எல்லோரும் காலையில் கண் விழிப்பது நாள்காட்டியில்தான். வீட்டில் இரு காலாண்டர்களும் வரவேற்பறையை அலங்கரிக்கும். கொரோனோக் காலங்களிலும் நம் கண்கள் அங்கு செல்வதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் கவிஞரின் கண்கள் மாத நாள்காட்டி, தினசரி நாள்காட்டி எனப் பிரிக்கிறது.

தினசரி நாள்காட்டி தனித்தனியாக இருந்து கொரோனோவை எதிர்க்கிறது. மாத நாள் காட்டியோ கூட்டமாக அணிவகுத்துக் கொரோனோவை வரவேற்கிறது. சிறு

விசயத்தை உலகுக்குத் தனது ஹைகூவால் ஆவணப்படுத்துகிறார்.

தினசரி நாள்காட்டி சரி நெரிசல்

மாதாந்திர நாள்காட்டி.

காலம் என்னவெல்லாம் செய்யும் என்பதற்கு இந்த ஹைகூ உதாரணம். அதுவும் பொம்மைகள் குழந்தைகள் இருக்குமிடத்தை மட்டுமல்ல இல்லாத இடத்தையும் நிரப்பும்.

நவராத்திரிக் காலமான தற்போதைய காலகட்டத்தில் எல்லோர் வீட்டிலும் கொலுபொம்மைகள் அலங்கரிக்கின்றன. வீடுகளில் கொலுவிள் சிறப்பு என்பது மால்சு அணிந்த கடவுள்கள்.

அதைப் போலவே பொம்மைகளும் தயாராகின்றன. ஆனால் கவிஞரின் சிந்தனைத் துளி அறிவிப்புக்கு முன் தயாராகிவிட்டது.. எப்படி முக கவசமீடும் என்பதே. இப்படி எல்லாக் ஹைகூக்களிலும் உண்மையை உரக்கப் பேசி இருக்கிறார்.

அறிவிப்புக்கு முன்

தயாரான பொம்மைகள்

முக கவசமில்லாமல்.

கிராமங்களில் பொழுதுபோக்கிற்காக உள்ளதும், ஒரு பெண் வயதுக்கு வந்ததும் அவர்கள் இல்லங்களில் அலங்கரிப்பதும் பல்லாங்குழி.

பல்லாங்குழியின் ஒவ்வொரு குழியிலும் ஒரு புளியங்கொட்டையே நிரப்பப்படுகிறது. துயர்மிகு நாட்களைக் கவிஞரின் சிந்தனைத் தூறல்கள் மொத்தமாய் ஆட்கொண்டு நுண்ணிய விசயங்களை மொழிகின்றன.

ஒரே ஒரு புளியங்கொட்டை

நிரப்பப்படுகிறது

பல்லாங்குழியில்.

எல்லாம் முடங்கிப்போய்க் கிடக்கிறது. நெடுஞ்சாலையில் எதுவுமே செல்லவில்லை. எல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.

ஒட்டுமொத்த

உலகமும் எல்லாவற்றையும் முடக்கிவைத்திருக்கின்றன. முடங்கியவைகள் இன்னும் அப்படியே முடங்கிக் கிடக்கின்றன. கவிஞர் சிந்தனை மட்டும் பணிமனையில் உலாவுகிறது. அதில் அற்புதமான வெளிப்பாடாய் தனது சிந்தனையைப் புகுத்துகிறார். அற்புதமாகக் கீழே உள்ள ஹைகூ மிளிர்கிறது.

வழி

கிழக்குக் கடற்கரைச்சாலை கிடக்கிறது பணிமனையில்.

சொற்களின் அடர்த்தியும், அவை சொல்லும் நேர்த்தியும் என ஒவ்வொரு ஹைகூவிலும் தனது ஆளுமையைச் செலுத்தி இருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு கவிதையும் தனது இயல்பின் ஓட்டத்தில் இயல்பாய்ப் பேசுகிறது.

தனது ஆழ் மனது சிந்தனையை விரல்களால் விதைத்திருக்கிறார். அவை ஒவ்வொன்றும் பெரும் உண்மையை எடுத்தியம்புகின்றன. அவற்றிற்கு விளக்கம் தேவைப்படுவது இல்லை. இயற்கையோடு இணைந்த மனித வாழ்வை, கீழே உள்ள ஹைகூ ஓய்யாரமாய் நின்று பேசுகிறது.

கல்லாய்க் கிடக்கும்

மண்

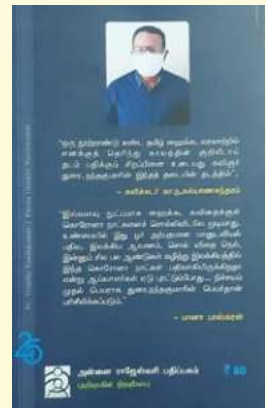
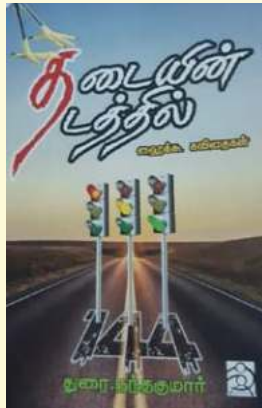
எங்கும் நகராது.

இதுவரை காணாத உலகத்தின் பக்கங்களை இவரின் நுட்பமான வரிகள் நம் அகக்கண் நோக்கப் பார்க்க எடுத்தியம்ப உற்சாகம் தருகிறது.

மூன்றே வரிகள்தான், மிகச் சில சொற்கள்தான்.. ஆனால் நம்மைக் கிராமத்திற்கும், கூட்டு வாழ்வு முறைக்கும், பள்ளிக்கூடத்திற்கும், நான்கு வரி நோட்டிற்குள்ளும், கிழக்கு கடற்கரைச் சாலைக்கும், பல்லாங்குழி ஆடுவதற்கும் என அழைத்துச் சென்றுவிடுகின்றன ஆவணமாய் அற்புதம் செய்திருக்கிறார் கவிஞர் துரை. நந்தகுமார்.

*

பதிப்பகம் - அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம்
அலைபேசி - 9444901356, 9791044153

கொரியக் கவிதைகள்

மே சதுக்கத்தின் அன்னையர் சங்கம்

மே சதுக்கத்தின் அன்னையர் சங்கம்
மூன்று விதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதில்
பிரபலமானது

முதலாவது,

தொலைந்த தங்கள் குழந்தைகளை

அவர்கள் தோண்டியெடுக்கமாட்டார்கள்;

இரண்டாவது,

அவர்களுக்காக

நினைவிடங்கள் நிறுவமாட்டார்கள்;

மூன்றாவது,

பணவெகுமதிகள்

எதையும் பெறமாட்டார்கள்

ஏனெனில்,

அவர்களுடைய இதயங்களில் இன்னமும்

அவர்களுடைய குழந்தைகள்

வாழ்கிறார்கள்

அவர்கள் சிறைப்படுத்த விரும்பவில்லை
தங்கள் குழந்தைகளின் உன்னதமான

ஆன்மாக்களை,

குளிர்ந்த கற்களுக்காக.

மேலும்,

அவர்கள் பணம் பெற விரும்பவில்லை,

அநீதிக்கு எதிரான கிளர்ச்சியின்போது

இறந்தோ தொலைந்தோ போன

தங்கள் குழந்தைகளின் ஆன்மாக்களை

அசுத்தமாக்குமென்பதால்.

- Lee Si - Young

(‘மலர்கள் விட்டுச் சென்ற
வெற்றிடத்தில்’ தொகை நூல், பக்கம் : 35)

“வரலாற்றுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியம்தான் உண்மையான முகத்தைக் கொடுக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் கொரியாவிற்கு ஜப்பானும் அமெரிக்காவும் இழைத்த கொடுமைகளை வார்த்தைகளால் எழுத இயலாது. எண்ணற்ற பெண்களும் சிறுமிகளும் ஜப்பானின் ராணுவத்தால் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு ஆளாயினர்.”

“அமெரிக்காவிற்காகத் தங்கள் உயிரைப் பணயம்வைத்த தென்கொரிய ராணுவ வீரர்கள் வரலாற்றின் சாட்சிகள். தெருவை சுத்தம் செய்வதற்காக சாலையோரச் சிறுவர்களைக் கொன்ற கொடூர அரசாங்கத்தை இலக்கியக் கூண்டில் ஏற்றிய கொரியக் கவிஞர்களைப் போல், இங்கும் கவிஞர்கள் உருவாக வேண்டும் என்பதற்காகவும் இந்த மொழிபெயர்ப்பு” என்று தன்னுரையில் எழுதியுள்ள, மொழிபெயர்ப்பாளர்களுள் ஒருவரான பா.இரவிக்குமார், ‘மே சதுக்கத்தின் அன்னையர்சங்கம்’ என்னும் கவிதையை இந்த வரலாற்றுப் பின்புலத்துடன் படிக்கவேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்திய - குறிப்பாக, தமிழகச் சூழலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உதவும், உறுதியாக; நேர்கவிதை என்பதால் விரிவாகப் பேசவேண்டி வராது; என்றபோதும் சொல்முறையின் அம்சம் சொல்லாமல் தீராது.

எனக்குள் இருக்கும் துருவேறிய மரம்
 சன்னலருகில் அமர்ந்திருக்கிறேன்
 என்ன தவறு நேர்ந்துவிட்டது
 திரையரங்குகளில்
 சில மதுக்கடைகளில்
 மூடிய அங்காடிகளில்
 வேடிக்கையான சில
 சிகப்புப் பூச்சிகள் மறைகின்றன
 இந்த இடத்தைவிட
 சிறந்த இடம்
 வேறொன்றுமில்லை
 என்பதை அறிவேன்
 கடிகாரத்தையும் ரயிலையும்
 கண்டு அஞ்சினேன்...
 போரையும் பயங்கரத்
 திரைப்படங்களைப்

பார்த்தும்
 அப்போதுதான்
 இளையவள்,
 அவர்களுக்கிடையில்
 பிரேதம் இருக்குமோ
 என்றுகூட அப்போது கலங்கினேன்...
 அது ஒரு பொதுக்கற்பனை
 அப்பொழுது.
 எங்கிருந்தார்
 என் தேவன் அப்போது?
 கள்ளங்கபடமற்ற காதலைப்
 பார்க்கும்போது
 என் இதயம் நின்றுவிடும், ஒரு கணம்.
 சன்னலருகில்
 அமர்ந்திருக்கிறேன்.
 தவறில்லாமல் தட்டச்சுச் செய்பவளாக
 உருவாக விரும்பினேன்.
 சில நேரங்களில்
 எனக்கொரு குழந்தை வேண்டும்
 என நினைப்பேன்
 பயங்கரமான எண்ணம்தான்.
 சக்கரமும் பெடலும் இல்லாமல்
 இரு சக்கர வாகனத்திற்கு
 என்ன பயன்?
 கைவிடப்பட்ட ரயில்பாதையைப்
 பின்தொடர்ந்தபடி நடக்கிறான்
 அதிர்ஷ்டமில்லாத ஒரு மனிதன்.

புற்களால் மூடப்பட்ட
 இரயில்பாதை மறைவதைப்போல
 சில காட்சிகளை
 மௌனமாக மறக்கவே விரும்புகிறேன்.
 திரை விழும்போது
 இந்த சன்னலில்
 எத்தகைய கனவு
 விழக்கூடும்?
 சொர்க்கத்தை உரசும்
 உயரமான பிரிச் மரமாய்
 என் வாழ்க்கை அமையும்
 என
 ஒரு காலத்தில் நான்
 எண்ணியதுண்டு

உச்சிகளை அடைந்தபின்
 மரம் என்னைக் கைவிடும்போது,
 கிளை நுனிகளைப் பற்றியபடி,
 பூமிக்குத் திரும்ப விரும்புகிறேன்.
 ஆனால்...
 இப்பொழுது
 மாறுகின்ற மேகங்களை
 சுமந்தபடி...
 பயன்ற
 மூன்றாம் தர பாடகி நான்...
 வழிகின்றது கண்ணீர்
 பொழிகின்றது கண்ணீரின் மழை.
 எத்தகைய
 முட்டாள்தனமான கதை
 இந்த வாழ்க்கை?
 - Jung Kut – Byol

(பக்கம் : 48-50)

பெண்கவிஞர், பெண் ஒருத்தியின்
 வாழ்நிலையை / மனநிலையை / உணர்வை
 எளிமையாகச் சொல்கிறார்; இறுதிப் பத்தி,
 உலகம் முழுமைக்கும் பொருந்திப்போகும்
 - யோசிக்கும் வேளையில்; கட்டுரையாளன்
 உணர்ந்திருக்கிறான் இவ்வாறு; இதனாலேயே
 முன்மொழிகிறான், அடையாளம்
 கண்டுகொள்கிறான்.

குடிகாரன்

நான் என்றுமே தனித்த நிறுவனம்
 இல்லை
 அறுபது டிரில்லியன் அணுக்கள்
 நான் வாழ்தலின் மொத்தம்
 நான் வழிநெடுக அங்குமிங்கும்
 தடுமாறுபவன்
 அறுபது டிரில்லியன் அணுக்கள்
 ஒட்டுமொத்தமும் குடித்தபடி.
 - Ko Un

(பக்கம் : 107)

எளிமையான கவிதைக்கு எந்த
 உரையும் அவசியமில்லை; தனிப்பட்ட
 முறையில், எனக்குப் பிடித்த கவிதை;
 மொழிதல்தான் முக்கியம்; சுருங்கச்
 சொல்லியிருப்பது கூடுதல் சிறப்பு.

தீவு

மனிதர்களுக்கிடையில்
 இருக்கிறது ஒரு தீவு.
 கடக்க விரும்புகிறேன்
 அந்தத்
 தீவை.
 - Jung Hyun – Jong

(பக்கம் : 51)

நவீன தமிழ்க்கவிதை வெளியில்,
 சில கவிதைகளைப் பார்க்கும்போது நான்
 எழுதியிருக்க வேண்டியது என்று தோன்றும்;
 அப்படி ஒருகவிதை இது; ஏனெனில், அஃது என்
 பிரத்யேக அனுபவம் / உணர்வு சார்ந்ததாகவே
 அமைந்திருக்கும்; அதுதான். வாக்குமூலம்
 போலக் காணப்பட்டாலும், வேறுவிதமாகச்
 சொல்லியிருக்க முடியாதுதானே.

வறுமை

ஐந்து சிறிய நெல் வயல்களை
 வைத்திருக்கும் ஒரு விவசாயி,
 தன் நான்கு குழந்தைகளை
 பள்ளிக்கு அனுப்பி வளர்ப்பதற்குள்

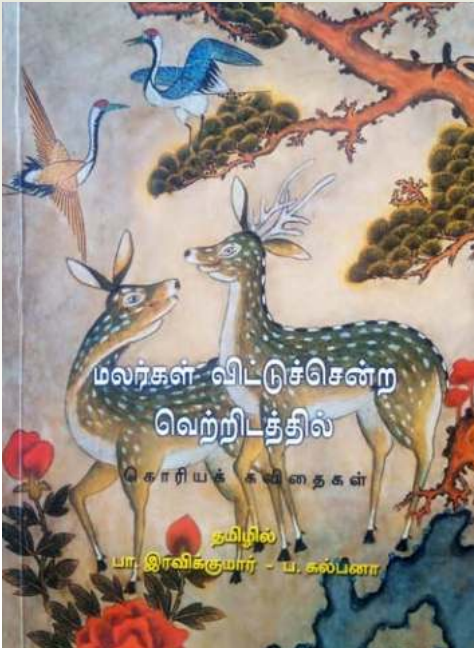
எவ்வளவு வாடுவான்
என்பது நமக்குத் தெரியும்.
ஒரு வீடும் இல்லாத
ஏழைக் குடிமகன்
ஒரு சொந்த வீட்டைக் கட்டுவதற்குள்
தன் முழு வாழ்க்கையையும்
பலி கொடுக்கக்கூடும்.
குழந்தைகளை வளர்த்தவர்கள்
அறிவார்கள்.
நான்கு குழந்தைகளை
வளர்ப்பதென்பதும் பள்ளிக்கு
அனுப்புவதென்பதும்
அவர்களுக்குத் துணையைத்
தேடுவதென்பதும்
சொந்த எலும்புகளை
முறித்துக் கொள்வதுதான்.
ஒரு பெண்ணுக்கு
திருமணம் செய்வதென்பது
வீட்டின் ஒரு தூணை இழப்பதுதான்...
பிள்ளையை
கல்லூரியில் சேர்ப்பதென்பது,
வயலின் ஒரு பகுதியை
இழப்பதுதான்.
எட்டு மணி நேரம்
உழைப்பதன்றி,
மேலும் மேலும் உழைத்தாலும்
எதையும் சேமிக்க இயலாது.
குழந்தைகளின் தேவைகளை
தெரியும் நமக்கு...
ஆனால், வறுமை என்பது
வெறும் கந்தல்தானா?
குழியில் தனிமையில்
புதையுண்ட
ரத்தினமாக
கிடக்க வேண்டுமா?
கலங்கிய தண்ணீரை மட்டும் பருகியபடி,
இன்றைக்கு இது போதும்
இன்றைக்கு இது போதும்
என்று வேண்டுமென்றே நடித்தபடி
கரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு

பசியைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா?
பருவங்கள் மாறுகின்றன
மலைகள் தம் காலடியில்
பூந்தோட்டங்களை
வளர்ப்பது போல்,
நம்மால் குழந்தைகளை
வளர்க்க முடிவதில்லை.
ஆனால், குழந்தைகள்
தாமாகவே வளர்வதில்லை
தாமாகவே உண்பதில்லை
கணவர்கள் மனைவிகளை
பராமரிக்க வேண்டும்,
மனைவிகள் கணவர்களை
வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்ள
வேண்டும்.
எவ்வளவுதான் இதயம் மலையைப்
போல இருந்தாலும்,
மனிதர்கள் வேலை செய்யப்
பிறக்கிறார்கள்.
வேலையோடு வாழ்கிறார்கள்,
வேலை செய்து மரிக்கிறார்கள்.
இதயம் மலையைப் போல்
இருந்தென்ன?
பதப்படுத்தப்பட்ட மீனை
சாப்பிட்டே நிறைவடைகிறது
வயிறு.
உணவில்லாவிட்டால்
காய்கிறது வயிறு
உணவிருந்தால்
கழிகிறது வயிறு.
காற்றையும் பனித்துளிகளையும்
மட்டும் உட்கொண்டு
யாரால் லட்சியவாதியைப் போல,
தனித்து
வாழ முடியும்?
வெறும்
பார்லிச் கஞ்சியையும்
அவரைக்குழம்பையும்
உண்பவனுக்கு
சொர்க்கமல்லவா அரிசிச் சோறு?

சோறு கண்டவன் அதன்முன்
மண்டியிடுவான் அல்லவா?
நீ பாடுகையில்
ஒரு சாமந்தியை மலரச் செய்ய
முழு பிரபஞ்சமும்
இயங்குகிறது.
இந்த நிலத்தின்
நிழல் படர்ந்த மூலையில்
ஒரு கவளச் சோற்றுக்காக
வயிறு காய்வது
உனக்குத் தெரியுமா?
வறுமை என்பது
ஒருபொழுதும்
நெந்த கந்தல் துணி
மட்டுமல்ல...
அணிவதற்கும் தூர எறிவதற்கும்
அது ஒன்றும்
பழைய ஆடையல்ல...
வாழ்க்கை
கடினமான அலைகளால்
துடைத்தெறியப்படும்போது,
நிதானமாக,
பகல்பொழுதில்

பசிய மலைகளை
ரசிப்பது
ஆனந்தமல்லவா?
வறுமை என்பது
நம்மைக் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக
விழுங்கி,
இயல்பை முழுதும் அழிக்கின்ற
நச்சுப் புழு மட்டுமல்ல,
ஆடையையும்
தசையையும்
அழுகவைக்கும் நச்சும் கூட...
வறுமையில் மகிழ்ச்சியைத் தேடுபவன்
இரைச்சலிடும் வயிற்றில்
நம்பிக்கையின்றி
குடல்புழுவை
வளர்ப்பவன்...
லீ பாயின் போக்கிரித்தனத்தை
பின்பற்றியும்
தாவோ யுவான் மின்னின்
மதுக்கோப்பையை

கடன் வாங்கியும்
நீங்கள் சொல்வீர்கள்
'இது போதும், இது போதும்' என்று.
தயவுசெய்து
உங்களை நீங்களே
ஏமாற்றிக்கொள்ளாதீர்கள்.
தாலாட்டைப் பாடி
மக்களை
நிரந்தரமாக உறங்க வைக்கும்
போலிக் கவிஞர்களே...
நீங்கள் கவிதை எழுத வேண்டும்
என்பதற்காக
வறுமையை வணிகம் செய்து
ஒரு கவளச் சோற்றுக்கு
தவிக்கும்
பசித்த வாயை
அழுக்காக்காதீர்கள்.
- Moon Byung – Ysn

(பக்கம் : 63-67)

வறுமையைப் பற்றி எழுதுவது

கடினம்; அதாவது, அஃது கவிதையாவது அரிது; இந்தக் கவிதையில் அது சாத்தியமாக்குகிறது; முற்போக்குக் கவிஞர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்கும்; போலிக்கவிஞர்களைச் சாடியிருப்பதும் சரிதான்; தமிழகத்துக்கு இதுபோலும் கவிதைகள் முக்கியமானவையே ஆகும்.

எதார்த்தக் கவிதைகளைப் பொருட்படுத்தாத/புறக்கணிக்கிற நம்முடைய நவீன கவிதை வெளியில் இத்தகைய கவிதைகள் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

'தாமரை', 'செம்மலர்', 'புதிய கலாசாரம்' முதலான இடதுசாரி பத்திரிகைகள் இம்மாதிரியான கவிதைகளை மறுபிரசுரம் செய்தால் பயன் பெறலாம்; இந்த நூலையேகூட அறிமுகம் பண்ணிவைப்பது இன்னுமே ஆக்கம் உண்டாகும்.

நடாஷா, வெள்ளைக் கழுதை மற்றும்

நான்

பரிதாபமான நான்

அழகிய நடாஷாவைக் காதலிக்கும்

இத்தருணத்தில்

இன்றிரவு பனிபெய்கிறது

இடைவிடாமல்.

நான் நடாஷாவைக் காதலிக்கிறேன்

பனிபெய்கிறது இடைவிடாமல்

ஒயினை அருந்தியபடி, தனிமையில்

இருக்கிறேன்

ஒயினை அருந்தியபடி எண்ணுகிறேன்:

இடைவிடாமல் பனிபெய்யும்

இவ்விரவில்

இரு வெள்ளைக் கழுதையின் மீதேறி

பயணிக்க வேண்டும் நடாஷாவுடன்,

ஒரு தொலைதூர சோகம் கவிந்த

மலைக்கிராமத்தின்

குடிலில் வாழ.

பனிபெய்கிறது இடைவிடாமல்

நான் நடாஷாவைக் காதலிக்கிறேன்

நடாஷா ஒருவேளை வரக்கூடும்

அவள் ஏற்கெனவே அமைதியாக வந்து

என்னிடம் சொல்கிறாள்:

“குழம்பிப் போயிருந்ததால்,

உன்னுடைய உலகமான என்னை

தூக்கி எறிந்துவிட்டாய்,

தொலைதூர மலைக்குச் செல்வதென்பது

நீ அனைத்தையும் இழந்ததாக

அர்த்தமாகாது”

பனி பெய்கிறது இடைவிடாமல்

அழகிய நடாஷா என்னைக் காதலிப்பாள்

எங்கேனும்

அந்த வெள்ளைக் கழுதையும்கூடக்

குரலெழுப்பும்

இவ்விரவில் குதூகலித்து.

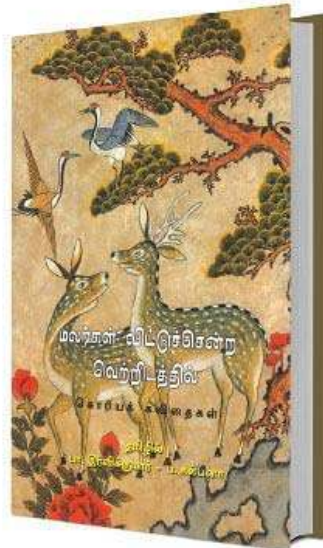
- Balk Slok

(பக்கம் : 74-75)

நனிசிறந்த காதல் கவிதை; கனவும் கற்பனையுமான சொல்முறையே, ரொமாண்டிசிலத்தின் அடிப்படை; இதனாலேயே கவனத்தை ஈர்க்கிறது; நவீன தமிழில் வரும் காதல் கவிதையிலிருந்து வித்யாசமானது, இல்லையா.

மீன் பாடல்

தொட்டியில் ஒரு மீன் கவனிக்கிறது.

ஒரு பறவையின் பாடல் சன்னல்வழியே

பாய்கிறது

பறவை வணங்கி வாழ்த்துகிறது:

“எப்படி இருக்கிறீர்கள், திரு.மீனே?”

தன் செவுள்களை நெகிழ்த்திக்கொண்டு

மீன் பதிலளிக்கிறது

“இரண்டு நீர்க்குமிழிகள்”.

தொட்டியில் மீன் கவனிக்கிறது

பறவையின் பாடல் சன்னலுக்குள்

பாய்கிறது

பறவை கேட்கிறது:

“உன்னிடமும் பாடல் உள்ளதா?”

மீன் கவனிக்கிறது

பறவை விடைபெறுகிறது:

“பத்திரம், திரு.மீனே.”

மீன் பதிலளிக்கிறது,

தன் துடுப்புகளை ஆட்டியபடி:

“இரண்டு நீர்க்குமிழிகள்.”

- Hwang Byeong – Seung

(பக்கம் : 83)

அற்புதமான நவீன கவிதை –

பூடகமாக, பேசுபொருள் இருப்பது கொண்டு; “தொட்டியில் ஒரு மீன்” vs “ஒரு பறவையின் பாடல்” ; பறவையின் நலம் விசாரிப்பின்போதும், விடைபெறல் சமயமும் ஒரே பதில்தான்: “இரண்டு நீர்க்குமிழிகள்”; “மீன் கவனிக்கிறது” என மும்முறை சொல்லப்படுகிறது; “பறவையின் பாடல்”; “பறவை கேட்கிறது: உன்னிடமும் பாடல் உள்ளதா?”

சுதந்திரம்தான் பாடுபொருள்; விடுதலைதான் விஷயம்; குட்டிக்கதை போல, சுருக்கமாக; இவருடைய, ‘அவள் முகம் ஒரு போர்க்களம்’ கவிதையும் சீரியதுதான்; எனில், அநேகம் கவிதைகளை எடுத்தாள்வது சுரண்டல் என்பதனால் தவிர்க்க நேரிகிறது.

“மக்களின் வலியும் துயரமும் போராட்டமும் எழுச்சியும் வீரமும் தன்மானமும் எனக் கவிதைகளில் பதிவாகியுள்ள கொரியா பிரமிப்பைத் தந்தது. மொத்தத்தில் கொரியக் கவிதைகளில் மனம் தொலைந்தது” என மொழிபெயர்ப்பாளர்களுள் இன்னொருவரான ப.கல்பனா கூறியுள்ளதைப்

படிக்கும் வாசகர்கள் உணர்வார்கள்.

மொழி பெயர்ப்பாளர்களையும் வெளியிட்டுள்ள பரிசல் பதிப்பகத்தினரையும் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது; பொது நூலகம், பல்கலைக்கழக / கல்லூரி நூலகம், தனியார் நூலகம் எல்லாவற்றிலும் இந்நூல் இடம்பெற்றால் நன்றாயிருக்கும்; கவிதை வாசகர்களுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறேன்.

நூல் : மலர்கள் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தில் (கொரியக் கவிதைகள்)

தமிழில் : பா. இரவிக்குமார் - ப.கல்பனா

முதல் பதிப்பு : ஜீலை 2019,

பக்கங்கள் : 136

வெளியீடு : பரிசல் வெளியீடு,

எண் : 216, முதல் தளம்,

திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை,

திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 600005.

பேசு: 9382853646;

விலை: ரூ.நூற்றைம்பது.

(30.07.2020)

- புலியூர் முருகேசன்
- ஓவியங்கள் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

'கல்' ஈரல்

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் ஐந்தாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

“வாப்பா! வாடா தம்பீ, அம்மா வல்லியா?”

ஒரு கையில் கோழியுடனும் மறுகையில் தம்பி பாண்டியுடனும் வந்த அப்பனைச் சிரித்தபடி வரவேற்றாள் ஜோதி. கோழியை வாங்கிக் காலில் ஒரு சணலை முடிந்து தூணில் கட்டி வைத்தாள். “அம்மாவுக்கு மேலுக்கு முடலம்மா” என்றார். ஜோதியக்கா ஊருக்குப் போவதென்றால் பாண்டிக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். தாயம்மா ஆச்சி விதவிதமாகக் கதை சொல்வதைக் கேட்கலாம்.

“வாடா பேராண்டி வள்ளீம்மா வந்துருக்குதா?” திண்ணையில் படுத்திருந்த தாயம்மா ஆச்சி மெல்ல எழுந்து பார்த்தது. ‘வள்ளீம்மா! எம்பேத்திதான் இந்த யூட்டுக்கு மருமவளா வரணும்’ என ஜோதியை முத்துமாரிக்குக் கட்டி வைத்தது தாயம்மாதான். புருசன் போனதற்குப் பிறகு பிள்ளை போடும் சோத்துக்காக உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு திண்ணையில் கிடக்கிறது.

அடுப்பில் சந்தைக்கு மிக்சர் போட்டுக்கொண்டிருந்த முத்துமாரி சாவகாசமாக எழுந்து வந்து “வாங்க மாமா! இப்பத்தான் வந்தீர்களா?” எனக் கேட்டுவிட்டு “ஜோதி! குளிக்கறதுக்கு வெறகடுப்புல சுடுதண்ணி

வையி” என்று சொல்லி மீண்டும் மிக்சர் போடப் போனாள்.

“யப்பா அந்தக் கோழிய ஆஞ்சு வாட்டி அரிஞ்சு குடுத்துரு. செலவுச் சாமான் வேற அரைக்கணும்” ஜோதி சொன்னதும் கோழியின் காலில் கட்டியிருந்த சணலை அவிழ்த்தவர் தலையை மருக்கெனத் திருகி உயிரை அடக்கினார். ஈயச்சட்டியில் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்து, அதில் முக்கியெடுத்து சூடு ஆறும் முன் இறக்கை மயிர்களை ஆய்ந்தார். கொளுந்துவிட்டு எரியும் நெருப்பில் வளைத்து வளைத்து வாட்டிப் பின் மஞ்சளைக் கரைத்துப் பூசிக் காயவிட்டார். பாண்டி அப்பனுக்குப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்தான்.

கோழியை அரிய அருவாள்மனையும், சட்டியும் பக்கத்தில் வைத்திருந்தாள் ஜோதி. வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலை உருவிச் சாம்பலின் மீது போட்டுவிட்டுக் கோழியை அளவான துண்டங்களாக நறுக்கினார். “யப்பா! ஈரல் சினுக்குருக்கியில சொறுவி சுட்டுக் குடுக்கிறியா?” எனக் கேட்டான் பாண்டி.

வாராவாரம் கோழி ஈரல் மட்டும்தான் வாங்க முடியும். அதை சிறுதுண்டுகளாக்கி, சீரக

மிளகுத்தூளும், உப்பும்தூவி சினுக்குருக்கியில் செறுகி நெருப்பில் வாட்டித் தந்தால் எச்சில் ஒழுகத் தின்னுவான் பாண்டி. 'அப்பன்னா எங்கப்பந்தான். ஈரலு நல்லாகருகன வாடையா இருக்கு' என்பான்.

"இன்னிக்கி வேணாமப்பா. கொளம்புல போட்டு அக்கா எடுத்துத் தரும்" என்றதும் சரியெனத் தலையசைத்தான். கறிக்குண்டானில் தண்ணீரை ஊற்றி ஒரு அலசு அலசிக் கழுவி ஓரமாக வைத்தார்.

ஊரிலிருந்து பேரன் வந்தால் உட்கார வைத்துக் கதைகள் சொல்லும் தாயம்மா ஆச்சி. கடைசியாக, முந்தானையில் முடிந்து வைத்திருக்கும் நாலணாவோ எட்டணாவோ கொடுக்கும். பாண்டிக்குக் கதை கேட்க ரொம்பப் பிடிக்கும் என்றாலும் தீனிக்காகக்காகக் கதையைக் கடைசிவரை கேட்பான்.

"இன்னிக்கி எமதர்மராசங் கத சொல்றேன்" என ஆரம்பித்த தாயம்மா ஆச்சியின் வாயைப் பார்த்தபடி இருந்தான் பாண்டி.

"சித்தப்பன் வந்திருக்காராமுல்ல? எங்க காணாம்? தம்பி.. நல்லா படிக்கிறியாடா?" எனக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தான் அவருடைய அண்ணன் மகன் கருப்பசாமி. "என்ன தாயம்மா அத்தே! எங்க மாமன முன்னாடியே எமலோகத்துக்கு அனுப்பிச்சுட்டு நீ இங்க எமதர்ம ராசா கதெ சொல்லிக்கிட்டிருக்கியா?" எனக் கேட்டான்.

"மக்கும். கேலிக்காரப் புள்ளைகிட்ட பேசற மாறியே எங்கிட்டயும் பேசு". முகத்தை நொடித்துவிட்டுக் கதையைத் தொடங்கியது தாயம்மா ஆச்சி.

"நா சொல்லப் போறது நம்ம வூட்டல் நடந்த கதெ. செத்துப் போனவன் மறுசெம்மம் எடுத்து உசரோட வந்த கதெ. அன்னிக்கி அமாசெ. அப்ப ஓங்க தாத்தென் செத்து வருசமாகிப் போச்சு. முத்துமாரிதான் அமாசெ ஒருசிறிதி புடிக்கணும்னு ரவைக்கி சோறாக்கிக்கிட்டு இருந்தம். அவனும் டவுனுப்பக்கத்து யாவாரம் முடிஞ்சு வெரசா வந்துட்டான். வந்து குளிச்சவன் நீர்வெளாவிச் சாமியக் கும்பிட்டு வெரதெம் வுட்டான். அதுக்குப் பெறவு நாங்களும் சோத்தத் தின்னுட்டுப் படுத்துட்டோம். நடுராத்திரி இருக்கும். வீட்டுக்கு வெளில் ஆரோ சத்தம் போடறது கேட்டுச்சு. தடாபுடான்று எந்திரிச்சு வெளிய ஓடிப் போயிப் பாத்தா முத்துமாரி. ஓவ்...ஓவ்..னு கொடங் கொடமா வாந்தியெடுத்துக்கிட்டிருந்தான். வெளக்க எடுத்தாந்து திரியத் தூண்டி வுட்டுப் பாத்தா, பூராம் பச்சபச்சயா இருக்குது. ஊருச்சனமே வந்துட்டாக. முத்துமாரிக்குத் தண்ணியக் குடுத்து

முஞ்சக் களுவிவுட்டுத் தின்னையில் ஒக்கார வெச்சக் காத்து வராப்படி விரிசுறும்.

செத்த நேரங்களிச்சுப் பேசுனான். 'தூக்கத்துல ஆரோ நெஞ்ச அமுக்கற மாறி இருந்துச்சு. கண்ணெத் தொறக்க முடல. செரமப்பட்டு லேசாத் தெறந்து பாத்தா, கருப்பா தலையில் கொம்பு வெச்சிக்கிட்டு ரெண்டு ஆளுக ஒரு கயித்தெ எங்களுத்துல போட்டு சுருக்கு வெச்சாக. நீங்களலாம் ஆருன்னு கேட்டதுக்கு.. ஹா..ஹா.. ன்னு சிரிச்சிக்கிட்டு நாங்க எமலோகத்துலயிருந்து வர்றோம், ஒங்கணக்கு முடிஞ்சாச்சு அதான் பாசக்கயித்தெ வீசிட்டுடோம். வா போவலாத்து மேலோகத்துக்கு இளுத்துக்கிட்டுப் போனாக. நடுராத்திரிங்கறதால எங்க போறம்னே தெரீல. சரீர்ன்னு பறந்த மாறி இருந்துச்சு. அங்கங்க ஒன்னு ரெண்டு நச்சத்தெரம் தெரிஞ்சுது. பயமா இருக்கவும் கண்ணெ மூடிக்கிட்டேன். அப்பறம் கண்ணத் தொறந்து பாத்தா கொடா மீசெ வெச்சிக்கிட்டு எருமெ மாட்டுமேல கருகருன்னு எமெதர்மராசா ஒக்காந்திருக்காக. எங்கைகாலெல்லாம் நடுங்குது. என்னையப்பாத்ததும், பக்கத்துல இருந்தவருகிட்ட "இவுக கணக்கப் பாரு." அப்படைன்னாக. அவரும் சரசரன்னு ஒலெச்சவடியெப் பொரட்டிப் பாத்துட்டு "தர்மராசா! கணக்குத் தப்பாப் போச்சு! இவுகளுக்கு இன்னம் ஆயுசு இருக்கு" ன்னுட்டுத் தலையக் குனிஞ்சுக்கிட்டாக. எமதர்மராசா 'தம்பி! என்னமோ தப்பு நடந்து போச்சு. ஒன்னும் மனசல வெச்சக்காத. பத்தரமாப் போ. வயசான பெறகு வா!' ன்னு சொன்னவரு 'எப்பா! தம்பிக்கு ஒருவா சோறு போட்டு அனுப்புங்க' ன்னாரு. அவருந் தலையாட்டிட்டு என்னைய ஒரு எடத்துக்குக் கூட்டிட்டுப் போனாரு. அங்கெ முன்னாடியே பந்தி ஓடிக்கிட்டிருந்துச்சு. என்னான்னு வெவரங்கேட்டேன். 'அவுக பூராம் சொர்க்கத்துக்குப் போறவுக. அதுனால, எமலோகத்துல விருந்து போட்டு அனுப்பறது வளக்கம்' னு சொல்லி ஒக்கார வெச்சாரு. கொஞ்சுண்டு சோறும் நெறைய அவுத்திக்கீரையும் எலையிலெ இருந்திச்சி. ஒருவா தின்னு பாத்தேன். நம்ம பக்கத்துக் கீரெ மாறி இல்லாம ருசியா இருக்கவும் பூராததையும் தின்னுட்டேன். அதுக்குப் பெறவு போன மாறியே இருட்டுலயே பறக்க வெச்சக் கூட்டியாந்து இங்க வாசல்ல வுட்டுட்டுப் போயிட்டாக. வந்து எறங்குனதும் தலெ லாத்தவும், சுதாரிக்க முடியாம வாந்தி வந்துருச்சு. அங்கெ தின்ன அவுத்திக் கீரெ பூராததையும் வகுறு வெளீயல் தள்ளிருச்சு' அப்பிடென்னான். இதெக் கேட்ட ஊருச்சனமெல்லாம் தெகச்சுப் போனாக. பின்ன எமலோகத்துக்குப் போயிட்டு

உசரோட திரும்பி வற்றதுன்னா ஆவற காரியமா? எமலோகத்துல அவுத்துக்கீரெதான் ஆக்கிப் போடுவாகங்கறதே அப்பத்தான் தெரிஞ்சுது. அப்படி மறுபொறப்பெடுத்து வந்தவந்தான் ஒங்க மாமன்.'

கதை முடிந்ததால் முந்தானையின் முடிச்சை அவிழ்த்து எட்டணாவைப் பாண்டியின் கையில் கொடுத்தது தாயம்மா ஆச்சி. கதையைக் கேட்ட கருப்பசாமி "அத்தெ! கதெ நல்லாத்தான் கட்டுறீக. கதெ நடந்தன்னிக்கி நானும் முத்துமாரி மாப்ளயும் டவுன்லயே ஆளுக்கு ரெண்டு பாக்கெட்டு குடிச்சிப்புட்டுத்தான் வந்தம். சாராயத்தெ குடிச்சா அவுத்திக் கீரெ ஆவாதுன்னு பாவம் மாப்ளக்கித் தெரீல. அன்னிக்கி அமாசெ ஒருசிந்திக்கி அவுத்திக் கீரெ ஆக்கி வச்சிருந்திருப்பீக. அதான் அப்பிடி ஆயிப் போச்சு. ஒம் மகனக் குடிகாரன்னு ஆருஞ்சொல்லீறக் கூடாதுன்னுதான் நீயும் அத்தனெ சனத்துக்கிட்டயும் இந்தக் கதெய வருசக் கணக்காச் சொல்லிக்கிட்டிருக்கிற. இப்ப பேரப்புள்ளிட்டியுமா?" எனக் கிண்டலாகக் கேட்க, தாயம்மா ஆச்சிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

"எடு கட்டெ வெளக்கமாத்த. கொள்ளேல போறவனே! நானும் மருமகப் புள்ளயாச்சேன்னு மருவாதெ குடுத்தா ரொம்பத்தான் நாகு நீளுது" எனத் திட்டவும் சிரித்துக்கொண்டே கிளம்பினான்.

ஜோதி சோற்றை வடித்துவிட்டு, குழம்பைக் கொதிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தான். கோழிக் குழம்பின் மணம் தளதளவென வீடு முழுக்க மிதந்தது.

ஆச்சி கொடுத்த எட்டணாவிற்குத் தீனி வாங்கித்தின்றும்பாண்டிக்குப்பசியடங்கவில்லை. அப்பனை எழுப்பி "வகுறு பசிக்குதுப்பா" என்றான். அவர் குழம்பு கொதித்துக்கொண்டிருந்த விறகடுப்பைப் பார்த்தார். அடுப்புச் சாம்பலில் தண்ணீர் ஊற்றி அணைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜோதியிடம் "பய பசிக்குதுங்கறான். காலேல ஊருல பளய சோறுதான் குடிச்சான். சின்னப் புள்ளயில்லியா அதான். கொளம்ப எறக்கியாச்சுல்ல! பயலுக்கு மொத போடு. நாங்கூட அப்பறமா சாப்புட்டுக்கறேன்" என்றார்.

அதற்கு "மாமன் இப்பத்தான் தல தொவட்டிக்கிட்டு இருக்காக. எப்பவுமே அவுக சாப்புட்ட பெறகுதான் மத்தவுகங்கறது வளக்கம். இல்லையின்னா திட்டுவாக" எனச் சொல்லி வீட்டுக்குள் போய்விட்டான்.

'பாவிமக! இப்பிடிச் சொல்லிட்டுப் போவுதே! பய இன்னஞ்செத்த நேரங்கூட தாங்க மாட்டானே! நா என்னா பண்ணுவேன்' எனக் கண்

கலங்கினார்.

இதைக் கவனித்த தாயம்மா ஆச்சி "சாகக் கெடக்குற கெழுட்டு முண்டக்கித்தான் இந்தக் கெதினா, பச்சப் புள்ளயும் இவந்தின்னுக்கப்பறந்தான் திங்கணுமா? இவனெல்லாம் நல்லதனமாப் போயிச் சேர மாட்டான். அவுத்திக் கீரெ தின்ன அன்னிக்கே இவம் போயிச் சேந்திருந்தா ஒருமட்டம் சேந்தாப்பிடி அளுதுட்டு வுட்டுருப்பேன்" என்று முணுமுணுத்தது.

"ஜோதி! சோத்தப் போடு" முத்துமாரியின் குரல் வெளியே கேட்டது. பெரிய தட்டில் சூடான சோற்றைக் கொட்டி, கோழிக்குழம்பை ஊற்றி கறியைக் கப்பில் தனியாக அள்ளி வைத்தான். சோற்றின் சூடு ஆறுவதற்குத் தோதாகப் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து விசிறிவிடத் தொடங்கினான்.

பாண்டிக்கு வயிற்றை என்னமோ செய்தது. மெதுவாக அப்பனிடம் "வகுறு வலிக்குதுப்பா" என்றான். பசி நேரத்துக்குச் சோறு திங்கவில்லை என்றால் அவனுக்கு வயிறு வலிக்கத் தொடங்கிவிடும். முதுகோடு சேர்த்தணைத்து மடியில் படுக்க வைத்துத் தட்டிக் கொடுத்தார். குழம்பு வாசம் திண்ணைக்கு வரவும், தலையைத் தூக்கி கதவோரம் லேசாக எட்டிப் பார்த்தான் பாண்டி. முத்துமாரி கோழிக்கறித் துண்டுகளை அள்ளி வாயில் போட்டு ருசித்தபடியே 'நல்லா வெச்சிருக்க' எனச் சொல்வது காதில் விழுந்தது.

கொஞ்ச நேரத்தில் 'ஏவ்வ்வ...' என்ற சத்தம் வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து கேட்டது. துண்டால் வாயைத் துடைத்தபடியே வெளியே வந்தான் முத்துமாரி. திண்ணையில் இருந்தவர்களைப் பார்த்துது போல் வாசல்பக்கம் போனான்.

"யப்பா! நீயும் தம்பியும் போயிச் சாப்புடுங்க. தட்டுல போட்டு வெச்சிருக்கேன். மாமன சந்தைக்கி அனுப்பிச்சுட்டு வாரேன்" என்ற ஜோதியின் கையில் ரெண்டடுக்கு டிபன் பாக்கல் இருந்தது.

"கப்பல சோறு வெச்சிருக்கேன். மேல கொளம்பு இருக்கு" ஜோதி சொல்வதைக் கேட்டபடியே பாண்டியுடன் வீட்டுக்குள் போனார். பாண்டியின் முகச்சுணக்கம் குறைந்திருந்தது. ஆனால், சோற்றுத் தட்டைப் பார்த்ததும் அவருக்குச் சுள்ளெனக் கோபம் வந்தது. மூன்றே மூன்று கோழிக்கறித் துண்டுகள். பக்கத்தில் வைத்திருந்த குழம்பு வானியில் கரண்டியை விட்டுத் துழாவினார்.

"யப்பா! கொளம்புல ஈரலு கெடக்குதா?" எனக் கேட்டான் பாண்டி.

கடிதங்கள் என்பவை நாம் கடந்துவந்த பாதையில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றன என்பதை நினைத்துப் பார்க்கிறபோது எத்தனை ஆச்சரியம், எத்தனை இன்பம்.

இன்றுபோல் தகவல்தொடர்பு வசதிகள் இல்லாத காலத்தில் நம்மிடமிருந்து பிறருக்குத் தகவல்களைத் தெரிவிக்க, நலம் விசாரிக்க, இன்பமான மற்றும் துன்பச் செய்திகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள என, பல்வேறு காலகட்டத்தில் பல்வேறு வகைகளில் உறவுகளை மேம்படுத்தவும் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளவும் மிகப்பெரும் ஊடகமாக, உணர்வுகளையெல்லாம் சுமந்து செல்லும் வாகனமாகக் கடிதங்கள் விளங்கியிருக்கின்றன.

கடிதங்களில் எத்தனை வகைகள், எத்தனை விதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நெடுநாளைய காதல்கள் பலவும் கடிதங்களின் மூலமாகத் தங்களைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருந்த செய்திகளை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும்

இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். தூதாகத் தொடங்கி காயிதங்களாக வந்து நிற்கின்ற கடிதங்களுக்குத்தான் எத்தனைக் கதைகள்.

இளைஞர்கள் முதன்முதலாகக் காதலைச் சொல்ல எழுதிய கடிதங்கள், விழாக்காலங்களில் வாழ்த்துக்களையும் அன்பையும் பகிர்ந்துகொள்ளும் கடிதங்கள், ஊடே அவ்வப்போது நண்பர்களிடமிருந்து வரும் நலம் விசாரிப்புகள், இந்த மாதம் எப்படியும் அப்பா பணம் அனுப்பிவிடுவார் என்று விடுதியில் இருந்து கிளம்பும் கடிதங்கள், ஊருக்கு வருகிறோம் எனத் தாங்கிவரும் கடிதங்கள், ஆடுமாடு கோழி எனக் கன்றுகளை எல்லாம் விசாரிக்கும் கடிதங்கள்.. என இன்னும் பல்வேறு செய்திகளையெல்லாம் சுமந்துவரும் கடிதங்கள் எத்தனை எத்தனை பேர் நினைவுகளில். எல்லாம் மறந்துவிட முடியுமா என்ன?

இலக்கிய உலகில் கடிதங்களுக்கென்றே தனி இடம் உண்டு. கடித இலக்கியங்கள் என்றே ஒரு பிரிவு உருவாகியிருக்கிறது எனில், கடிதங்கள் மானுட வாழ்வில் எத்தகைய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்திருக்கின்றன

என்பதை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

கடிதங்கள் எத்தனை நினைவுகளை அசை போடவைக்கிறது, எத்தனைத் தருணங்களுக்கு மீண்டும் நம்மை அழைத்துச்செல்கின்றன.

வருகிற கடிதங்களையெல்லாம் பத்திரப்படுத்தி வைத்து அவ்வப்போது எடுத்து எடுத்துப் பார்த்தும் படித்தும் கொள்கிற பழக்கம் எத்தனை பெயரிடத்தில் இருக்கிறது! கடிதங்கள், கரைபுரண்டோடும் நினைவுப்பதிவுகளை உள்ளடக்கிக் கிடக்கிற மாபெரும் சமுத்திரம்.

கதைகளில், கவிதைகளில், புதினங்களில் கூட கடிதம் எழுதுகிறதுபோல், காட்சிகள் மட்டுமல்ல, கடிதம் எழுதுகிறாற்போலவே, இப்படைப்புகளைச் செய்கிற உத்திகளையும் இன்று நிறைய பேர் கைக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

கடிதம் எழுதுகிற வடிவிலேயே கவிதை எழுதிய அல்லது கடிதத்தின் வடிவை உள்வாங்கிக்கொண்டு எழுதுகிற அல்லது கடிதம் போன்ற கவிதையே கடிதமாகிற வகையில்.. என்று பல சோதனை முயற்சிகள் நடக்கின்றன. வெற்றியும் பெறுகின்றன. தமிழருவி மணியன் அவர்கள் அவர் நூலொன்றில்,

மகனே...

நீ பிறந்த அன்று

தோட்டத்தில் வைத்தோம்

ஒரு தென்னங்கன்று

எங்கள் வியர்வையில்

நீ உயர்ந்தாய்

நாங்கள் வார்த்த தண்ணீரில்

தென்னை வளர்ந்தது

எங்கோ இருந்து நீ ஈட்டும் பணம்

உனக்கு இன்பம் தருகிறது

இங்கே இருக்கும் தென்னை மரம்

எங்கள் இருவருக்கும்

சுக நிழலும் சுவை நீரும் தந்துதவுகிறது

ஒருநாள்.....

நீ ஈ மெயிலில் மூழ்கியிருக்கும்போது

எங்களை ஈ மொய்த்த செய்தி வந்து சேரும்

இறுதிப் பயணத்தில்

நீ இல்லாமற் போனாலும்

தென்னை ஓலை

எங்கள் கடைசி மஞ்சமாகும்!

என்று ஒரு தாய் தன் மகனுக்குத் தரும் செய்தியை (ஒரு கடிதத்தில் பேசுவதுபோல்) கவிதையில் அழகாக உணர்வுப்பூர்வமாக அமைத்திருப்பார்.

இப்படி ஒருபுறம் உணர்வுகள் மனிதர்களின் வலிகள், ஏக்கங்களைத் தாங்கிவரும் கடிதங்களுக்கு மத்தியில், அரசியலிலும் கடிதங்கள் மிக முக்கியத்துவமானதாகக் கருதப்பட்டமையை, அண்ணாவின் 'தம்பிக்கு' கடிதம் போல, கலைஞரின் கடிதங்கள் மூலமும் அறியமுடிகிறது.

அதேபோல் மு.வ., ராஜாஜி, நேரு எனப் பல ஆளுமையின் கடிதங்கள் மிகவும் புகழ்வாய்ந்த கடிதங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. மார்க்ஸ் ஜென்னிக்கு எழுதிய கடிதங்கள், சேகுவாராவின் கடிதங்கள், புரட்சியும் காதலும் ஒன்றோடொன்று புரண்டோடும் கடிதங்கள். கோபத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்தும், கோபம் வந்தால் மட்டுமே கடிதம் எழுதும் ஆப்ரகாம் லிங்கனின் கடிதங்கள்.. என இப்படி எல்லாவகைகளிலும் கடிதங்கள் எல்லோரின் வாழ்விலும் வரலாற்றிலும் இடம்பிடித்திருக்கின்றன.

மடலாக, திருமுகமாக, காகிதங்களாக வளர்ந்த கடிதங்கள் வெறும் காகிதம் என்பதைத் தாண்டி இன்பம், துன்பம், கோபம், கருணை, அன்பு, காதல், வீரம், அறிவுரை என எல்லாத் தரப்பையும் உள்ளடக்கிய பொக்கிசமாக, களஞ்சியமாக இருந்திருக்கின்றன; இருக்கின்றன.

அதனால்தான் கடிதம் எழுதுகிற வழக்கமே ஏறத்தாழ ஒழிந்துபோன

இன்றைய சூழலில் காந்திக்குக் கடிதம், என இந்திய அஞ்சல்துறையினர் கடிதம் எழுதும் போட்டிகளை வைத்து கடிதம் எழுதுகிற பழக்கத்தை அடுத்த தலைமுறையும் தக்கவைத்துக்கொள்ளப் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இப்போதே கடிதம் எழுதுவது என்பது குறைந்துவிட்டாலும் இனிவரும் காலத்தில், அருங்காட்சியகத்திலும், வரலாற்று, இலக்கிய நூல்களிலும் மட்டுமே கடிதங்களைப் பார்க்கமுடியும் என்கிற நிலையை மட்டும் அடைந்துவிடக்கூடாது என்பதில் கவனம்கொள்வோம்.

இப்படியாகக் கடிதங்கள் தனி இலக்கியமாகவே வளர்ந்த நிலை தாண்டி, கடிதத்திற்காகவே ஒரு இதழ் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதைக் கேள்வியுறுகையில் எத்தனை சுவாரஸ்யம் எத்தனை வியப்பு நமக்குள் விரிகிறது.

கடிதத்திற்காக ஒரு இதழே நடத்தியிருக்கிறார்கள்.. வெளிவந்திருக்கிறது எனும்போது புதிய முயற்சியும் அதே வேளையில் சரியான முடிவுதானா என்று யோசிக்கவும் வைத்திருக்கும்ல்லவா. இது போன்ற செயல்களை.. சோதனையைச் செய்தவர் யாராக இருக்க முடியும்? வேறுயாருமல்ல கி.ராவேதான்.

கு.அழகிரிசாமி, சுந்தரராமசாமி, கி.ரா என எல்லோரும் சேர்ந்து நடத்திய ஒரு இதழ்தான் இந்தக் கடித இதழ்.

ஊஞ்சல் என்ற பெயரில் அந்தக் கடிதப் பத்திரிகை கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. அதைப் பற்றிக் கி.ராவே சொல்கிறார்.

“நானும் தீபநடராசனும் சுந்தரராமசாமியிடமும், கிருஷ்ணன் நம்பியிடமும் சொன்னபோது மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். இதுபோலொரு முயற்சியை எங்காவது யாராவது செய்தார்களா? என்று தெரியவில்லை. ஆனால் நாம் இப்படி நடத்திப்பார்ப்போமென ஆசை கொண்டு பேசியதாகப் பதிவு செய்திருப்பார்.”

இந்த இதழுக்கு எட்டுப்பேர் வாசகர்கள். எட்டுப்பேர் ஆசிரியர்கள்.

1. கு.அழகிரிசாமி
2. சுந்தரராமசாமி
3. கிருஷ்ணன்நம்பி
4. வல்லிக்கண்ணன்
5. தி.க.சிவசங்கரன்
6. நா.பார்த்தசாரதி
7. தீபநடராசன்
8. கி.ரா. கோடு போடாத ஒரு குயர் நோட்டில் தொடங்கியது இந்த இதழ்.

இடைச்செவலில் இருந்து கிளம்பிய இவ்விதழ், ஒவ்வொருவரிடமும் இரண்டு வாரங்கள் நிற்கும், கடிதம் எல்லோருக்கும் எழுதவேண்டும். எல்லாரும் எழுதவேண்டும். கடிதம் எழுதவேண்டுமென எழுதக்கூடாது. இயல்பாகக் கடிதம் எழுதுவது போலவே எழுதவேண்டும் என்பதுதான் விதி.

ஒரு சுற்றுக்கு (ஒரு இதழ் பூர்த்தியாக) 6 மாதங்களாகுமென்பது கி.ராவின் கணக்கு. எல்லோரும் ஊஞ்சலை ஆட்டத்தொடங்கினார்கள்.. அதாவது கடிதம் எழுதத்தொடங்கினார்கள். ஆனால், சுந்தரராமசாமியிடமும் அழகிரிசாமியிடமும் நீண்ட நாட்கள் கிடப்பில் கிடந்ததால், ஒரு இதழ் வெளிவர ஒரு ஆண்டு ஆகிவிட்டது. ஊஞ்சலை மிகவும் மெதுவாகத்தான் ஆட்டியிருக்கிறார்கள் போலும் இருவரும்.

இப்படி, இந்த ஊஞ்சல் கடித இதழ் ஒருவழியாக வெளிவந்து பின், இதழ் தொலைந்ததாகக் கருதி, கி.ரா. நொந்துபோய் இதழும் நின்றுபோய் பிறகு சுந்தரராமசாமியிடம்தான் இருப்பதை அறிந்து.. இதையெல்லாம் கி.ராவின் எழுத்துக்களில்தான் நீங்கள் படித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இலக்கியங்களில் கடிதங்கள் என்பதைத் தாண்டி, கடிதங்களே இலக்கியமாகும் நிலை வருகிறபோது அதில் தவறாது இடம்பிடிப்பவை கி.ராவின் கடிதங்கள்.

எந்தெந்த நூல்களை வாசிக்க வேண்டும், எந்தெந்த நூல்களை வாசித்தேன். எப்படி இருந்தது என எல்லாவற்றையும் கி.ரா கடிதங்களின்வழி, பகிர்ந்திருக்கிறார். காலையில் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக் குளித்துவிட்டுப் பூஜையில் உட்காருவது போல உட்காருவேன் கடிதம் எழுதுவதற்கு என்கிறார். கி.ரா. நான் இலக்கியம் எழுதுவதற்காகப் பேனாவை எடுக்கவில்லை. உண்மையில் நான் கடிதம் எழுதுவதற்காகவே பேனாவைப் பிடித்தேன் என்கிறார்.

சென்ற இதழில் கூறியதுபோல, அழகிரிசாமிக்கு எழுதிய கடிதங்களில் இருவரின் பெயரை மட்டும் நீக்கிவிட்டுப் படித்தால் நிறையக் கடிதங்கள் காதல் கடிதங்கள் போலவேதான் இருக்கும். இதைக் கி.ராவே ஒப்புக்கொள்கிறார்.

இதைத்தாண்டி, கி.ரா. கந்தசாமிச்செட்டியார், லாயல்மில் நடராசன் ஆகியோர் அழகிரிசாமிக்கும் தங்களுக்குள்ளும் எழுதிய கடிதங்களைத் தொகுத்து நூலாக்க வேண்டுமென்று அன்றைநாட்களிலேயே ஆசைப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவற்றில் நிறைய தொலைந்துபோயிருக்கின்றன.

அழகிரிசாமியே நிறைய கடிதங்களைக் கிழித்தெறிந்திருக்கிறார். அவைகளெல்லாம் யாருக்கும் காட்ட விரும்பாத அழகிரிசாமி கி.ராவுக்காக எழுதிய கடிதங்கள்.. யாருக்கும் காட்டாதே என்று அவர் கூறியும் அதைக் கி.ரா. மீறி வருகிற தகவல்கள் ரசனையானவை.

அழகிரிசாமியின் கடிதங்களைக் கிடைத்தமட்டிலும் கி.ராவே எல்லாவற்றையும் பதிப்பித்திருக்கிறார். அவற்றை எல்லோருமே அவசியம் வாசிக்கவேண்டும். அவை இரு எழுத்தாளர்களின் பகிர்தலை மட்டும் தாங்கியிருப்பவை அல்ல. இரண்டு நல்மனிதர்களின் வாழ்வை, நல்ல நட்பின் ஆழத்தை உங்களுக்கு விளங்கச் செய்யும். காதலின் மேன்மையை உணரச்செய்யும்.

கி.ரா.வின் கடிதங்களை ஏன் வாசிக்க வேண்டும் என வினவினால், அதில் என்ன இருக்கிறது நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள எனக் கேள்வி எழுப்பினால், அதற்குக் கி.ரா.வின் கடிதங்களைத் தொகுத்திட்ட, கழனியூரன் சொல்கிறார்.. இந்தக் கடிதங்களை படித்து முடிக்கும்போது கி.ரா. அவர்களின் வரலாற்றை ஒரு ஓரமாக நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கி.ரா. அவர்களின் வேலைத்திட்டங்களில் யார் யாரெல்லாம் உதவியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடியும். எழுத்தாளர்களோடு அவர் கொண்டிருந்த தோழமையையும் நட்பையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

கவிஞர் மீரா, தீப நடராஜன், பாரததேவி, புதுவை பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் கி.வேங்கடசுப்பிரமணியன் போன்றோரிடம் கி.ரா கடிதங்கள் மூலமாக ஊடாடிப் பழகி இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றியும், ரசிகமணியைக் கி.ரா குரு ஸ்தானத்தில் வைத்தும், தீப. நடராஜனைத் தோழன் என்றும் மீரா அவர்களைப் பேராசிரியர் என்றும் பாரததேவியை மகள் என்றும் தங்கர்பச்சானை மகன் ஸ்தானத்தில் வைத்தும் எழுதி இருக்கிறார் என்பது பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இவை தவிர, கி.ரா.வின் கடிதங்கள் சுந்தர விலாசத்தைத் தட்டியும் வண்ணதாசன், சுயம்புலிங்கம், நடிகர் சிவகுமார், பார்த்திபன், இசைஞானி இளையராஜா, பேரா. காவியா சண்முகசுந்தரம், வழக்கறிஞர் கே எஸ் ராதாகிருஷ்ணன் எனப் பல பெரியவர்களின் கதவுகளைச் சென்றடைந்தும் இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அதேபோல், கி.ரா.வின் கடிதங்கள் என்பவை, கிரா.வின் வாழ்க்கையை வேறோர் சன்னலின் வாயிலாக உலகை ரசிப்பது போன்றது. ஆனால் கி.ரா. என்கிற பேருலகைத் தரிசிக்க, சன்னல்களை எல்லாம் விடுத்து, அதன் பிரமாண்டத்தை, அதன் ஆழத்தை, விசாலத்தை, அழகியலை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அவரின் எல்லா எழுத்துக்களையும் நீங்கள் வாசிக்கத்தான் வேண்டும். ■

வண்ணத்துப்பூச்சிகளுடன் ஒரு வளைவாசி

(A Woodman alongwith Butterflies)

**குறுங்கவிதைகள் (ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடன்)
ஆசிரியர் : கவித்தாசபாபதி**

நீலமலை காட்டுக்குள் பிறந்து
வளர்ந்து கடல் கடந்து ஆப்பிரிக்கக்
கண்டத்தைக் கர்மபூமியாய் ஏற்றுக்கொண்டு
வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கவிஞர்
கவித்தாசபாபதி அவர்களின் குறுங்கவிதைத்
தொகுப்பு. நூலின் பெயரிலிருந்தே தன்னை
எப்படி அடையாளப்படுத்த விரும்புகிறார்
என்பது புரிகிறது.

சின்னச் சின்ன குறுங்கவிதைகளை
ஒவ்வொன்றாய்த் துய்த்துப் பக்கங்களைப்
புரட்டும்போது நம்மையும் ஒவ்வொரு
பூக்களாய்த் தேன் துய்த்து சிறகு விரிக்கும்
வண்ணத்துப்பூச்சி போல் மாற்றிவிடுகிறார்
கவிஞர். ஒவ்வொரு பூவிதழ்களும் பல்வேறு
வண்ணங்களில் நம்மை ஈர்க்கின்றன.

“கோடையின் முதல் பார்வையில்
சறுக்கிவிழும் வசந்தகாலம்” என அவரது
முதல் பக்க வரிகளைப் போலவே அந்தக்
கவிதைவனத்தில் நாமும் வீழ்ந்துவிடுகிறோம்.
ஓடை நூரை, காட்டுப்பாறை, காட்டுச்சுனை
என்று வனம்சார் சொற்களைக் கோர்த்து

வனத்தின் மணம் மட்டுமே வீசும் கவிமாலை
நெய்து.. ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகள்
மேல் தீரா மோகம் கொண்ட இந்தக்கவிஞரின்
வேட்கையைப் பாருங்கள் :-

“காட்டோடையில் துள்ளும்
வன மீன்போல் வேண்டும்
ஒரே ஒரு ஹைக்கூ..”

கௌசல்யா என வனதேவதைக்குப்
பெயரிட்டது போல அந்த இயற்கை எனும்
இளைய கன்னியினூடே காதல் தேன்
துளிகளையும் ஒளித்துவைத்திருக்கின்றன
குறுங்கவிதை காட்டுமலர்கள்.

“நாளின் சுமையை
வாசலில் இறக்கிவிடுகிறது
நேச விழிகள்”

- இதைவிட இல்லாளின் பார்வையை
இன்னும் சிறப்பாகச் சொல்லிவிட முடியுமா?

வனம் தந்த இளநீர்க்காய்களும்
புல்லாங்குழலின் மூங்கில்களும் கவிஞரின்
மண்ணின் நேயமும் கண்ணீர்த்துளி சிதறும்
சிறுபாக்களைப் பிரசவிக்கின்றன.

இளநீர்க்காய்களோடு வெட்டப்பட்டு
வீழ்ந்து கிடக்கும் தூக்கணாங்குருவிக்கூடுகளும்

ஊமைச்சிறுமி பாடி விற்கும் புல்லாங்குழலும் இந்த வனவாசிக் கவிஞரின் குறுங்கவிதைகள் உருவில் நம் நெஞ்சைப் பிசைகின்றன

“வந்து பாருங்கள் தெரியும் பேய்கள்..

மயானத்தில் இல்லை”

பகுத்தறிவுச் சிந்தனை போல் சிதறியிருக்கும் இந்தக் கவித்துளி மானிட வாழ்வின் தத்துவத்தை உணர்த்துகிறதா இல்லை இன்றைய சமூகத்தின் இழிநிலையை ஒரு நெத்தியடியாகப் பட்டென்று அறைகிறதா?

நதிகள் ஓடும் அழகில் கவிஞரின் சிந்தனையில் எழுந்த சில வினாக்களை குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும்..

“ஓடிக்கொண்டே இருப்பது வரமா? சாபமா?

நதிக்கு..”

“கங்கைக்கு

என்று தீரும்

புண்ணிய தாகம்?”

“யாருக்காகவோ காத்திருக்கிறது

ஓடம்

நதிக்காகவோ?”

புலியுறங்கும் பாறைமீது சலனமின்றித் தூங்கும் வனவாசியின் கனவை ஆனைக்காடு மலைச்சரிவுகளில் வார இறுதி விடுமுறை கழிக்க வந்த நகர்ப்புறவாசியின் எம்பி எம்பிக் குதித்துச் சிதறும் மதுப்புட்டிகள் கலைக்க ஆயிரம் கதைகளைப் பேசுகின்றன இரு குறுங்கவிதை வரிகள். இயற்கை அன்னையை அலங்கோலப்படுத்தும் மாந்தர்களின் இழிச்செயல்களால் பசியோடு பாடித்திரியும் பறவைகள்.. நெகிழிக் குப்பைகளால் வழியும் ஏழைச் சிறுமியின் கோணிப் பைகள்.. அவலங்களைச் சித்தரிக்கும் வரிகள்.

“அமாவாசை இரவு

எங்கு தவிக்கிறதோ

பிள்ளை நிலா”

எனத் தாயுள்ளமாய்த் தவிக்கும் கவி வரிகள்.

“பச்சைமலைக்காடு

காட்டையே கட்டியிழுக்கிறது

வனவாசியின் கூப்பிடுக் குரல்..”

என எழுதும் இந்த வனவாசிக் கவிஞரின் குறுங்கவிதைத் துளிகள் ஆங்கிலத்திலும் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தமிழ் வரிகளோடு வலம் வருகின்றன. வனம் மணம் மாறாத சிறுவரிகளின் சிலம்பு விளையாட்டத்தை முனைவர் புகழேந்தி அவர்கள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் கூட விளையாடிக் காட்டியிருக்கிறார்.

இந்நூலுக்குத் தனக்கே உரித்தான பாணியில் அணிந்துரை எழுதி மயிலிறகு விசிறியை அணிவித்து வனவாசியை அழகுபடுத்தி அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார் ஐயா ஆரூர் தமிழ்நாடன் அவர்கள்.

அந்த வனத்தினுள் தானும் ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி போல் திரிந்து மகிழ்வதாக எழுதி விமர்சித்து இருக்கிறார் இளம் கவிதாயினி கிருத்திகா தாஸ் அவர்கள். வனவாசியின் ஹைக்கூக்களைத் தனது பார்வையில் அலசியிருக்கிறார் கவிஞர் இரா. பூபாலன் அவர்கள். வனத்தின் பசுமையையும் பூக்களின் வண்ணங்கள் சூடும் முகத்தோற்ற ஓவியத்தோடு அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறது டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்.

நூல் - “வண்ணத்துப்பூச்சிகளுடன் ஒரு வனவாசி”

(A Woodman along with Butterflies)

ஆசிரியர் - கவிஞர் கவித்தாசபாபதி

விலை - Rs 100/-

Published by - Discovery Book Palace Pvt Ltd, Chennai

ஊர்மிளை

தியாகங்களால்
தீட்டப்பட்டிருக்கிறது-
ராமகாதை
ராமனை விஞ்சியே
நிற்கிறாள் தியாகத்தில்
ராமன் தேடிய -
சீதை

மந்தரை கைகேயி என்னும்
மங்கையர் மட்டும்
இல்லாவிட்டால்
மலர்ந்திருக்குமா
ராமாயண
காவியம்..
உலகுக்கு தெரிந்திருக்குமா
உருக்குலைந்து போன
ஊர்மிளை என்னும் -
ஓவியம்...

பாதுகைகளை வைத்து
அரசாண்ட
பரதனின் -
சீர்மையும்...
பண்பாட்டைக்
கட்டிக்காத
இராவணனின்
நேர்மையும்..
வல்லரசனென்ற
போதும்
வாக்குதவறாத
தசரதனின்
வாய்மையும்...
உடன்பிறப்புக்காக
உயிர்கொடுக்கவும்
சித்தமாயிருந்த
இலக்குவனின்
மாண்பையும்..
என..
இதுவரை

எழுதப்பட்ட
காவியங்களில் எல்லாம்
இராமாயணத்தில்
மட்டுமே
ஈகையும்
தியாகமும்
இதயத்தைப் -
பிழிகிறது
வரலாறு முழுவதுமே
வாழ்வியல் -
வழிகிறது
அரண்மனைக்குள்ளேயே
துறவறம் பூண்டவளின்
தியாகமே
ஆகச்சிறந்ததாய்-
வாழ்கிறது

இன்பத்தையும்
துன்பத்தையும்
இணைந்தே
எதிர்கொள்வோம்
என்னும்
திண்மத்தைப்
போற்றுவதா..
இளமைக்காலம்
முழுவதையும்
அண்ணனுக்காகத்
துறந்த
இலக்குவனைப்
போற்றுவதா
தசரதன் ஆணைக்கு
தலைவணங்கி
தர்க்கம் செய்யாமல்
தம்பியே ஆளட்டும்
என்று
வனம் புகுந்த
தசரதராமனைப் போற்றுவதா...
ஊனுறக்கமின்று
உயிரொடுங்கிக்

கணவன் வரும்வரைக்
காத்திருந்து
ஐயாயிரம் இரவுகள்
அங்கம் வருத்திக்
கிடந்த
ஊர்மிளையைப்
போற்றுவதா...

தீபங்கள்
அணிவகுத்து ஒளிரும்
அயோத்தியின்
திருமாட வீதிகளில்
எல்லாம்
ஒரு
சோகம் -
இழையோடும்...
மறமும் அறமும்
மண்டிக்கிடந்த
அந்த
மாடமாளிகைகளில்
எல்லாம்
மனிதர்கள் வாழவில்லை
புனிதர்கள் -
வாழ்ந்தார்கள்

அயோத்தியைக்
கவ்வியது
கோரைப்பற்களோடு-
கொடுஞ்சாபம்
அன்பு கொண்ட
மனிதர்களால்
அயோத்தி முழுவதுமே
ஒளிர்ந்தது
தியாகமென்னும் -
பெருந்தீபம்

- ஊர்மிளை வருவாள் ■

- எஸ்.செல்வசுந்தரி
- ஓவியம் - அழ.ரஜினிகாந்தன்

முதல் கல்

அம்மையார் ஹைநூன்பீவி நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை

இன்னும் பத்து நாட்களில் பன்னிரெண்டாம் பரிட்சை ஆரம்பிக்க இருப்பதால், மனப்பாடப்பகுதிகளை ஒரு தடவை எழுதிக் காட்டச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, தலைமை ஆசிரியர் கூப்பிட்டதாக பியூன் வந்து சொல்லவும், தலைமை ஆசிரியர் அறைக்குச் சென்றாள் செந்தமிழ்செல்வி.. அவளுக்கு முன்பே மற்றவர்கள் வந்து அமர்ந்து இருந்தார்கள்.. அனைவரின் கையிலும் வாட்ஸ்அப்பில் சமீபத்தில் வெளியானவீடியோ... அதை செந்தமிழ்செல்வியும் ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறாள்.

அவளது பள்ளியைச் சேர்ந்த பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு மாணவிகள் ஒரு தோட்டத்தில் அமர்ந்து பீர் அருந்திக்கொண்டிருக்கும் காட்சி.. இன்று அதைப் பற்றி விவாதிக்கத்தான் அனைவரும் கூடி இருக்கிறார்கள்.

“மேடம் இதைப்பத்தி பேச என்ன இருக்கு... அந்தத் தருதலை கழுதைகள் கையிலே டிசியைக் கொடுத்து ஸ்கூலை விட்டு விரட்டுங்கள்” என்று மௌனத்தைக் கலைத்தாள் கணக்கு டீச்சர் கமலா.

“ஆமாம்.. கமலா டீச்சர் சொல்கிறது நூற்று சரி.. இந்தப் பிள்ளைகள் தொடர்ந்து ஸ்கூலுக்கு வந்தால், இதுகளைப் பாத்து மத்தப்பிள்ளைகளும் கெட்டுப் போயிடும்.. நமக்கு டிசிப்ளின் முக்கியம்.. சாதாரண வேலையா செஞ்சிருக்குங்க.. பொட்ட கழுதைங்க.. என்னவொரு திமிரு இருந்தா ஸ்கூலுக்குக் கட அடிச்சிட்டு, தோட்டத்திலே போய் உட்கார்ந்து பீர் குடிப்பானாக.. நெஞ்சிலே கொஞ்சமாவது பாய் இருந்தா இப்படி துணிஞ்சி செய்வாளுகளா..? ஓடனே பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு அனுப்புங்கள்”

என்று அதை வழிமொழிந்தார் பி.டி.மாஸ்டர் பீட்டர். அவரின் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் பெண்களை ஏளனமாக நினைக்கும் மனோபாவம் வெளிப்பட்டது.

“சார் சொல்கிறது ரொம்ப சரி.. நேத்து எங்க சொந்தக்காரங்கள் எல்லாம் போன் போட்டு.. வீடியோவுல பீர் அடிச்சிக்கிட்டு இருக்கிறது ஒங்க ஸ்கூல் பொண்ணுங்களாமேன்னு கேட்கறப்ப நாக்கைப் பிடுங்கிக்கிட்டுச் சாகலாமான்னு இருக்கு” என்று ரொம்ப அலுத்துக்கொண்டாள் அறிவியல் டீச்சர் அலமேலு.

“மேடம் இதைப் பத்தி எங்களோடு பேசுறதுக்கு ஒண்ணுமேயில்லை.. அந்தக் கேடு கெட்ட நாய்களை உடனே பள்ளியில் இருந்து நீக்கணும்.. வாட்ஸ்அப்பில் வந்து செய்தி இன்னைக்குக் காலைல பேப்பரிலும் வந்திடுச்சு.. ரோட்டுல தலை நிமிந்து நடக்க முடியலை.. யாரைப் பார்த்தாலும் ஏதோ துக்கம் விசாரிக்கற மாதிரி விசாரிச்சிட்டுப் போறாங்க.. இவளுக அடிச்ச கூத்தாலே வெளியே தலை நிமிந்து நடக்க முடியலை.. படிக்கிறதுக்கு ஸ்கூலுக்கு வான்னு சொன்னா.. நாய்கள் குடிக்கிறதுக்கு வருதுக.. இதுக எல்லாம் எங்க உருப்படப் போகுதுக.. இதுக எல்லாம் வருங்கால இந்தியாவைத் தாங்கும் தூண்களாம்.. எல்லாம் உளுத்துப் போன தூண்கள்.. இதுக எங்கே நாட்டைத் தாங்கப்போகுதுக” என்று நீட்டி முழங்கினாள் சமூக அறிவியல் ஆசிரியை சரளா.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பேசுவதை அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் செந்தமிழ்செல்வி.. இந்த மாதிரி ஒரு விசாரணை

நடக்கப்போகிறது என்ற செய்தி அரசல்புரசலாகக் காதில் விழுந்ததால், காலையிலேயே ஸ்டாப்ரூமில் இருந்த அந்தப் பெண்களைப் பார்த்துப் பேசியிருந்தார்.

வீடியோவில் பயம் அறியாத இளங்கன்றுகளாக சந்தோஷத்துடன் கும்மாளமிட்டவர்கள், இன்று மழையில் நனைந்த பூனைக்குட்டிகளாகப் பம்மிப் போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தங்கள் முதுகில் உத்திரம் மாதிரி தவறுகளை வைத்துக்கொண்டு அடுத்தவர்கள் கண்ணில் உள்ள தூசி போன்ற தப்பை மட்டும் உருபெருக்கிக் கண்ணாடி மூலம் பார்த்து, அதைப் பரப்பி மற்றவர்களைக் கெட்டவர்களாகக் காட்டுவதன் மூலம் தங்களை நல்லவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளும் வக்கிர மனப்பான்மை படைத்த நல்லவர்கள் அதை ஒவ்வொருவருக்கும் பார்வர்ட் பண்ணுவதையே தங்கள் பிறவி எடுத்ததன் கடமையாக நினைத்து, பார்வர்ட் பண்ண, மிக எளிதில் அனைத்துத் தரப்பினரின் பார்வைக்கும் சென்றுவிட்டது அந்த வீடியோ. அதைப் பார்த்த பெற்றவர்கள் பிள்ளைகளைப் போட்டு அடித்து இருப்பார்கள் போல.. அதனால் அனைவரின் முகமும் வீங்கி, அடிபட்டதால் உடுகள், கன்னங்கள் எல்லாம் கன்னிப் போய் இருந்தன. ஒருத்திக்குக் கண்ணை கலங்கிப் போய் இருந்தது.. அடி கண்ணில் பட்டிருக்கும் போல.

இவளைப் பார்த்தவுடன் தலையைக் குனிந்துகொண்டார்கள்.. இவள் மெதுவாகப் போய் அவர்கள் கையைப் பிடித்தாள். பிறகு மெல்லத் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தாள். இவளது செய்கை அவர்களை உடைய வைத்தது.. உடைந்த அவர்கள் இவளது கையில் முகம் புதைத்தபடி அழ ஆரம்பித்தார்கள்.

“எம்மா இப்படி பண்ணுனீங்க..?”

“அது வந்து டீச்சர்.. இந்த ஆம்பிளைங்க எல்லாம் எதுக்கெடுத்தாலும் பார்டி பார்டின்னு சேர்ந்து தண்ணியடிக்கிறாங்களே.. அப்படி அதுல என்னதான் இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கிறதுக்காகத்தான் டீச்சர்” என்று விசும்பியபடியே சொன்னாள்.

தீயில் கை வைத்தால் சுட்டுவிடும் என்று தெரிந்தாலும், அதை உண்மையா என்று தெரிந்துகொள்வதற்காகத் தீ தொட்டுப் பார்க்கத் துடிக்கும் ஆர்வம் மிகுந்த விடலைப் பருவம்.

தான் ஸ்கூலில் படிக்கும்போது, அறிவியல் டீச்சர்பாதரசத்தைப் பற்றிப்பாடம் நடத்தும்போது, பாதரசம் தங்கத்தின்மீதுபட்டால், தங்கம் வெள்ளை நிறத்தில் வெள்ளிப் போன்று மாறிவிடும் என்று சொன்னபோது, அது உண்மையா.. பொய்யா என்று கண்டுபிடிப்பதற்காக டீச்சருக்குத் தெரியாமல், பாதரசத்தை எடுத்துத் தனது செயினில் உள்ள டாலரில் தேய்த்தது நினைவுக்கு வந்தது.. டாலர் வெள்ளை நிறத்திற்கு மாற, பயந்துபோய்

அம்மாவிடம் சொல்லி, அடி வாங்கியதும் இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்தது.

இந்த வயது எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கத் துடிக்கும் வயது.. சினிமா டிராமா என எதை எடுத்தாலும் ஒரு பரிட்சையில் பாஸாகிவிட்டால் அதைக் கொண்டாட ஒரு பார்ட்டி.. கல்யாணமா அதைக் கொண்டாட பேச்சலர் பார்ட்டி.. டிரான்ஸ்பர் என்றால் கெட்டுகெதர் பார்ட்டி.. புரமோசனா அதற்கொரு பார்ட்டி, யாராவது இறந்துவிட்டார்களா..? தொழிலில் தோல்வியா..? அதற்கு ஆறுதலாகத் தேடுவது மதுவைத்தான் என்று மதுவை இன்பத்திற்கும், துன்பத்திற்கும் அடையாளமாகக் காட்டுவதால், அதில் என்ன இருக்கிறது எனத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தில் அதை ருசிசுக்கக் கிளம்பி இருக்கிறார்கள்.

“எம்மா செல்லங்களா நீங்கள் பண்ணுனது தப்புன்னு தோணலையா..?”

“டீச்சர் எங்க வீட்டுல எங்க அப்பாவும், அண்ணனும் சம்பாதிக்கிற காசை எல்லாம் குடிச்சே அழிப்பாங்க.. குடிச்சிட்டு வந்து எங்கம்மாவையும் என்னையும் போட்டு அடிப்பாங்க.. மத்த நேரத்தில பாசத்தைப் பொழியற அவங்க.. குடிச்சா மட்டும் ஏன் இப்படி நடந்துக்குறாங்க.. அப்படி அதுல என்னதான் இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான் டீச்சர் நான் குடிச்சிப் பார்த்தேன்” என்று சற்று அழுதபடியே சொன்னாள் ஒருத்தி.

“ஆமா டீச்சர்.. நம்ம ஸ்கூலுக்கு வற்ற வழியிலேயே கடை இருக்கு.. நாங்க ஸ்கூலுக்கு வற்றப்பவும், போறப்பவும் அங்கே எப்ப பாத்தாலும் ஒரே கூட்டமா இருக்கும்.. சிலசமயம் சில அக்காமார்கள் கூட அங்க நின்னு பாட்டில்களை வாங்கிட்டுப் போறதைப் பாத்து இருக்கேன்.. எங்க பக்கத்து வீட்டு ஆயாக்கூட இந்த மாதிரி பாட்டிலை வாங்கிக் குடிச்சிட்டு, தன்னை மறந்து மல்லாந்து தூங்கிக்கிட்டு இருப்பதைப் பாத்திருக்கேன். நெறைய அக்காமார்கள் கூட வாங்கிக் குடிக்கிறாங்களே.. வயசான ஆயாக்கூட குடிக்குதே.. நாமளும் குடிச்சிப் பாத்தா என்ன தப்புன்னு நெனைச்சேன் டீச்சர்.. இனி இப்படி தப்பு பண்ண மாட்டேன்” என்று மற்றொருத்தி இவளது காலிலேயே விழுந்துவிட்டாள். அதைப் பார்த்து மற்றவர்களும் இவளது காலைக் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

“டீச்சர் நாங்க ஏதோ தெரியாத் தனமா பண்ணிட்டோம்.. தப்புதான் மன்னிச்சிடுங்க.. நேத்து எங்க வீட்டுலேயும் எங்களப் போட்டு அடிச்சித் தொவைச்சிட்டாங்க.. எங்கள ஸ்கூலை விட்டு நிப்பாட்ட வேண்டாமுன்னு ஹெச்.எம். கிட்ட சொல்லுங்க டீச்சர்.. எங்களுக்கெல்லாம் படிச்சி நல்ல வேலைக்குப் போயி, எங்க அம்மாவை சந்தோஷமா வச்சிக்கணுங்கிற ஆசை டீச்சர்.. இப்ப எங்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டா, இனி நாங்க படிக்கவே முடியாது டீச்சர்.. எப்படியாவது எங்கள காப்பாத்துங்க டீச்சர்” என்று

காலைப் பிடித்தபடி கதற ஆரம்பித்தார்கள்.

“கவலைப்படாதிங்க.. செல்லங்களா.. கண்டிப்பா நீங்கள் எல்லாரும் பரிட்சை எழுதுவீங்க.. அதுக்கு எனக்கு உபகாரமா நீங்க எல்லாரும் நல்ல மார்க்கு எடுத்து எனது பேரைக் காப்பாத்தணும்.. சரியா.. எல்லாரும் கண்ணைத் துடைச்சிட்டு நிம்மதியா இருங்க.. யாரும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டீங்க.. உங்களுக்கு நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கேன்.. இது சாப்பிடுங்க” என்று பெரிய ஹாட்பாக்கில் கொண்டு வந்திருந்த இடலியையும், டிபன் பாக்கலில் இருந்த சட்னியையும், சாப்பிட பாக்குமரத் தட்டையும் கொடுத்துவிட்டுத்தான் தனது வகுப்பிற்குச் சென்றாள். அதன்பிறகு தலைமை ஆசிரியர் கூப்பிடுவதாகச் செய்தி வந்தபிறகு இங்கு வந்திருக்கிறாள்.. அவள் எதிர்பார்த்த மாதிரியே பிள்ளைகளுக்கு டிசியைக் கொடுத்து வெளியே அனுப்ப வேண்டும் என்பதிலேயே அனைவரும் குறியாக இருந்தார்கள்.

“என்ன தமிழ் அம்மா.. நீங்கள் மட்டும் எதுவும் சொல்லாமல் இருக்குறீங்க.. உங்க அபிப்பிராயம் என்ன..?” என்று தலைமை ஆசிரியர் கேட்க,

“இன்னும் பத்து நாள்லே அவங்களுக்குப் பரிட்சை ஆரம்பிக்கப் போகுது.. இந்த நேரத்துல அவங்களை வெளியே அனுப்புவது முறையில்லை” என்று செந்தமிழ்செல்வி ஆரம்பிக்கவும், அவளை முழுதாகப் பேசவிடாமல் குறுக்கே புழுந்த பீட்டர்,

“நீங்கள் இப்படி அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வக்காலத்து வாங்குவீங்கங்கிறது எங்களுக்கு நல்லாவே தெரியும்.. அதுகளை ஸ்கூலில் தொடர்ந்து படிக்க வைத்தால், மத்தப் பிள்ளைகளும் கெட்டுப் போயிரும்.. டிசியைக் கொடுத்து அனுப்பி வச்சாத்தான் மத்தப் பிள்ளைகளுக்குப் பயம் வரும்.. அவங்களுக்கு டிசி கொடுக்கணுங்கிற முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.. செந்தமிழ் டீச்சரோட ஐடியாவிற்கு நான் ஒத்துக்கவே மாட்டேன்..” என்று ஆவேசமாக முழுங்கினார்.

“ஒரு நிமிசம் பீட்டர் சார்.. உங்களுக்கு உங்கள் வழியிலே பதில் சொல்றேன்.. உங்கள் பைபிளில் ஒரு கதை வருமே.. கையும் களவுமாக மாட்டிக்கொண்ட விபசாரியைக் கல்லெறிந்து தண்டனை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்யும்போது ஏசு சொல்லுவார், உங்களில் தவறே பண்ணாதவர் முதல் கல்லை எறியுங்கள் என்று.. அது இந்தக் குழந்தைகளுக்கும் பொருந்தும்.. இங்கே தப்பே பண்ணதாவங்க அந்தப் பிள்ளைகளுக்குத் தண்டனை கொடுங்கள்.. என்ன பீட்டர் சார்.. நான் சொன்னது சரியா..?” என்று அவரைக் குறுகுறுவெனப் பார்த்தாள் செந்தமிழ்செல்வி..

ஒரு தடவை பிள்ளைகளுக்கு யோகாசனம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் என்று தப்பான

இடங்களில் கையை வைக்க, அந்தப் பிள்ளைகள் சொல்லவும் முடியாமல், முழுங்கவும் முடியாமல் தவிக்க, அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த செந்தமிழ்செல்வி,

“சார் ஒரு நிமிஷம் வாங்க.. உங்களுக்கு அந்தப் பிள்ளைங்க வயசுல பொண்ணு இருக்கா.. நீங்க அந்தப் பொண்ணுங்க மாற்பை அழுத்துவதை நானும் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கேன்.. ஒழுங்காச் சொல்லிக் கொடுங்க.. இல்லே செல்லில் படம் எடுத்து டிஐஓவுக்கு அனுப்பிவிடுவேன்” என்று மிரட்டிய பிறகுதான் ஒழுங்காகச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.. இப்ப செந்தமிழ்செல்வி கேட்கவும், பதில் சொல்ல முடியாமல் தலையைக் குனிந்தான்.

“என்ன சரளா டீச்சர் நீங்க சொல்றீங்க” என்று அவளைப் பார்க்கவும், அவளும் தலைகுனிந்தாள். அவளது மகள் காதல் என்ற பெயரில் பக்கத்து வீட்டுக்குப் பெயிண்ட் அடிக்க வந்த வாலிபனோடு ஓடிப்போனதும், பிறகு அவர்களைப் பிரித்துக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, இப்ப மகளை அவளது அம்மாவின் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்த கதையும் எல்லாருக்கும் நன்றாகவே தெரியும்.. அதனால் அவளும் வாய் பேச முடியாமல் மௌனமானாள்.

“பணம் சம்பாதிக்க எத்தனையோ தொழில் இருக்க, டீச்சர் உங்க ஹஸ்பெண்ட் ஏன் பாரை லீசுக்கு எடுத்திருக்கிறார்.. நல்ல வருமானம் கெடைக்கிறதுன்னுதானே.. உங்க கடைக்கு எல்லாரும் வரணும்.. நிறைய குடிக்கணும்.. அப்பதான் உங்களுக்கும் நல்ல வருமானம் கெடைக்கும்.. உங்க மூலம் நாட்டுக்கும் நல்ல வருமானம் கெடைக்கும்.. ஆனா உங்க ஸ்கூல்ல படிக்கிற பிள்ளைங்க மட்டும் குடிச்சா உடனே டிசியைக் கொடுத்து அனுப்பணும்.. அந்தப் பிள்ளைங்க குடிக்கிறதப் பார்த்து எல்லாரும் உங்கள போல்ல துக்கம் விசாரிக்கறாங்க.. உங்க ஹஸ்பெண்டு பார் வச்சிருக்கிறதப் பத்தி யாரும் ஒண்ணும் விசாரிக்கலையா..?” என்று கேட்க, பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தான் அலமேலு.

தன்னைப் பத்திய வண்டவாளத்தைச் சொல்லிவிட்டால் என்ன பண்ணுவது என்ற பயத்தில் கமலா, “ஆமாம் நீங்க சொல்றது சரிதான் டீச்சர்.. இந்த ஒரு தடவை மட்டும் மன்னிச்சி விட்டுறலாம்.. அடுத்தாப்பிலே இதே தப்பை பண்ணினா.. டிசியைக் கொடுத்திடலாம்.. அடுத்த வாரம் பரிட்சைக்குப் பிள்ளைங்களுக்கு ரிவிசன் கொடுத்துக்கிட்டு இருந்தேன்.. போய் என்னான்னு பாக்குறேன்” என்று அவள் மெதுவாகக் கிளம்ப, பின்னாடியே ஒவ்வொருத்தராகக் கிளம்பினார்கள்.. இவளது செயலைப் பாராட்டுவது போலத் தலைமை ஆசிரியை இவளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்க, அந்தப் பிள்ளைகளை நிம்மதியாகப் படிக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்று கிளம்பினாள் செந்தமிழ்செல்வி.

ராஜமுருகனின்

‘ஜிப்ஸ்’

கா.ரெத்தினபிரகா, மூன்றாமாண்டு, உயிர்வேதியியல்துறை, சாஸ்த்ரா நிகர்நிலைப்பல்கலைக்கழகம்.

புலம்பெயர்வுதான் இவ்வலகின் ஆதித் துயரம். அதுமட்டுமல்லாமல் வாழ்வின் மிகப்பெரிய தரிசனமும் அதிசயமும் அதுதான். தேசாந்திரியாக வாழும் நாடோடி இனக்குழுக்களைப் பற்றிய ஒரு ஆய்வாக இந்தத் தொடரை எழுதியுள்ளார் எழுத்தாளர் ராஜமுருகன். நாடோடியாக வாழும் மக்கள் தனக்கென்று ஒரு நிலமின்றி கூரையின்றி சொல்லிக்கொள்ள ஊர் இன்றி மனிதத்தையே மனதின் இலக்காக்கிக்கொண்டு இயற்கையையும் இசையையும் உறவாக்கிக்கொண்டு திரியும் அற்புத உயிர்கள்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற கணியன் பூங்குன்றனின் வரிகளுக்கு ஏற்ப உலக உயிர்களிடம் அன்பு பாராட்டிக்கொண்டு அற உணர்ச்சிகளோடும் தனது இனக்குழுவின் கலைகளையும் இசையையும் இதயத்தில் சுமந்துகொண்டு இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் மனிதநேயமுடைய மனிதர்கள் இவர்கள். இவர்களது வாழ்க்கையானது இசை, கூத்து, திருவிழா, கொண்டாட்டம், காதல் என என்ருமே பூத்துக் குலுங்கும் நந்தவனம் போலப் புத்துணர்ச்சி வாய்ந்தது. நமது மண்ணின் ஆதி மனிதர்களாக வலம் வரும் இந்த நாடோடிகள் தமிழ்நாட்டில் 22 நாடோடி சமூகக் இனக்குழுக்களாக இருக்கின்றனர்.

எருமைக்கடா திருவிழாவில் இரவில் இறைச்சித் துண்டுகளை வீசி எறிந்து தன்

கணவனை எதிர்பார்த்து அழைக்கும் ஒரு கபடமற்ற பெண்ணின் குரலும் இறந்த மனிதனின் உடலை வேறு ஊரில் எரிக்கவோ புதைக்கவோ அனுமதிக்காத இச்சமூகத்தின் எதிர் குரலும் எப்போதும் மாறி மாறி ஒலிக்கின்றன. ஆனால் இல்லாதோரின் இயலாமையினால் இருப்பவர்கள் இரக்கமற்றவர்களாகின்றனர்.

தன்னலமின்றி, இரவில் வீடு வீடாக சுற்றித்திரியும் குடுகுடுப்பைக்காரர்கள், நம் மக்களின் விடியாத இரவுகளுக்கு விடைகள் பல சொல்லி நம்மை வழிநடத்துகின்றனர்.

பல தலைமுறைகளாகப் பல்வேறு தலைவர்கள் பெண்ணியத்தைப் பாடிப் போற்றிய போதிலும் தூற்றுகின்ற சமூகம் தாக்கிக்கொண்டே தாலாட்டுகின்றது. சில நேரங்களில் புறம் பேசியே புறக்கணிக்கிறது. எழுச்சிகள் பல இருந்தபோதிலும் ஏதோ ஒரு இடத்தில் நசுக்கப்படுகிறது. ஆனால் இவை அனைத்தையும் கடந்து நிற்கின்றது கழைக் கூத்தாடிகளின் வாழ்க்கைமுறை. செளராஷ்டிரா மன்னர் காலத்தில் இவர்கள் தமிழகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து நாடோடியாக வந்தாலும் நடனக்கலை, நடப்பு, சர்க்கல் என அனைத்திற்கும் முன்னோடி இவர்களே. மாதர்களைக் கொண்டாடும் இச்சமூகம் இம்மாநிலத்தில் 12 இடங்களுக்கு மேல் இருந்து கலை வளர்த்து கணம் வளர்கின்றனர்.

நாடோடியத்தைத் தன் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக அல்லது அந்தப் பகுதியையே வாழ்க்கையாக வாழ்வின் இலக்காக மாற்றிக்கொண்ட மாபெரும் மனிதர்கள் புரட்சிக்கு வித்திட்டதும், புதிதான பாதைகளைப் படரச் செய்து அனைத்து மக்களின் அடிப்படை உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்ததும் உழைப்பினால் உணர்வினால் உதவி புரிந்ததும் உலகறிந்த செய்தி. இவற்றை உற்றுநோக்கிப் பார்க்கும்போது நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பல தகவல்கள் காலத்தின் கட்டாயத்தினால் கடத்தப்பட்டுத் தடம்புரண்டு தடுமாறிப் போய்விட்டன.

மிகவும் எதிர்பார்த்து எக்காளமிட்டு நாம் செய்யும் செயல்கள் எதிர்பாராத எளிமையான முடிவுகளை யே நம் எதிரில் அளிக்கின்றன. இதில் அதிசயம் யாதெனில் எளிமையான அமைப்புகளை ஏற்க மறுக்கும் இந்த அற்ப மனம்தான்.

விளைய வைத்த நெல் தானியங்களின்

விலைகளை நிர்ணயம் செய்ய முடியாத விவசாயிகளின் நிலைமையும் பிழைப்புக்காகப் புலம் பெயர்ந்து நிலையில்லாத இந்த வாழ்க்கையில் நிரந்தரமான பசியினால் உடலை வருத்திக்கொண்டு நம்மை உறைய வைக்கும் உருக்குலைய வைக்கும் சாட்டையடிக்கார சமூக மக்களும் ஒன்றுதான். உணவு பற்றிய பதற்றமே இவர்களை உடலின் வலி உணர்வுகளை மரத்துப் போகச் செய்தது போலும்.

மணிகர் சமூக மக்கள் தன்னை மறந்து கடந்து சென்ற மாந்தர்களிடத்திலும் அன்பு பாராட்டி அவர்களைப் பற்றிய கதைகள் புராணங்களை கூத்துகளாக அமைத்து தோல்பாவை பொம்மைகளைக் கொண்டு அவர்களின் புகழ் பேசி புராணக்கதைகளை மக்களிடையே கொண்டு சேர்க்கின்றனர். மறக்கப்பட்ட போதிலும் தனது ஆன்மிகப்பற்றையும் அதன் நம்பிக்கைகளையும் அவர்கள் என்றும் மறுக்கவில்லை.

அயோத்தியில் ராமர் கோயில் சர்ச்சையிலிருந்து இந்தியக் குடியரிமைச் சட்டத் திருத்தங்கள் வரை ஏராளமான இடர்பாடுகளையும் இன்னல்களையும் சந்திக்க நேரிடிலும் என்றும் போல் இன்றும் மனிதர்களிடையே சாதி சமய வேறுபாடு காணாது கரம் கோர்த்து நிதம் திரிந்து வாழும் மனிதர்களை வழி நெடுகிலும் காண்கிறோம். கோம்பை எஸ். அன்வர் இயக்கிய “யாதும்” என்ற ஆவணப்படம் நம்மை என்றுமே “யாவரும் கேளீர்” என்ற வடிவத்திற்குள் கொண்டு வருகின்றது. அதுமட்டுமின்றி வேறுபாட்டினை வேரறுக்கவும் விளைகின்றது.

பன்றிகள் மேய்க்கும் நாடோடி மனிதர்களிடம் உறுதியும் தொழிலின் தோன்றல் பெருமையும் என்றுமே ஊற்று நீராய்ப் பெருக்கெடுத்துக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. தலைமுறை தலைமுறையாகத் தான் செய்த வேலையைப் பல தலைமுறைகள் தாண்டி தன் மக்கள் செய்ய வேண்டும்.. அதுவே தாராள சந்தோஷம் என நினைக்கின்ற மனிதர்கள் இன்றும் எட்டாக்கனியாக இருக்கின்றனர்.. இங்குள்ள பணம் விரும்பிப் பணி தேடும் மனிதர்களுக்கு.

பகல் வேடக் கலைஞர்களைப் பற்றிய ஓர் ஆழ்ந்த அறிமுகம் நம் அபத்தமான அறிவீனமான செயல்களை எல்லாம் உடைத்தெறிந்து எதார்த்த வாழ்க்கையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. ஒரு காலகட்டத்தில் ஒற்றர்களாகவும் பின் உயரிய சிந்தனையோடு பக்திப் பாடல்களைப் பாடி யாசகம் பெற்றும் வாழ்ந்து வந்த மக்களை நாம் உதாசீனப்படுத்துவது, தகாத சொற்களைப் பேசிச் சிறுமைப்படுத்துவது தீண்டாமையின் ஒரு பகுதியாகவே பார்க்க நேரிடுகிறது.

“வாழ்க்கை என்பது ஆசிரியன்”, “வரலாறு என் வழிகாட்டி” என்ற பிரபாகரனின் வரலாற்று

வழிகாட்டுதல்கள் மீள முடியாத துயரத்திலிருந்து மீண்டு வரத் துடிக்கும் கண்ணீர் வழியும் கண்களை நம் கண்முன்னே காட்டிச் செல்கின்றன.

வால்கா முதல் கங்கை வரை என உலகம் முழுக்கச் சுற்றித் திரிந்து பல மனிதர்களைத் தேடி அவர்களின் வாழ்க்கை முறையினைப் பதிவு செய்து பல சமயங்களின் நம்பிக்கைகளினால் ஈர்க்கப்பட்டு பின்னர் சமதர்மவாதியாக மாறி இறுதியில் மனித குலம் துன்ப துயரங்களில் இருந்து விடுபட “மனித நேசம்” ஒன்றுதான் மருந்து எனக் கூறியவர் ராகுல் சாங்கிருத்யாயன். பயணங்களின் தேடல்கள் “மனிதநேயம்” என்ற ஒரு புள்ளியில்தான் முடிகின்றது என்ற அவரின் ஆழமான கருத்து நம் வாழ்க்கையைப் புரட்டிப் போட வல்லது.

சிகர், பாப் மார்லி, பிஸ்மில்லாகான், பொ. வேல்சாமி, வண்ணதாசன் போன்ற பலரின் தத்துவங்களும் தீராத இசையின் காதலும் இந்தப் புத்தக வாசிப்பின் பயணத்தினூடே வழி நெடுகிலும் நம் கரம் கோர்த்து அழைத்துச் செல்கின்றன.

நாடோடி குழுக்களைப் பற்றிய தரவுகளைத் தமிழ் பேராசிரியர்களிடமும், பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி ஆய்வாளர்களிடமும் மொழியியல் ஆர்வலர்களிடத்திலும் ஆசிரியர் திரட்டும் விதம் நம்மை நாடோடி குழுக்களைப் பற்றிய அடுத்த கட்ட ஆய்வுக்குக் கொண்டு செல்கின்றது. அதுமட்டுமில்லாமல் நாடோடி இனக் குழுக்களுடன் ஆசிரியர் பயணம் செய்து அந்த அனுபவத்தையும் பதிவு செய்வது நம்மைப் பயணங்களின் மீது தீராத காதல் கொள்ளச் செய்கின்றது.

“அழுவாரே கேளுங்கள் அழுகையை நிறுத்துங்கள் மரித்தவன் மண்ணோடு வாழ்பவன் ரொட்டியோடு” என்ற நான்கு வரிகளில் அமையும் இந்த நாடோடிகளின் பாடல் நமக்கு உணர்த்துவது ஒன்றே!!! சுற்றியிருக்கும் நான்கு சுவர்களால் அடைக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் நாம் வானத்தையே கூரையாக்கி வழிநெடுகிலும் சில துயரங்களையும் பல உயரங்களையும் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லும் நாடோடிகளின் வாழ்க்கைக்கு முன் விட்டில் பூச்சிகளாகின்றோம்.

இயற்கையின் இன்றியமையாத வளங்கள் சுரண்டப்படுவது வழக்கமாகிப்போன இந்தக் கலியுகத்தினில், இயற்கையோடு காதல் கொண்டு இசையைப் போற்றி இனிய பொழுதுகளைப் போக்கும் மனங்கள் நம்முன் இமயமாய் என்றும் உயர்ந்து நிற்கின்றன. வண்ணமயில் தோகையைப் போல் பறந்த மனதுடன் பரந்து விரிந்த இவ்வுலகுடன் பாடித் திரியும் பறவைகளாகின்றனர். மனதால் “மனிதம்” போற்றுகின்றனர், மனம் இணைகின்றனர். ■

தேநீர்

சாலை

கபிலர் காட்டும் காதல் காட்சி!

தெருவில் உள்ள அண்ணன் தம்பி பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் இளங்கோவன், ஆசைத்தம்பி, செங்குட்டுவன், புகழேந்தி என்று பெயர் வைத்தவர் எங்கள் அப்பா.

என்னிடமும் நண்பர்கள், பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் வைக்கச் சொல்லிக் கேட்பதுண்டு. ஒன்றாம் வகுப்பிலிருந்து கல்லூரியில் இளம் அறிவியல் முடிய என்னோடு படித்தவன் கனகரத்தினம். அவன் மகனுக்குக் கபிலன் என்று பெயர் வைத்தேன்.

சங்க இலக்கியத்தில் 235 பாடல்களை எழுதியவர் கபிலர். கபிலர் காதலில் துறைபோன கவிஞர். அகப்பாடல்கள் அதிகம் எழுதியவர். 197 அகப்பாடல்கள் எழுதி இரட்டை சதத்தை மூன்று பாடல்களில் தவறவிட்ட காதல் கவி!

பாரியின் நண்பர். Poets of the Tamil Lands, Kabilar, and his friend, Vel Pari என்று ஜி.யு. போப்பே இவர்கள் நட்பை வியந்து கட்டுரை எழுதினார்.

இவர் தன்னை அந்தணன் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வார். அந்தணர்

என்பது சாதியன்று. அறிவில் சிறந்தவர் என்றே பொருள்.

‘உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலன்’ என்று நக்கீரனாரும்,

‘உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின் நனவில் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே’ என்று பெருங்குன்றூர் கிழாரும்,

‘செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின்வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்’ என்று

பொருந்தில் இளங்கீரனாரும், ‘புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன் இரந்து செல்மாக்கட்டு இனியிடன் இன்றிப் பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்’ என்று மாறோக்கத்து

நப்பசலையாரும் கபிலரைப் புகழ்கிறார்கள். கபிலரின் பாடலொன்றைப் படித்தபோது இவையெல்லாம் ஞாபகத்தில் அலையடித்தன. இன்று படித்தது கலித்தொகையில் 37ஆம் பாடல்.

இப்பாடல் காட்டும் காட்சியை, நிறைய தமிழ்ச் சினிமாக்களில் பார்த்திருப்போம்.

இனி பாடலைப் பார்ப்போம் -

'கய மலர் உண்கண்ணாய்!

காணாய்: ஒருவன்வய மான்

அடித் தேர்வான் போல,

தொடை மாண்டகண்ணியன்

வில்லன், வரும்; என்னை நோக்குபு,

முன்னத்தின் காட்டுதல் அல்லது,

தான் உற்றநோய் உரைக்கல்லான்

பெயரும்மன், பல் நாளும்; பாயல்

பெறேன், படர் கூர்ந்து, அவன்வயின்

சேயேன்மன் யானும் துயர்

உழப்பேன்; ஆயிடைக் கண் நின்று

கூறுதல் ஆற்றான், அவனாயின்;

பெண் அன்று, உரைத்தல், நமக்காயின்;

'இன்னதூஉம்காணான் கழிதலும்

உண்டு' என்று, ஒரு நாள், எந்தோள்

நெகிழ்பு உற்ற துயரால் துணிதந்து,

ஓர் நாண் இன்மை செய்தேன்:

நறுநுதால்! ஏனல்இனக் கிளி

யாம் கடிந்து ஓம்பும் புனத்து

அயல், ஊசல் ஊர்ந்து ஆட,

ஒரு ஞான்று வந்தானை,

'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி'

எனக் கூற, தையால்! நன்று!

என்று அவன் ஊக்க, கை நெகிழ்பு

பொய்யாக வீழ்ந்தேன், அவன்

மார்பின்; வாயாச் செத்து,

ஓய்யென ஆங்கே எடுத்தனன்

கொண்டான்; மேல் மெய்

அறியாதேன் போல் கிடந்தேன்

மன்; ஆயிடைமெய் அறிந்து

ஏற்று எழுவேனாயின், மற்று

ஓய்யென, 'ஓண்குழாய்! செல்க'

எனக் கூறி விடும் பண்பின்

அங்கண் உடையன் அவன்'

(கலித்தொகை 37)

தலைவி காதலில் விழுந்ததைத் தோழியிடம் சொல்கிறாள். தலைவன் மாணைத் தேடிக்கொண்டு வருவது போல வந்தான். என்னை விழங்குவதுபோல் பார்த்தான். காதலைக் கண்ணில் காட்டினான். வாயால் சொல்ல அஞ்சினான். நாணம் கொண்டவனாகத் திரும்பினான். இப்படியே பலநாள்கழித்தான். அவனை நினைத்து தூக்கம் வரவில்லை எனக்கு! துன்பப்படுகிறேன், அவனோ கண் முன்னே நின்று காதலைக் கூறமுடியாதவனாக இருக்கிறான். ஆண்மகனே

இப்படி வெட்கினால், பெண் நான் என்ன செய்வது? என் காதலை அவனிடம் சொல்ல முடியுமா? இப்படியே போனால், எனக்கு அவன் மேல் காதல் இல்லையென அவன் எண்ணக்கூடுமல்லவா? அவனை அணைக்க எண்ணி என் தோள் வாடியது.

ஒருநாள் துணிந்தேன். நாணத்தை மறந்து ஒன்று செய்தேன். தினைப் புனத்துக்கு அருகில் ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தேன். அவன் அங்கு வந்தான்.

'ஐய.. சிறிது, என்னை ஆட்டிவிடு!' என்றேன்.

'நல்லது!' என்றவன் ஆட்டிவிட்டான்.

வழுக்கியதுபோல் கையை ஊஞ்சலிலிருந்து நழுவுவிட்டுப் பொய்யாக அவன் மார்பில் விழுந்தேன். துடித்தவன் என்னைப் பற்றிக் கொண்டான். நானோ உணர்வு இல்லாதவளாக அவன் மார்பில் கிடந்தேன். உணர்வு பெற்று எழுந்தால், 'ஓளிரும் கூந்தலை உடையவளே, செல்க!' என்று சொல்லி விட்டுவிடும் பண்பினன் அல்லவா அவன்!

இன்றுவரை வெட்கம் உடைய காதலி விழுவதும், பண்புடைய காதலன் தாங்குவதும் தொடர்கிறது.

பிறகு, கபிலர் மட்டும் பழசாகிவிடுவாரா?

...

இருளும் ஒளியும்!

பார்வையிழந்தவர்கள் ஓசைகளைக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். ஸ்பரிசமே அவர்கள் மொழி. ஒரு புலன் குறைந்தாலும் மற்ற புலன்களால் அவர்கள் இந்த உலகத்தை விளங்கிக்கொள்ள முயல்கிறார்கள்.

கண்களிருந்தும் சிலர் வாழ்வைப் பற்றிய பார்வைகளில்லாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். கண்களை இழந்தாலும் பார்வையை இழக்காதவர்களும் இருக்கிறார்கள். அப்படி கண்கள் இல்லாமல் பார்வையைக் கொண்டிருந்த ஜூலியா என்கிற பெண்ணின் திகில் அனுபவங்களை இரவு பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

பார்வையற்றவர்கள் மீது நமக்குக் கரிசனம் இருக்கிறது. அவர்கள் ரயிலில் பாடிக்கொண்டு வரும்போது நம்மிடம் கசியும் ஈரத்திலிருந்து, பரவாயில்லை நாம் இன்னும் மனிதர்களாகவே இருக்கிறோம்! என ஆறுதல் கொள்கிறோம்.

அதே கண்களற்றவர்கள் மீது வன்முறையைச் செலுத்தும் திகில் சினிமாக்களை ஏதோ ஒரு தண்டனை போலவே பார்க்கிறோம். இப்படி பார்வையற்றவர்களை மையமாகக் கொண்ட *Wait until dark, Don't breathe, Jenifer 8, See no evil hear no evil, Blindsided* என ஏராளமான படங்களைப் பார்த்திருப்போம். இனி இந்த வாதை வேண்டாமே என இருந்தாலும், *Julia's eyes* போன்ற படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புகளைத் தவிர்க்க முடிவதில்லை.

இப்படி கருணையற்ற இருளில் நின்று கொடுமைகளைக் காண்பது ஒரு வகையில் தண்டனை என்றாலும், எளிய உயிரிகளுக்குத் தவறியும் தீங்கிழைக்கலாகாது என்கிற நீதியையும் இத்தகைய படங்கள் ஆழமாக ஊன்றிவிடுகின்றன! குறிப்பாக ஸ்பானிஷ் திரையுலகம் ஹாரர் படங்களுக்கு பெயர்போனது. *The Awful Dr. Orlof* (1962), *The Blood-Spattered Bride* (1972), *Tombs of the Blind Dead* (1972) எனத் தொடங்கியது ஸ்பேனிஷ் திகில் சினிமா. *Julia's eyes* 2010இல் வெளியான படம். கில்லெம் மோரலெஸ் இயக்கிய படம்.

இருள், மின்னல், மழை, பார்வையற்ற சகோதரிகள், வழியும் அவர்களது குருதி, இவை நம் இரவைத் துயர் மிகுந்ததாகி விடுகின்றன. பார்வையற்ற சாரா ஒரு ஸ்டூலில் ஏறித் தூக்குப்போடுவதில் தொடங்குகிறது படம். அவளுக்கு எதிரில் ஏதோ ஒரு மங்கிய சித்திரம். சாரா இறந்து போகிறாள். அதே வேளை அவளது அக்கா ஜூலியா மயங்கிச் சரிகிறாள். தன் தங்கைக்கு ஏதோ நிகழ்ந்திருக்கிறது எனத் தோன்ற, கணவன் ஐசக்கை அழைத்துக்கொண்டு சாராவின் வீட்டுக்கு வருகிறாள்.

பார்வை பெற அறுவை சிகிச்சை மேற்கொண்டும் பலனளிக்காத நிலையில், மன அழுத்தத்தால் சாரா தற்கொலை செய்துகொண்டதாக போலீஸ் கூறுகிறது. தொடக்கத்தில் இதை நம்பினாலும், ஜூலியாவுக்குத் தங்கையின் மரணத்தில் சந்தேகம் எழுகிறது.

சாராவின் மரணம் குறித்துத் துருவ, அவள் பார்வையிழந்தோர் சங்கத்தில் இருந்தது. அவளுக்கு ஒரு காதலன் இருந்தது, அவனோடு ஒரு ரெசிடென்சியில் தங்கியது போன்ற மர்மமான நிகழ்வுகள் ஜூலியாவுக்குத் தெரிய வருகின்றன.

ஜூலியாவுக்கும் படப்படியாகப்

பார்வை குறையத் தொடங்குகிறது. கணவன் ஐசக், ஜூலியாவைத் தங்கையின் மரணம் குறித்து ஆராய்வதை நிறுத்தச் சொல்கிறான். இந்நிலையில் தனக்கும் சாராவுக்கும் காதல் இருந்ததாகக் கடிதம் எழுதி வைத்து ஐசக் தற்கொலை செய்கிறான்.

பார்வை இழக்கும் ஜூலியாவுக்கு நன்கொடையாகப் பெற்ற புதிய கண்கள் பொருத்தப்படுகின்றன. சில காலம் கட்டைப் பிரிக்கக்கூடாது என்பதால் ஹாஸ்பிடலில் தங்கச் சொல்கிறார் டாக்டர். ஆனால் தங்கை சாரா வீட்டில் தங்குகிறாள் ஜூலியா. பக்கத்து வீட்டுக்காரர், அவரது பெண், வீட்டுக்குப் பின்னால் வாழும் பார்வையிழந்ததாக நாடகம் ஆடும் வயோதிகப் பெண்மணி எனச் சந்தேகம் கொள்கிறாள் ஜூலியா.

இப்போது அவளைக் கவனித்துக்கொள்ள லியா என்பவனை டாக்டர் அனுப்பி வைக்கிறார். கண் கட்டப்பட்ட நிலையில் சாராவுக்கு நிகழ்ந்த சித்ரவதைகள் அனைத்தும், ஜூலியாவுக்கும் நிகழ்கின்றன. கொலைகாரன் ஒரு சைக்கோ. கண்களற்றவர்களைப் பொறுத்த அளவில் அவன் ஒரு *invisible man*. பார்வையற்ற சகோதரிகளைக் காதலிப்பதாகக் கூறுபவன். மீள, பார்வை வரும்போது அவர்களை இருளிலேயே வைத்து ரசிக்க ஆசைப்படுகிறான். இது தெரிய வரும்போதுதான் சாரா கொல்லப்படுகிறாள். பழியை ஐசக் மீது போட அவனும் கொல்லப்படுகிறான்.

'ஜூலியாதப்பிக்க வேண்டுமே!' என நாம் மனம் தடுமாறுகிறோம். பிரார்த்திக்கிறோம். இந்த இடங்களில்தாம் இது ஒரு திகில் படம் என்கிற நிலையிலிருந்து உயர்கிறது. ஜூலியா மற்றும் சாராவாக, ஜூலியா லெவினும், ஐசக்காக ல்லூயிஸ் ஹோமரும் அற்புதமாக நடித்திருக்கிறார்கள்.

இறுதியில் தனக்குக் கண்களை வழங்கியவன் ஐசக் என்பதை உணரும்போது, எப்போதோ அவன் 'உன்னுடைய கண்களில் பிரபஞ்சத்தைக் காண்பேன்!' எனச் சொன்னது ஜூலியாவுக்கு ஞாபகம் வருகிறது.

ஃபிரீஸரில் பிணமாகக் கிடக்கும் ஐசக்கைத் தழுவி முத்தம் கொடுக்கிறாள்.

'இருளையல்ல ஒளியைத் தருவதே காதல்!' என யோசிக்கிற இடத்தில் *Julia's eyes* முடிவுக்கு வருகிறது.

வனம் அழித்து வாழ்வாதாரம் தேடும் மனிதம்!

கவிஞர் மருத்துவர் செல்லம் ரகு.

எழுதுகோல்....

உலகின் மிகக் கூரான ஆயுதம்.
மிக நல்ல ஆயுதமும் அதுவே.
உண்மையை உரக்கப் பேசும்.
அன்பை அழகாய்ப் போற்றும்.
ஆசையை அளவின்றிக் கூட்டும்.
அறிவைத் தெளிவாய்ப் புகட்டும்.
எழுதுகோல் பாசம் காட்டும்.
பகுத்தறிவைப் பாங்காய்ச் சொல்லும்.

எழுதுகோலால் ஆகாது எது?
அப்படிப்பட்ட ஒரு எழுதுகோல்தான் நாம்
மறந்த, அக்கறைப்படாத, ஆனால் கவனம்
கொள்ளவில்லை எனில் இந்தப் பூவுலகே இல்லை
என்று ஆகக்கூடிய ஒரு பொருளைப் பற்றிப்
பேசுகிறது. ஆம் அதுதான் 'மறைநீர்'.

அந்த எழுதுகோலுக்குச் சொந்தக்காரர்
திருக்குவளைக்காரரும், பொள்ளாச்சியில்
வசிப்பவருமான நம் தமிழக அரசின்
பொதுப்பணித்துறையில் நீர்வள ஆதார உதவி
செயற்பொறியாளருமான அன்புச்சகோதரி கோ.
வீலா அவர்கள்தான்!

இந்த நூல் அறிவியல், பொருளாதாரம்,
சுற்றுச்சூழல், இன்னும் இலக்கியம்
என அனைத்தையும் கலந்து, இன்றைய
சமுதாயத்திற்காக வார்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு
முன்னெச்சரிக்கை மணி என்றே சொல்லலாம்.

நம்மில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் அல்லது
புரியும்? இந்த மறைநீர் என்றால் என்னவென்று..

இதைப் புரிந்துகொள்ளுதல் மிக எளிது.
நாம் காலை எழுந்தவுடன் ஒரு கப் காப்பி, பின்
காலை டிபன், மதிய உணவு, இரவில் டின்னர்
இடையிடையே பிஸ்கட் ஸ்நாக்ஸ் என ஒரு
நாளை மிக எளிதாகக் கடந்துவிடுகிறோம்.
இதிலென்ன இருக்கிறது? வேலை செய்கிறோம்,
சம்பாதிக்கிறோம், சாப்பிடுகிறோம்...
என்பதுதானே உங்கள் பதில்! சரியான பதில்தான்.
ஆனால் ஒரு கப் காப்பி தயாரிக்க 140 லிட்டர்
தண்ணீரும் ஒரு கிலோ கோழி இறைச்சி நாம்
சாப்பிடும் தட்டு வர 3000 லிட்டர் தண்ணீரும்
செலவாகிறது என்றும், ஒவ்வொரு பொருள்
உருவாவதற்கும், அந்தப் பொருள் நம் கரங்களில்
கிடைக்கும் வரை அதனை வளர்த்து, வார்த்து,
உருவாக்கி எடுக்க ஆயிரக்கணக்கான லிட்டர்
தண்ணீர் மறைமுகமாகச் செலவாவதைத்தான்
நூலாசிரியர் மறைநீர் என்னும் தலைப்பில்
கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

ஒரு நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியையும்
பணத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடுவது
போல நீர்வளத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடும்
பொருளாதாரம் தான் மறைநீர்! (Virtual water).

மறைநீரும் ஒருவகை பொருளாதாரமே!
கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆனால் நம்
வாழ்வாதாரத்தை அசைக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய
சக்தி வாய்ந்த ஒரு காரணி என்றும் இதைச்
சொல்லலாம்.

ஏதாவது புரிகிறதா உங்களுக்கு?
புரியவில்லையெனில் இழப்பு நமக்கு மட்டுமல்ல

நம் சந்ததிகளுக்கும்தான். அவர்களின் நீர் வாழ்வாதாரத்தையும் சேர்த்துச் சுரண்டும் சுயநலவாதிகள் ஆகிறோம் நாம். சொந்தச் செலவில் நம் தலைக்கு மேல் நாமே கத்தியைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்ட மாதிரி!

இந்த மறைநீரை முதலில் கண்டுபிடித்தவர் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த “ஸ்டாக்ஹோம் வாட்டர் 2008 விருது” பெற்ற பொருளாதார வல்லுநர் ஜான் அன்தோனி ஆலன் என்கிறார் நூலாசிரியர்.

ஒரு டன் கோதுமை 1,600 கியூபிக் மீட்டர் தண்ணீருக்குச் சமம் என்கிறது மறைநீர் தத்துவம். எப்படி? கோதுமை விளைவிக்க நீர் தேவை. அந்தக் கோதுமை விளைந்தவுடன் அந்த நீர் அதில் இருக்காது. கோதுமைக்காகச் செலவிட்ட நீர் கோதுமைக்குள்ளேதானே மறைந்திருக்க வேண்டும். இல்லையென மறுக்க முடியுமா? இதுவே மறைநீர் தத்துவம்! அதே மாதிரி ஒரு கிலோ அரிசி உருவாக்கச் செலவாகும் தண்ணீர் 2500 லிட்டர்கள், ஒரு ஜீன்ஸ் பேண்ட் தயாரிக்க 10,000 லிட்டர்கள் தண்ணீர் என அவர் கூறும் கணிதம் அல்ஜிப்ராவாய் நீண்டு பயமுறுத்துகிறது.

இந்நூல், அநேக மக்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லாத, மறைநீர், நீர்த்தடம் ஆகிய முக்கிய அம்சங்களை எல்லோரும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ளமை மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

நீர்ப்பாதுகாப்பு என்பது அரசுகளின்கையிலோ அன்றி ஆய்வாளர்கள், அதிகாரிகளின் கையிலோ தங்கி இருப்பதில்லை... அது ஒவ்வொரு தனி மனிதரிடமும், ஒவ்வொரு பயனாளியிடமும் தங்கியுள்ளது என உணரப்பட வேண்டிய நூலாக ஆக்கியிருக்கிறார் கோ. லீலா அவர்கள்.

மனித குலத்தின் வரலாற்றில் தொடங்கி, நடப்பு காலம் வரை தண்ணீர் மற்றும் அதனால் விளையும் சுற்றுச்சூழல் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், சிக்கல்கள் மற்றும் சமுதாயத்திற்கு ஏற்படும் சவால்கள், அவற்றுக்குத் தீர்வு காணும் வழிமுறைகள், மற்றும் தனிமனிதன் ஒவ்வொருவரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்கள் குறித்தும் தமது எளிய நடையில் அனைவரையும் சிந்திக்க வைத்து, செயல்படத் தூண்டி, தண்ணீர் மற்றும் சுற்றுச்சூழலை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்ல மிக உறுதியான அடித்தளமிட்டுத் தருகிறார் நூலாசிரியர்.

சுமார் 15 தலைப்புகளில் பல்வேறு பொருள்கள் உள்ளடக்கிய கட்டுரைகளில் பற்பல புள்ளி விவரங்கள் சிறப்பான, தேவை மிகுந்த, திறன் செறிந்த, புரியும்படியான சொற்களால் கோர்க்கப்பட்டுள்ளதாக இருக்கிறது. அரசுப்பணியில் இயங்கிவரும் இவர் தன் பணிச்சூழலில் கண்டறிந்தவற்றை, உணர்ந்து

தெரிந்தவற்றை, உண்மைக்கூறுகளை, மக்களுக்கு அவர்கள் நலன் கருதி வெளியிட்ட செயல் காலத்தால் செய்த நற்செயல் சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப் பெரிதாகக் கொள்ளலாம்.

2000 ஆண்டில் பொலிவியா நாட்டின் ஒரு பகுதியில் இந்த நீர் மேலாண்மையை அந்நாட்டு அரசு தனியாருக்குத் தாரைவார்த்து விட்டது. அதாவது வியாபார நோக்கத்தில் நீர் மேலாண்மையை உட்படுத்தி விட்டது எனலாம். இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து அந்த நாட்டு மக்கள் போராடி வெற்றி கண்டனர். இது தொடர்பாக அந்தப் போராட்டத்தை மையப்படுத்தி *Even the rain* என்ற திரைப்படமும் வெளிவந்ததைப் பதிவிட்டு இருப்பதில் இந்த நூலுக்கான நூலாசிரியரின் கடின உழைப்பு தெரிகிறது. இப்போதும் நமது அரசு கோவையில் தண்ணீர் வழங்கும் உரிமையை சூயஸ் என்ற ஒரு வெளிநாட்டு நிறுவனத்திடம் கொடுக்க முடிவெடுத்து அதன் வேலைகள் வேகமாக நடந்துகொண்டிருப்பதாக வரும் செய்திகளால் இன்னொரு பொலிவியாவை நாம் இங்கு உருவாக்கி விடுவோமோ என்ற அச்சம் வயிற்றில் புளியைக் கரைக்கிறது.

மேலும் நம் முன்னோர் காலத்திலிருந்து பயன்படுத்தி வந்த 48 வகை நீர் மேலாண்மை வடிவங்களை இந்நூலில் ஆசிரியர் ஆவணப்படுத்தி உள்ளமையை வாசிக்கையில் பேராச்சரியமாக உள்ளது. உடன் நாம் மறந்து போன நீர்ப் பாதுகாப்பு மேலாண்மை குறித்து வெட்கித் தலை குனியும் நிலையும் வாய்க்கிறது.

நீராதாரம் அதில் நமக்குக் கிடைக்கும் அனுகூலங்கள், நீரின் போக்கு, அதன் அழிவு, நாம் அதனைப் பேணிக் காக்காமல் தவறவிட்டது, முன்னோர்கள் கட்டிய நீர் சேமிப்பு நிலைகள், உபரி நீர் மீண்டும் ஆறு திரும்புவது பற்றி என அனைத்து விதமான விஷயங்களையும் மிகத் தெளிவாக 120 பக்கங்களில் நமக்கு விரிவுபடுத்துகிறார். இனியும் நாம் நீர் மேலாண்மையைக் கடைப்பிடித்து, ஆறுகளையும், ஏரிகளையும், குளங்களையும் அரவணக்கத் தவறினால் ஏற்படும் பேராபத்தை நூலாசிரியர் விளக்குகையில் நெஞ்சம் நடுங்குகிறது. நம் அழிவுக்கு, நம் சந்ததியர் அழிவுக்கு நாமே அடிக்கல் நாட்டிய துர்பாக்கியசாலி ஆகிவிடுவோம்.

இந்த நீரினாலேயே மூன்றாம் உலகப்போர் வருமென நம் சமகால அறிஞர்கள் கூறுவது போல் மாபெரும் அழிவின் விளிம்பில் நாம் தள்ளப்பட்டு விடுவோம்.

இன்னும் நூலாசிரியர் விளக்குகையில், விண்ணிற்கு ராக்கெட் விடும் தொழில்நுட்பம் கண்டுள்ள வெளிநாட்டவர்கள் சாதாரண தோல் பதனிட்டு உருவாகும் செருப்பு உற்பத்திக்கு ஏன் இந்த வளரும் நாடுகளை நாடுகிறார்கள்? ஜட்டியும்,

பனியனும் அவர்களுக்குத் தயாரிக்கத் தெரியாதா என்ன? திருப்பூருக்கு ஏன் ஆர்டர்கள் தருகிறார்கள்? கார் தொழிற்சாலை இன்னபிற தொழில்களை அவர்களால் செய்ய இயலாதா என்ன? செய்ய முடியும் காரணம் அதுவல்ல. அதீத நீராதாரத்தை உட்கொள்ளும் என்பதுதான் உண்மையான காரணம் என்று நம்மை யோசிக்கச் சொல்கிறார். அனைத்திற்கும் பின்னால் மறைந்திருப்பது இந்த மறைநீர் தத்துவம்தான் என்கிறார் நூலாசிரியர்.

நீர்நிலைகளைப் பாதிக்கும் தயாரிப்புகளை வளரும் நாடுகளுக்குத் தந்து, இறக்குமதி செய்துகொண்டு இரண்டாம் உலகப்போரில் மிச்சமான வெடிமருந்துகளை, நாசம் விளைவிக்கும் உப்புகளை வளரும் நாடுகளுக்கு உரமாக மாற்றம் செய்து விற்பனை செய்வதைப் படிக்கும்போது உலக அரசியல் மிகக் கொடுமாக, தன் வளர்ச்சிக்காக மனிதனை மனிதனே சாப்பிடும் நிலைக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

ஒரு வளமான அரைஅங்குல மண் உருவாக பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகின்றன. மலையிலிருந்து அருவியாய்க் கொட்டும் நீரில் உருளும் பாறைகள் உடைந்து சிதைந்து, சிதைந்து, கல்லாக, மண்ணாக... அருவியில் நீர் தொடர்ந்து விழ வேண்டும், அந்த இடத்தில் தொடர்ந்து ஆறு ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த ஆறுகளைக் காக்காமல் விடும் பட்சத்தில் மண் உருவாக சாத்தியம் இல்லை. மண் இல்லையெனில் மரம் இல்லை, மரம் இல்லையெனில் காடில்லை, காடில்லையெனில் வனங்கள் இல்லை. வனங்கள் இல்லையெனில் விலங்குகள் இல்லை, விலங்குகள் இல்லை எனில் மனிதன் இல்லை என ஒரு மாபெரும் பரிணாமச் சங்கிலி உடைந்து அழியும் அபாயத்தை நமக்கு தன் வார்த்தைகளால் எச்சரிக்கை செய்கிறார் நூலாசிரியர் கோலீலா.

பசுமை நீர்த்தடம், நீல நீர்த்தடம், சாம்பல் நீர்த்தடம் என நீர்த்தடங்கள் மூன்று வகைகள் உள்ளன என்கிறார். ஆனால் அந்த நீருக்கே வழித்தடமற்று செய்து நகரமாக்கி, நம்மை நாமே அழித்துக்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டோம் என்பதுதான் உண்மை.

காடுகளைப் பற்றி எழுதுகையில், மரங்களை வெட்டி, அந்தக் காடுகளை நாம் ஏன் தொலைத்தோம்? பணம் சம்பாதித்தல் என்ற போர்வையில் ஏன் இயற்கையை அழித்தோம் என என்னும்போது மனிதில் குற்ற உணர்வு மேலொங்குகிறது. காடு வேறு, வனம் வேறு. காடுகளில் சூரிய ஒளி ஊடுருவும். ஆனால் வனத்தில் ஊடுருவாது என்று அறியும்போது நாம் ஆச்சரியத்திற்கு உள்ளாகிறோம். காட்டை மனிதனால் உருவாக்க முடியும். ஆனால் வனத்தை உருவாக்க இயலாது. மிக உயர்ந்து, மலை முழுவதும் ஒங்கி வளர்ந்து, சூரிய ஒளியே

நிலத்தில் விழாதவாறு அடர்த்தியாக உள்ள மலையும், மலை சார்ந்த பகுதிகளுமே வனம் எனப்படுகிறது. இங்குதான் மழை உருவாகிறது என்கிறார் ஆசிரியர்.

வனம் அழிக்கப்பட்டு இப்போதெல்லாம் தேயிலைத்தோட்டங்கள்வளர ஆரம்பித்துவிட்டன என்று என்னும்போதே அங்கு மழையின்மையால் மனித குலம் அழிவின் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டது என நெஞ்சில் பீதியைக் கூட்டுகிறார்.

ஆக, நமது கட்டிட அமைப்பு முறை, நமது நீர் உபயோகிக்கும் முறை, நீர் வழித்தடங்களைப் பாதுகாக்காத கவனக்குறைவு என எல்லாம் சேர்ந்து நிலத்தடிநீரை இல்லாமலேயே செய்வதை அச்சத்துடன் அறியமுடிகிறது. இதுவே நம் அழிவின் முதல் நிலை. இப்படி இன்னும் ஏராளமான கருத்துக்கள், தகவல்கள் என பக்கம்பக்கமாகப் படிக்கும்போது இது மழை நீர் பற்றிய நூல் என்பதையும் தாண்டி, நீரினை நாம் காக்கத் தவறினால் நம் சந்ததிகளை நாமே காக்கத் தவறியவர்கள் ஆவோம் என அதிர்ச்சியான செய்தியை நம் முன் வைக்கும் நூலாக உள்ளது.

இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் ஒரு நிமிடம் தண்ணீர் இல்லாத உலகைக் கற்பனை செய்யுங்கள். காடழிந்தபின் மழைப்பொழிவு இருக்காது (இப்போதும் அந்த நிலைதான்). அப்படியே மழை பொழிந்தாலும் அது அமில மழையாகத்தான் இருக்கக்கூடும். அந்த அமில மழையில் நமக்கு நோய் நொடிகள்தான் வரும். பல ஆண்களுக்கு விந்தணு கட்டமைப்பு கூட மாறிவிடும். இதனால் சந்ததி உருவாகும் சக்தியை இழக்க நேரிடும் என அப்துல் கலாம் அய்யாவின் கூற்றினை இங்கு நினைவுகூர்கிறார் நூலாசிரியர்.

குறைந்தபட்சம் உணவை வீணடிப்பதை நிறுத்துவதன் மூலம், மறைநீர் பற்றி புரிய முற்படுவீர்களேயானால், நெகிழிப் பைகளை, கண்ணாடி புட்டிகளைத் தவிர்க்க உறுதி எடுப்பீர்களேயானால், மழை நீரைச் சேமிக்க முற்படுவீர்களேயானால், தண்ணீர் வழியும் குழாய்களை நிறுத்த உங்கள் கைகள் விரையுமேயானால், நீர்ச்சிக்கனம் தேவை இக்கணம் என்பதை உணர்ந்து செயல்படுவீர்களேயானால், இப்பூமிப்பந்தைக் காப்பாற்றக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியாக, இந்நூல் எழுதியதன் நோக்கம் வெற்றி அடைந்ததாக நான் கருதுவேன் என கோலீலா அவர்கள் உரைப்பதன் மூலம் மறைநீரின் மகிமை நமக்குப் புரிகிறது.

இனியாவது நாம் இயற்கை வளங்களை அழிக்காமல் காக்க முற்படுவோமேயானால், நம் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு வாழ வழிவிட்டு நடந்துள்ளோம் என நம்மை நாமே பாராட்டிக்கொள்ளலாம்.

ஐவாய் அரவமாய்
விழுங்கத் துடிக்கும்
அலுவலகப் பணிகள்...
வல்விலங்கின் பிளிறலாய்
அவ்வப்போது வந்துவிழும்
மேலாளரின் இம்மாத இலக்கிற்கான
வார்த்தைகள்...
கேழலின் பிள்ளைகளாய்
கணினி நிறைந்திடும்
கோப்புகள்...
எல்லாம் காண்கையில்
வரும் மயக்கம் தடுக்க
சத்துணவு எடுக்கையில்
அப்போதுதான் தெரியும்
இரசத்தில் உப்பிட மறந்தது..
அடாவென இல்லத்தில்
இருப்போருக்காய்
உச்சக் கொட்டி...
பிடறி சிலிர்த்த மடங்கலாய்
அத்தனையும் முடித்தெழுந்து..
ஷேர்ஆட்டோவில்
பயணிக்கையிலும்
இதோ வந்துட்டேங்க...
இதோ
வந்துட்டேங்க என்று
இருமுறை உங்களிடம்
பேசி...
உடல் மொய்க்கும்
துரியோதனக் கண்களை
முறைத்தபடி
சேலைத் தலைப்பைச் சரிசெய்து
அப்பாடா
எனச் சொர்க்கம் நுழைகையில்...
தொலைக்காட்சி பார்த்தபடியே
அமர்ந்திருக்கும் என்காதல் கணவா!
நீ கேட்பாய்...
அம்மு...
ஒரு கப் காபி போட்டுத் தற்றியாடா??
இப்போதும் மீண்டும்
என்னை
விழுங்கத் தொடங்கும்
விடம் கொண்ட
ஒரு ஐவாய்...

● இனியவன் காளிதாஸ்

முடிவற்ற நகரம் அல்லது நகரம்!

அடைமழைக்குள் மூழ்கிக் கிடக்கிறது நகரம்
அதுவரைக்கும்
மூடிக் கிடந்தது நகரம்
இப்பொழுது
நகரத்தைத் திறந்து விட்டுத்தான்
நகரத்தை வெளியே எடுப்பதற்கு
இயலுமான வித்தைகளெல்லாம்
இடம்பெறுகிறது
நான் நத்தையாய் எனது வீட்டை
சுமந்துகொண்டு
இருக்கவும் முடியாமல்
நடக்கவும் முடியாமல் நிற்கிறேன்
பாதை இடமிருந்து வலமாகவும்
மேலிருந்து கீழாகவும்
இருவேறு தோற்றங்களுடன்
தொடங்கிச் செல்கிறது
ஒரு சந்திப்பில் குழம்பிவரும்
சொற்களைப்போல்
குழப்பியும் விட்டன
என்னிடம் இரண்டு மாதிரிகள்
இருக்கின்றன
ஒன்று ஒரு மாதிரியும்
இன்னொன்று வேறொரு மாதிரியும்
இப்படித்தான் அங்கே
இருப்பைத் தக்கவைக்க
இருக்கவேண்டியிருக்கிறது
வேறு வழியில்லை.....
வாலைத் துண்டித்துத் துண்டித்து
வலியைப் பழகிக்கொள்கிற பல்லிபோல்
நானும் வாழப் பழகிக்கொண்டேன்!

● ரோஷான் ஏ.ஜிப்பிரி

பாலைவனத்தின் சூலகப்பகுதி

சலனமுற்ற மனது
எப்போதும்
உள்ளடையினூடே
திரிகிறது
அதற்கு
நிர்வாணமும் பிடிப்பதில்லை
ஆடையுடுத்தவும்
விருப்பமில்லை

குளிரும்போது மட்டும்
தன் ஸ்தூலத்தின்
உஷ்ணத்தை உரித்து
போர்வையாக்கிக்கொள்ளும்
சலனம் என்பது வேறொன்றுமில்லை
பாலைவனத்தின் சூலகப்பகுதிதானது.

• ச.அர்ஜுன்ராசு

அங்கீகாரம்

கெட்டம் அதிகமான மாநகரப்பேருந்தில்
உள்ளே போகச்சொல்லிக்கொண்டேயிருந்த
நடத்துனர்
கெட்ட வார்த்தையொன்றை உதிர்த்தார்
இலக்கானவர்
உடனே ஒரு கெட்ட வார்த்தையை
உதிர்த்தார்
கெட்ட வார்த்தைகள்
சுதந்திரமாகப் புறப்பட்டு
பேருந்தெங்கும் உலவ ஆரம்பித்தன..
எப்போதும் திறந்தேயிருக்கும் காதுகள்
அவ்வார்த்தைகளுக்கு
வெகு செளகரியமாகப் போய்விட்டன
இம்மாநகருக்குள்
கெட்ட வார்த்தைகள்
தினமும் கொட்டப்படுகின்றன
அமைதியான பயணமென்பது
இங்கே
கனவுகளில் கூட நிகழ்வதில்லை
பேருந்துகளில்
தொடர்வண்டிகளில்
காய்கறி மார்க்கெட்டில்
திரையரங்குகளில்
எங்கெங்கும் கெட்ட வார்த்தைகள்
அடர்த்தியாய் உலவுகின்றன
இரவின் கனவுகளில்
எவனேனும் ஒருவன் உட்கார்ந்து

கெட்ட வார்த்தைகளாகவே
உதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்
காது
கெட்ட வார்த்தைகளால் நிரம்பிய
அறையென மாறிப்போனது
இன்று
பயணத்தின் கூட்ட நெரிசலில்
நறுக்கெனக் காலை மிதித்தவனை
கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசினேன்
நல்ல வார்த்தைகளையெல்லாம்
மூர்ச்சையடையச் செய்துவிட்டு
கடகடவென உள்ளிருந்து ஓடிவந்து
வெளியே குதிக்கிறது கெட்ட வார்த்தை
கட்டுப்பாடின்றி
இரவின் உறக்கத்திலெல்லாம்
மேலேறி மேய்கின்றன
கெட்ட வார்த்தைகள்
படுக்கை
அறையின் சுவர்கள்
ஆடைகள்
எல்லாவற்றிலும்
திட்டுத் திட்டாய் ஒட்டிக்கிடக்கின்றன
கெட்ட வார்த்தைகள்
கெட்ட வார்த்தைகளோடு புழங்கி
சிநேகமாகியபிறகு
கெட்ட வார்த்தைகள்
என்னை அங்கீகரிக்கின்றன
பெருநகரவாசி என்று

• செளவி

கவிக்கோ

பிறந்த நாள் பரிசுப்போட்டி

தலைப்பு:

கைகழுவிய காலம்

போட்டி நாள் : 09-11-2020

பரிசு
25,000

ரூபாய்

படைப்பு
உருக்கிள் கிளைப்பு

நடுவர்

கவிஞர் யவனிகா ஸ்ரீராம்

போட்டியில் பங்குபெற : www.padaippu.com

